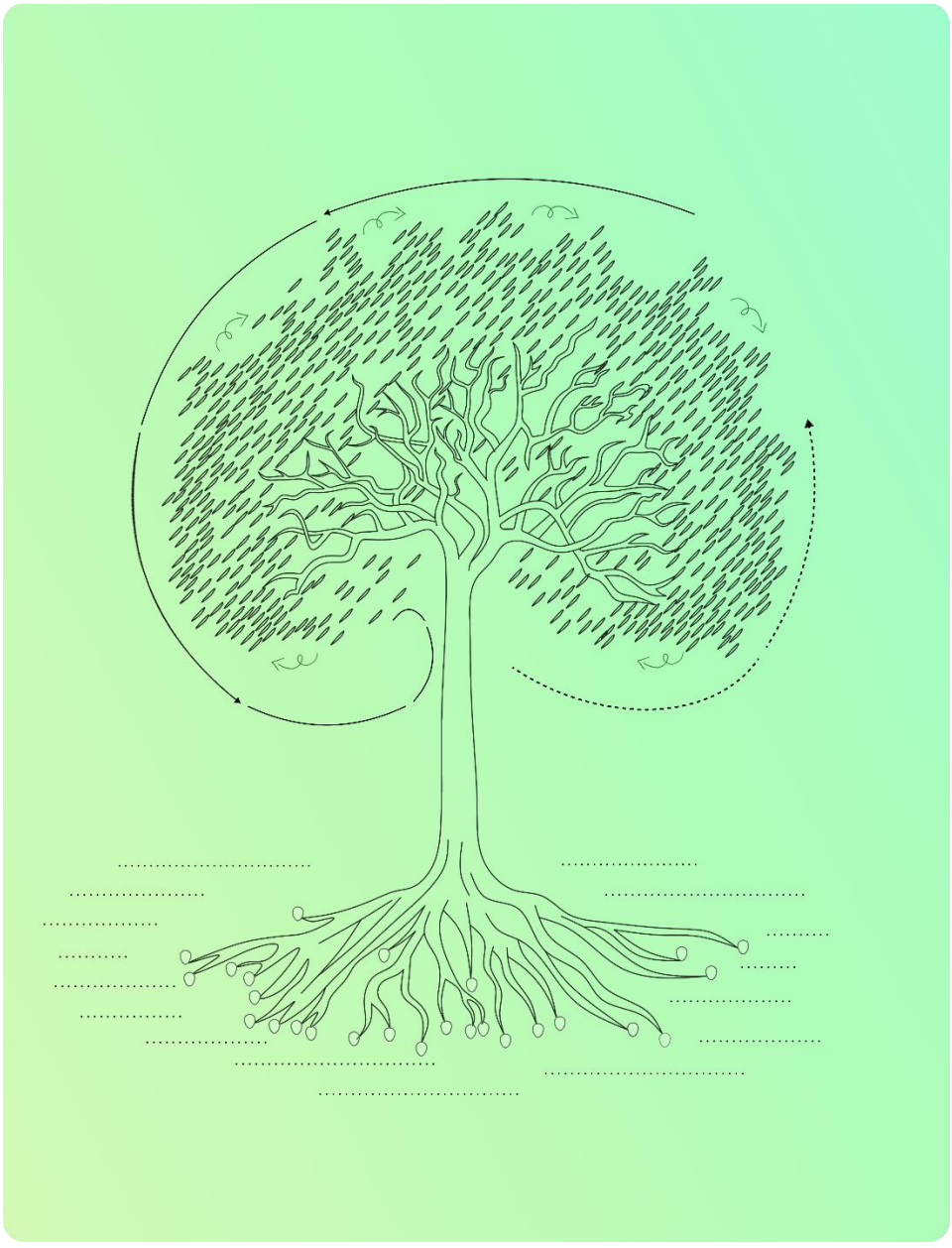
Wieg van het Leven

Het Bos en de Waterhuishouding

Niels Taam

Voorwoord

De inhoud van dit vierde deel in de reeks de **Natuur van Implosie** volgt op de Fysiek Eerstgeborene maar kan ook gelezen worden na Bloed van Moeder Aarde. In dit deel staat de bespreking van het Bos centraal. Het bos vervult volgens Viktor een essentiële rol als niet alleen de huid van Moeder Aarde, maar ook als wieg waarin de vele verschillende soorten vegetatie samenwerken in een harmonisch verband en zo hun vitale bijdrage leveren aan vooruitgang, aan de 'evolutie'.

Over het algemeen wordt een bos door de mens beschouwd als 'attractie', om in rond te wandelen en tot rust te komen, of als 'handelsobject', waarvan het hout en de bodem geëxploiteerd kan worden. Daar waar de uitbuiter alleen waarde ziet in het verhandelbare eindproduct, zoekt de vrijbuiter waarde in de ervaring. In beide gevallen geldt echter veelal dat de inherente waarde van het bos niet wordt erkent, of herkent.

Ook als wij als mens niet in het bos ronddwalen, of er blindelings in het wild hakken, voert het bos onbaatzuchtig haar meest subtiele activiteiten uit die van essentieel levensbelang zijn voor het bestaan op Aarde zoals wij dat kennen. Op dezelfde manier als andere verfijnde natuurprocessen veelal onopgemerkt aan ons voorbijgaan, was het bij Viktor Schauberger zo dat hij in de uiterlijke verschijning ingewijd werd. De inwendige verbintenis die schuilgaat achter de uitwendige diversiteit was volgens Viktor op vrijwel geen enkele andere plaats zo innig als in het bos.

Terwijl z'n medemens door de bomen het bos niet meer zag, zag Viktor een levend organisme, dat eens inademt, haar stoffen inzuigt, absorbeert en verteerd, om vervolgens in vernieuwde vorm uit te ademen, weg te geven en aan het leven te schenken. In een ritme dat zich afstemt van de kleinste tot de grootste, de jongste tot de oudste, en meest primitieve tot uiterst gevorderde levenssoort als deelnemer in dit collectieve, inter-afhankelijke groene bestaan. Alleen zo moet de onderling afhankelijke relatie van de immense diversiteit en weelderigheid aan groen leven, waarin de ene soort de andere ondersteunt, wat collectief wordt aangeduid als bos, worden begrepen.

In dit boekdeel van de Natuur van Implosie zullen wij ingaan op de innige relatie van expliciet individueel bestaande, maar impliciet onderling afhankelijke levensprocessen. We zien daarin wat de onvoorstelbare waarde van het bos is in relatie tot water, aarde en lucht en haar vitale rol in de bemiddeling tussen deze drie - zodat, tijdens uw volgende boswandeling, de verwondering over hoe processen plaatsvinden verandert in de bewondering van de Almachtige ontvouwing die zich, ieder moment, in volle glorie, aan u ontvouwt.

~ Nicolaas Gerardus 'Niels' Taam.

Inhoudsopgave

Bodem 1

1.1 Bodembedekking

1.2 Wortelsysteem

1.3 Voedingsdepot

Metabolisme 8

2.1 Langgerekte kern

2.2 Sapstroom

2.3 Bio-condensator

2.4 Wortelprotoplasma

2.5 Diffusieporiën

2.6 Wiegen

2.7 Protoplasma

Licht en schaduw 37

3.1 Karakter

3.2 Lichtinvloed

3.3 Slag om leven en dood

Bosbouw 50

4.1 Bos als organisme

4.2 Monocultuur

4.3 Onverschilligheid

4.4 Klimatologische impact

4.5 Herbebossing

4.6 Groene Front

Nawoord 68

Bijlage 71

Bodem

1.1 Bodembedekking

Water, als de onvermoeibare drager van energieën, dat als rijp product komt opstijgen uit de aarde, vervolgt haar pad niet slechts via de uitmonding in een hoogwaterbron, maar ook in de richting van de vele soorten vegetatie die in talrijke aantallen het aardoppervlak bebossen. Als beschermende huidlaag van Moeder Aarde vervult het natuurgetrouw haar functie als centraal gelegen bemiddelaar tussen atmosferische invloeden van bovenaf en geosferische invloeden van beneden uit.

Water, dat in het lichaam van de vegetatie een metamorfose ondergaat, transformeert tot de vele verschillende soorten sappen die door de vegetatie stroomt en vervuld daar vergelijkbare functies als water dat door een rivierbedding stroomt en bloed in een bloedvatenstelsel. Opstijgend richting de hoogste Hemel klimmen de meest fijnstoffelijke essenties op tot de hoogste boomkronen en dalen de laagwaardigere stoffen neer richting de verheffende stoffen die opstijgen vanuit de aarde om hun opwaartse poging nogmaals te herhalen.

In de boom speelt zich zo een soort waterkringloop af, op miniatuurbasis. Net als de waterkringloop op, in en rondom de aarde, worden zo de voorwaarden gecreëerd voor een voortdurende vernieuwing van levensprocessen. Dit leidt ertoe dat de hoogwaardige processen die plaatsvinden in de vegetatie op zich, en in het bos als geheel, een doorslaggevende rol spelen met betrekking tot de vruchtbaarheid van de bodem en de viriliteit (de mate waarin een stof bevruchtend is) van de atmosferische stoffen, die de bodem, via de vegetatie, bereiken.

In combinatie met de beschermende bladerdekken, die bijdragen aan het behoud van een opbouwende temperatuurgradiënt richting de aarde, alsmede de uitgestrekte wortelstelsels, waar het opstijgende grondwater haar interactie mee aangaat, geldt dat het bos, als misschien wel het oudste organisme op aarde, van onschatbare waarde is voor de algehele ontwikkeling van energetische processen en daarmee de opwaartse evolutie in z'n geheel en met recht de Wieg van het Leven kan worden genoemd.

Is de bodem voldoende bedekt met vegetatie, dan ontstaat er vanaf de atmosfeer richting de bodem een opbouwende temperatuurgradiënt, waarbij de bodem koeler blijft dan de atmosfeer, en regenwater kan infiltreren. Op deze manier wordt de grondwaterspiegel opgeladen en blijft het grondwater tegelijkertijd haar geosferische karakter behouden, omdat zij beschermend is tegen de invasieve ontladende stralen van de zon. Dit maakt de bodem tot in de wijde omtrek vruchtbaar en creëert een rijkelijk geconcentreerde variatie aan vegetatie, alszijnde basis van een gezond bos.

In kaalgekapte gebieden waar geen of weinig vegetatie te vinden is, vinden wij dan ook in plaats van een vruchtbare bodem een uitgedroogde en opengebarsten vlakte verschroeid in de zon. Anders dan de meeste mensen denken, is de woestijnachtige zandoppervlakte geen normaal natuurverschijnsel. Alhoewel woestijnen al eeuwenoud lijken, dient men zich af te vragen waar de aardolie (de fructigene voorraad) die onder de dorre woestijnbodem verscholen ligt vandaan komt? De olie in de aarde kan daar alleen zijn ontstaan, omdat de omgeving voorheen vegetatierijk moet zijn geweest.

Het is bekend dat hoe olie, steenkool en aardgas gedurende miljoenen jaren door zuurstofloze fermentatie (de omzetting van een stof) uit plantaardig materiaal ontstaat. Deze fructigene koolstoffen spelen een essentiële rol in de rijping van het grondwater, omdat zij als het ware het 'brood' zijn waaruit het bloed van de aarde haar levenskracht haalt. Van oorsprong is het hele lichaam van Moeder Aarde daarom vruchtbaar en kan op iedere uithoek de juiste omstandigheid worden gecreëerd voor een gezonde voortplanting en vruchtzetting.

Het grote probleem dat deze vooruitgang weerhoudt is erosie, een desastreuze structuurvergroting wat voorkomt uit een drukverhoging of anders gezegd verbrandingsproces. En, zoals bij elke brand veroorzaken explosies de instroom van zuurstof, die op zijn beurt weer micro-explosies veroorzaakt. In het geval van de vegetatie vinden deze micro-explosies plaats in de instromende haarvaten. Op deze manier wordt de structuur van de bodem over een steeds groter gebied door elkaar geschud, wordt losser en als gevolg van het bovenstaande poreuzer. De vruchtbare lagen klei en humus degraderen tot korrels zand, met als eindresultaat een woestijngebied.

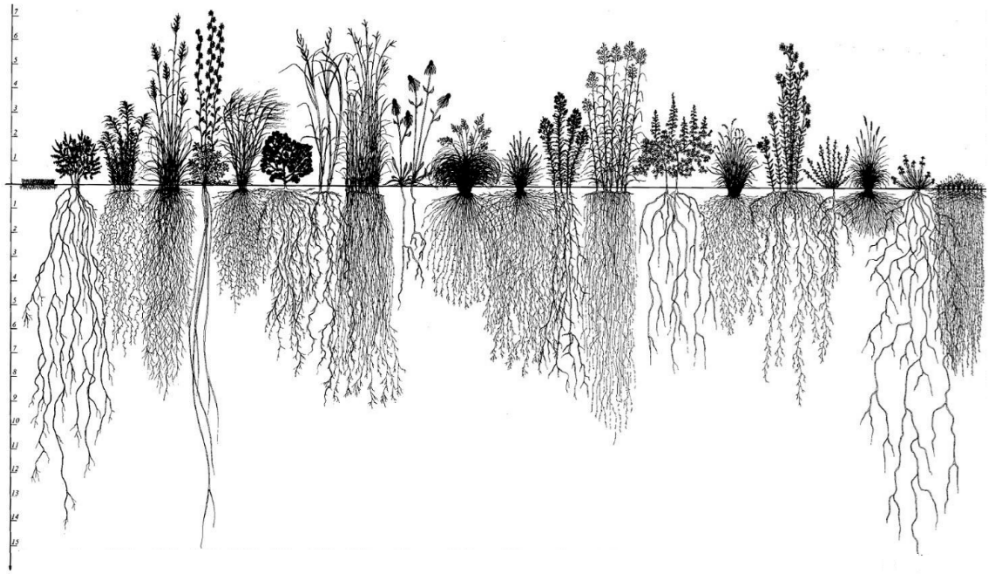
Echter geldt dat vegetatie het gevolg is van een energetisch groeiproces en dat betekent dat de aarde vanaf het allereerste moment vegetatieloos moet zijn geweest. De vraag die daarom luidt is: hoe is Moeder Aarde erin geslaagd haar vruchtbaarheid vanaf het eerste moment te ontplooien? Voor het antwoord op die vraag zullen wij beginnen bij het begin en ons bezinnen over de manier waarop de eerste vegetatievormen gestalte hebben aangenomen op het aardoppervlak.

1.2 Wortelsysteem

Elke boom, plant of grasspriet is een energiebaan die de negatief geladen energieën van de aarde en de positief geladen energieën van de atmosfeer en de zon uitwisselt, bemiddelt en transformeert terwijl ze elk de kruin en de wortelsystemen doorkruisen, van waaruit de naar boven en beneden stromende energieën ongeveer van dezelfde orde van grootte zijn, maar met tegengestelde polariteit. De zone van de kroon is de energetische versterking van de substantie van de wortelzone en andersom.

Bij bomen en andere vegetatie vindt deze uitwisseling eerst neerwaarts plaats naar de wortels en dat komt overeen met de eerste zelfstandige handeling, de eerste inademing van de Aarde als het ware. Aangezien we deze wortels bijna nooit zien, kunt u zichzelf afvragen: wat weten we eigenlijk over wortels, behalve dat ze planten overeind houden? In feite is er de grootst mogelijke verscheidenheid aan wortelvormen en -systemen, en hun juiste verdeling is van vitaal belang voor het hele groeiproces van bomen, omdat elke boomsoort een ander patroon van wortelontwikkeling heeft, afhankelijk van de functie die hij vervult en de energiepaden die ermee gepaard gaan.

In het geval van bomen kunnen deze ruwweg worden onderverdeeld in bomen met platte wortels, hartwortels, penwortels en bomen met diepe wortels, waarbij de laatste meer water verdampen dan bomen met hartwortels en bomen met platte wortels het minst. Elke plantensoort heeft dus zijn eigen specifieke wortelstructuur, die de elementen die hij nodig heeft uit bepaalde lagen in de bodem binnendringt en opzuigt. Hoewel niet die van bomen, geven de wortelstelsels van verschillende planten (figuur 1.1) een idee van deze enorme complexiteit.

Figuur 1.1: wortelstelsels van een aantal verschillende plantensoorten.

Hoewel het onbekend terrein is, kan er vanuit gegaan worden dat toen leven voor het eerste op deze planeet begon, de bodem- als de klimaatomstandigheden waarschijnlijk zeer grof waren. Zonder vegetatie was de kracht van de wind fors en vanwege de nog in ontwikkeling zijnde samenstelling van de bodem werd het meeste ervan weggespoeld door stortregens. Alleen de meest primitieve plantensoorten die zich voeden met zouten en de grove, ongewijzigde mineralen van bijna kaal gesteente, konden zich ontwikkelen.

Beetje bij beetje begonnen deze het bodemmilieu te veranderen, transformeren en voor te bereiden, waardoor de voorwaarden gecreëerd werden voor de ontwikkeling van de volgende generatie hogere vormen van bodembedekkende vegetatie. In dit proces wortelen de meest primitieve planten, zoals mossen of grassen, eerst aan het oppervlak van de bodem. Ze kunnen hun wortels slechts tot een bepaalde, relatief ondiepe afstand onder het oppervlak uitsteken en maken voor hun groei gebruik van de zouten en voedingsstoffen die op dit niveau beschikbaar zijn.

Deze natuurlijke pioniers houden echter niet alleen de voedzame stofdeeltjes vast die door de wind worden meegevoerd, maar hebben ook een verkoelend effect op de bodem, waardoor periodiek een opbouwende temperatuurgradiënt ontstaat en het eerste begin van bruikbaar bodemvocht zich kan ophopen. Naarmate de vegetatie zich verder over de grond verspreidt en de bodem van de zon afschermt, beginnen de diepere grondlagen, waar de elementen van hogere kwaliteit zich bevinden, ook af te koelen.

Als gevolg daarvan stijgt de grondwaterspiegel onder dit dunne plantendek, al is het maar in geringe mate, waardoor de mineralen en sporenelementen die boven de grondwaterspiegel liggen worden opgetild en zouten en mineralen van iets betere kwaliteit naar de oppervlakte worden geduwd. Met een rijkere minerale basis om uit te putten, ontstaan de mogelijkheid voor hogere vormen van vegetatie om zich te vestigen, voeden en groeien. Omdat deze hogere plantvorm betere voeding nodig heeft, daalt zijn wortelstelsel verder af op zoek naar die voeding.

Tijdens dit proces haalt het zijn voeding uit een andere bodemlagen, zodat er geen concurrentie is tussen deze plant en de pionierplant. Afhankelijk van het heersende klimaat, groeit deze hogere vernieuwde vorm van vegetatie zo uit tot een dieper gevestigde, bredere en hogere vorm dan de

pioniersplant. Uiteindelijk, door de geleidelijke verbetering van de bodem en het ontstaan van de meer geëvolueerde plantensystemen, die de bodem bij elkaar houden en de noodzakelijke bescherming bieden voor de langzame opbouw van humus, kunnen opnieuw hogere vegetatiesoorten wortel schieten. En zo voort.

Nu er een gelijkmatiger klimaat heerst binnen de groeiende humuslaag, verspreiden micro-organismen zich geleidelijk en beginnen de grove mineralen af te breken tot steeds fijnere deeltjes, waardoor de rijkdom en vruchtbaarheid van de bodem verder toeneemt. Het infiltrerende regenwater dat, onder de nu heersende opbouwende temperatuurgradiënt van de bodem ten opzichte van de regendruppel, op zijn weg neerdaalt en uiteindelijk weer opstijgt, maakt in haar beweging door de bodem de zouten en mineralen vrij en neemt op weg omhoog die voedingselementen mee uit de bodem die tot voorheen te diep gelegen waren, waardoor de voedzame basis voor de latere evolutie van planten van hogere kwaliteit verder wordt vergroot.

Na verloop van tijd transformeert de lage vegetatie zich tot struiken en kleine bomen, die de wind beginnen te temmen, waardoor er beschutting ontstaat voor grotere en meer gevarieerde houtsoorten. Net zolang totdat uiteindelijk het hoge oerbos met haar ontelbare wortelstelsels in al zijn glorie is gevestigd. Elk wortelstelsel is onlosmakelijk verbonden met de andere in een enorme complexiteit die zelfs de legendarische Gordiaanse Knoop overtreft.

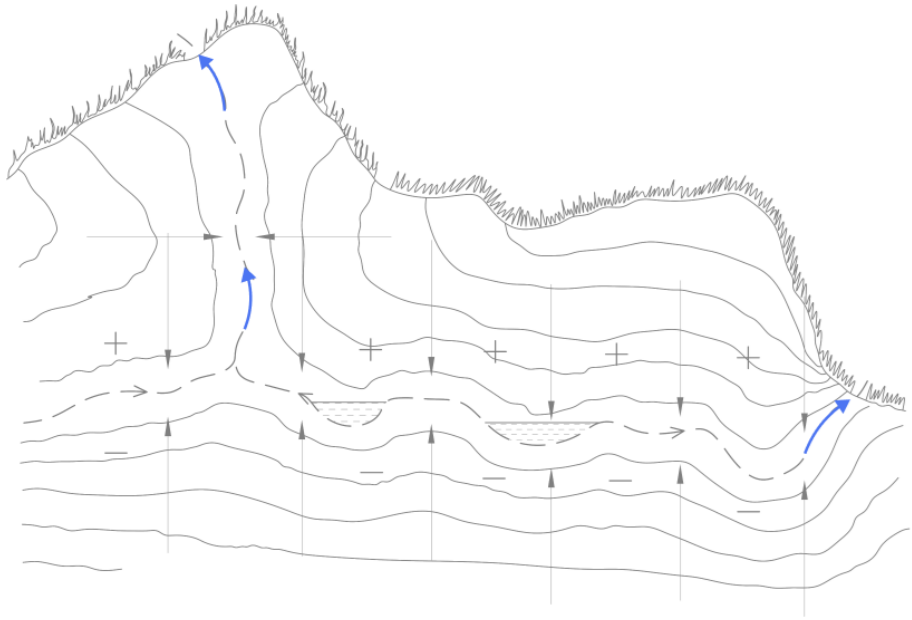
Elk systeem heeft echter een speciale rol te spelen in deze majestueuze orkestratie van de natuur en haalt zijn vitale stoffen uit de voor zijn soort kenmerkende bodemgebieden, die soms de groei van een andere plantensoort bevordert of mogelijk maakt, want ook de vestigende wortels maken stoffen vrij in de bodem. Tegelijkertijd met deze ontwikkeling neemt de totale hoeveelheid water en watervasthoudende humus in de bodem toe, onder invloed van het niet slechts toenemende vruchtbaarheidsgehalte, maar de even zo hard groeiende vruchtzetting van vernieuwde stoffen.

1.3 Voedingsdepot

Het is bekend dat door de dag- en nachtfase, en de temperatuurschommelingen die daarmee samenhangen, de grondwaterspiegel eens stijgt, dan daalt. In een voortdurend ritme. Aan de andere kant vinden we in de kern van de aarde ook een warmtebron die warmte uitstraalt naar het oppervlak en in het proces van opstijgen - van zich verwijderen van het centrum - neemt deze natuurlijk af in sterkte. Ergens onder het oppervlak vinden we dus een zone waar de door de zon en de aardkern geïnduceerde temperaturen samenkomen en waarin ook de anomaliezone van +4°C bestaat.

De sterkte van de warmtebron binnenin de aarde wordt beïnvloed door de aanvoer van overrijpe koolstof en de instroom van water, wat resulteert in een voortdurende opwaartse en neerwaartse verplaatsing van de afzettingszone van mineralen en zouten als gevolg van de verdeling tussen de beïnvloedende warmtebronnen. In deze zone, die van nature een relatief lagere temperatuur heeft, condenseert het mengsel van opstijgende gassen samen met de gelijktijdige neerdaling van zuurstof uit het oppervlaktegebied. Dit condensatieproces resulteert in de afzetting van voedingszouten, die alleen kunnen worden opgelost in en door de opwaartse beweging van waterdeeltjes, via de wortelzone richting de talloze voedingsvaten in de wortelzone van de vegetatie.

Door de warmte van binnenuit de aarde, overdag gecombineerd met het verwarmende effect van zonlicht, wordt het grondwater en haar inhoud aan opgeloste voedzame stoffen, vanuit de anomaliezone, naar de oppervlakte gestuwd, volgens het besproken principe waardoor 'bronwater' uit de aarde opstijgt (figuur 1.3), om daar uit te monden via een hoogwaterbron of hun weg te vervolgen via de fijne haarvaten van de vegetatie.

Figuur 1.3: opstijgen van rijp water richting vegetatiezone.

In dit geval geldt echter dat het water opstijgt, zonder dat de doorkruiste grondlagen als filter werken, omdat opstijgend bronwater de hoogste concentratie aan opgeloste stoffen (of beter energieën) bevat. In het tegenovergestelde geval, wanneer het aardoppervlak afkoelt in de nacht, zakt het grondwater door zijn toenemende gewicht. Dit komt omdat de buitenlagen rondom het grondwaterbassin afkoelen, vanwege de verminderende warmte-intensiteit van de zon en daarmee de opwaartse stuwkracht verzwakt van de omringende waterlagen verzwakt.

De omringende aardlagen koelen af en het grondwater, dat onder deze omstandigheden ook zinkt, wordt voor het eerst gefilterd. Het filteringsproces bestaat eruit dat de omhoog gebrachte sporenelementen (zouten, mineralen en dergelijke) zich afzetten in de bodem, onder invloed van het water, dat eerst bestond op een temperatuur van +4°C maar nu langzamerhand opwarmt ten opzichte van de koeler wordende bodemlagen. 'S Nachts zijn de rollen dus omgekeerd en geeft het water de opgenomen en getransformeerde grondstoffen terug aan de bodem.

Het nu voedselarme water trekt zich terug in de aarde om het hele proces opnieuw te beginnen als de warmte van de opkomende zon opnieuw haar intreding doet. Sinds het begin van de wereld heeft dit zichzelf steeds herhalende proces geleid tot het ontstaan van een voedingsstoffenreservoir vlak onder het grondoppervlak. Zodra dit reservoir verzadigd is, verspreidt deze zich als vanzelf naar hogere en dunnere begroeide lagen, waardoor de ontwikkeling van een meer geavanceerde vorm van vegetatie op grotere hoogten mogelijk wordt.

De kwalitatieve verbetering en toenemende weelderigheid van de vegetatie creëert een consistent dichtere en dikkere groene mantel over het aardoppervlak, die een steeds grotere belemmering vormt voor het opdringerige effect van directe zonnestraling en daarmee zorg draagt voor het ontstaan van een vegetatiezone die bijdraagt aan het natuurlijke evenwicht tussen hemelse (atmosferische) en aardse (geosferische) energieën.

Naarmate deze ontwikkeling toeneemt, zullen de wortelsystemen van planten steeds verder vertakken en zich tot grotere dieptes uitstrekken, om zich zo in de eerste plaats als steviger te vestigen, en ten tweede om het potentieel voor de opname van voedingsstoffen uit de bodem sterk te vergroten, wat de verdere groei en ontwikkeling van planten stimuleert. De grotere totale diepte die zo ontstaat, resulteert in een vermindering van de ruimte die beschikbaar is voor waterdamp en naarmate de omvang van de ruimte afneemt, neemt de druk in de ruimte overdag toe, wat leidt tot een gerevitaliseerde toevoer van voedingsstoffen, die opnieuw neerslaat tijdens de nacht.

Zo geldt uiteindelijk, hoe weelderiger de vegetatie, hoe groter de retentie (het vasthouden) van het afvloeiende water, dat de grond nu kan absorberen. De overbelasting van het onderaardse retentiebekken – het grondwaterreservoir – dat zo ontstaat, leidt tot het ontstaan van vaak enorme ondergrondse rivieren, waardoor grote hoeveelheden water terug in het binnenste van de aarde worden geleid en het water weer wordt opgenomen als de laatste fase van de interne watercyclus van de aarde. Deze processen resulteren in een vernieuwde aanvoer van verse voedingsstoffen, die overdag opnieuw mee omhoog worden gebracht via het opstijgen van bronwater tot hoog in de vegetatie en 's nachts het voedingsstoffendepot aanvullen.

Op hogere breedtegraden en in gebieden met een extremer klimaat vinden deze processen niet op zo'n eenvoudige manier plaats en vinden we dat de invloed van de warmtebron in het binnenste van de Aarde onvoldoende is om de voedingsstoffenreservoir richting het oppervlak te verplaatsen. Hier roept de natuur de hulp in van een andere factor, ze speelt het ene tegengestelde uit tegen het andere en met het invallen van de winter staakt ze tijdelijk de groei van de anders altijd groene vegetatie. Het begin van de kou zorgt ervoor dat het water in de grond tot een bepaalde diepte bevriest, wat in overeenstemming met de abnormale toestand van water leidt tot de geleidelijke ontwikkeling van een hermetische afsluiting van buiten naar binnen in de vorm van een vorstgordel.

De sneeuwlaag daarboven kan niet worden doorboord door de zon, die tegen die tijd een aanzienlijk krachtverlies heeft geleden door het vervroegen van het seizoen. Terwijl onder de bescherming van deze dubbele buitenste bedekking verlamming en vrede heersen, begint binnenin de Aarde warmte en voedzaam materiaal zich op te hopen. Hoe sterker de invloed van koude van buitenaf, hoe hermetischer de afdichting en hoe groter de interne accumulatie. Daarentegen geldt dat zwakke winters, magere sneeuwbedekking en een doorlaatbare vorstgordel, ervoor zorgen dat de voor de planten voorgeschreven binnenatmosfeer aan de aarde kan ontsnappen. Ziekten van de ademhalingsorganen, koortsverschijnselen zijn het onvermijdelijke gevolg. Zulke winters leiden tot slechte oogsten door onvoldoende accumulatie van voedingsstoffen.

Als de vorstgordel echter krachtig genoeg is, veroorzaakt de druk een verlaging van het kookpunt welke het mogelijk maakt dat de enorme warmte die uit het binnenste van de Aarde straalt een steeds sterker effect heeft op hogere niveaus. Hier bovenop neemt de kracht van de zon toe met de komst van de lente. Het buitenste laagje vorst wordt dunner, om uiteindelijk doorbroken te worden door de krachten die van beneden komen. Eenmaal bevrijd, stroomt de warmte omhoog, breekt de grond af en komt zuurstofrijk 'agressief' smeltwater tegen dat van boven nadert.

Met een temperatuurgradiënt richting +4°C (omdat het smelt) neemt dit water hongerig de opstijgende voedingsstoffen op en in de tussentijd, nadat grondwater onder druk van onderaf omhoog is gekomen, is het nu in staat om voedingsstoffen via de wortels van de vegetatie naar boven te transporteren en uiteindelijk eveneens een weelderige vegetatie op te bouwen. Naarmate de lente vordert, worden de dagen en nachten warmer en beginnen de wederkerige processen van het omhoog dragen van voedingsstoffen tot in de vegetatie en het neerslaan van uit de diepte omhoog gebrachte voedingsstoffen in het voedingsstoffendepot plaats te vinden.

Dit alles leidt tot de conclusie dat een gezond bos de voorwaarde is voor een kwalitatieve voedsel-voorziening, of anders gezegd een vruchtbare landbouwgrond. Door het kappen van voorheen beboste gebieden of door het uitsterven van bepaalde houtsoorten worden de potentiaalverschillen in de grond verkleind, waardoor de opbouw van de betreffende tegentemperaturen wordt geremd en de bovenstaande cyclus vanaf de eerste stap in gevaar komt door het opwarmen van de bodem en daarmee verstoren van de temperatuursgedreven processen, die afhankelijk zijn en blijven van potentiaalverschillen (eenvoudig gezegd verschillen in temperatuur).

Viktor beschouwde een bos dan ook als een organisme en als er één boomsoort of plantensoort uit een natuurlijk bos wordt verwijderd (net als een orgaan in een organisme), ontstaat er plotseling, te midden van al deze onderlinge afhankelijkheid, een gat in het weefsel van wortels. Er valt een vitale schakel weg uit de verbindingsketen tussen de diepte en de oppervlakte, wat leidt tot een vermindering van het vermogen van sommige planten om water en mineralen op te nemen ten gunste van andere. De voorraad beschikbare voedingsstoffen in een bepaalde bodemlaag, die nu niet meer kan worden vervangen, begint af te nemen naarmate de planten om deze voedingsstoffen beginnen te concurreren.

Als deze voedingsstoffen uitgeput zijn, sterven de planten die ervan afhankelijk zijn uit. Er ontstaan nog meer gaten in het ondergrondse waterreticulatiesysteem en als gevolg daarvan bezwijken nog meer plantensoorten. Er volgt een ontstellende versnelling in de verwoesting van het voormalige hoge bos, dat uiteindelijk alles, planten, vogels, dieren en uiteindelijk de mens meesleurt in zijn ondergang. Wanneer de voormalig rijke biodiversiteit van het bos wordt vernietigd, heerst er een steriele uniformiteit. Zonder differentiatie, zonder variatie wordt het leven gereduceerd tot het laagst mogelijke niveau. Net zo ver terug, tot het punt waarop het opnieuw kan bestaan.

> “Eenvoudige observatie kan niet anders dan het feit registreren dat het uitsterven van de ene boomsoort een leegte creëert in de bodem, als voedingsmedium, en daarom resulteert het verdwijnen van de ene boomsoort in het verdwijnen van een andere op een vergelijkbare wijze waarop een verstoring in de voedselketen van het leven tot ditzelfde lot leidt.”

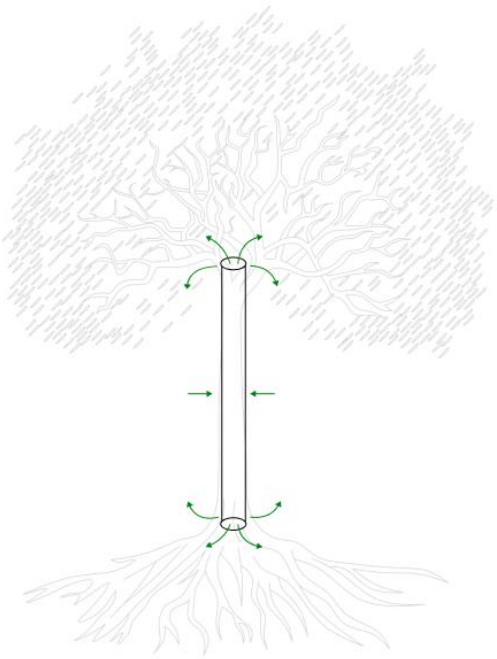
Wanneer deze door de mensheid veroorzaakte achteruitgang in eerste plaats niet wordt voorkomen (door onder meer te stoppen met het kappen van bossen) en in de tweede plaats niet wordt afgeremd (door bijvoorbeeld de moderne monocultuurbossen terug te brengen tot hun oorspronkelijke staat als gedifferentieerd bos), gaat het proces net zo ver terug tot de omstandigheden voor vele organismen onhoudbaar wordt en die onvermijdelijk uitsterven.

Dit is echter lang niet nodig wanneer de mens zijn plaats en rol in dit wonderlijke samenspel leert begrijpen en de bodem niet slechts beschouwd als bestemming na de dood, maar juist als oorsprong leert zien voor het leven. De mens zal de dynamische invloed van het bos op levensprocessen moeten leren inzien en pas dan zal zij de betekenis kennen van de bos als de Wieg van het Leven!

Metabolisme

2.1 Langgerekte kern

De bio-magnetische concentratie van energieën, zoals die voorkomt in de rivierenstelsels van Moeder Aarde en bijvoorbeeld in de bloedvaten van organisme, vervult als sap in de haarvaten van de vele vormen van vegetatie, waaronder bomen, een vergelijkbare functie als water en bloed. Volgens Viktor accumuleert de boom, als een organische bio-diamagneet, energie lateraal (of beter: tangentieel) en concentreert deze verticaal. Om die reden blijft de stam van de boom geconcentreerd, terwijl in op- en neerwaartse richting een kroon- en wortelstelsel ontstaat (figuur 2.1).

Figuur 2.1: bio-magnetische krachtlijnen in boom.

Iedere boom is een sprekend voorbeeld van de relatie tussen levitatie en opstijgend biomagnetisme en er lijkt een duidelijke correlatie te bestaan tussen de 'vorm' van de boom in relatie tot de heersende atmosferische omstandigheden. De vorm, innerlijke structuur en levensduur van een bepaalde boom is dan ook afhankelijk van de onzichtbare beweging van de energieën in zijn natuurlijke omgeving en wordt gevormd door de interactie van gravitationele en levitationele krachten, die gereguleerd worden door de heersende klimatologische omstandigheden. Over het algemeen kan de volgende onderverdeling van boomsoorten, worden gehanteerd:

1) Zachthout of 'naaldhout'.
   Is groenblijvend, komt voor rondom poolbreedtegraden op grote hoogten.

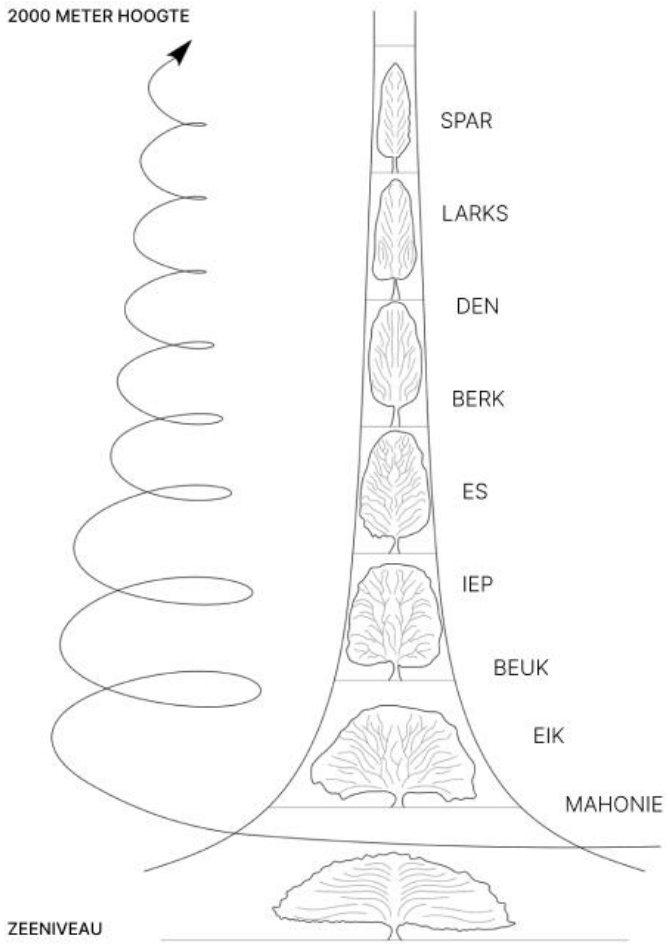
2) Hardhout of 'loofhout.
   Is groenblijvend en komt voor nabij de evenaar (denk aan regenwouden) op equatoriale breedtegraden en lage hoogte.

3) Intermitterend hout.
   Is bladverliezend en seizoensgebonden, komt voor tussen de polen en evenaar (dus op de gemiddelde breedtegraad) en op gemiddelde hoogte.

Als de boom bijvoorbeeld groeit op lage breedtegraden in de buurt van de evenaar of in een laaggelegen gebied, waar de atmosferische dichtheid groter is (en waar dus warmere temperaturen heersen met een hogere luchtdruk) en de beweging van energieën dienovereenkomstig transversaler (meer overdwars) is, dan hebben de takken, als ze zich niet in een regenwoud bevinden, de neiging zich meer horizontaal dan opwaarts uit te spreiden.

Dit soort bomen betreffen de langer levende soorten loofhout, zoals de beuk, eik en iep, waarvan de levensduur kan oplopen tot maarliefst 200 tot 300 jaar als wierspiegeling van het minder langgerekte energieveld en de zwakkere invloed van de opwaartse levitatiekracht, waardoor dit soort hout de neiging heeft om harder te zijn.

Naarmate we vorderen in de richting van hogere breedtegraden, of grotere hoogten, of een combinatie van die twee, nemen de bomen geleidelijk een andere, meer verticale vorm aan, die dit opwaartse energiepad weerspiegelt (figuur 2.3). Aangezien de levitatiekrachten toenemen naarmate de gravitatiekracht zwakker wordt als de hoogte van de habitat toeneemt, neemt de atmosferische dichtheid af (het wordt kouder) en neemt de energie een meer longitudinale en langgerekte vorm aan, waarvan de beweging sneller is dan de transversale overdwarse energie.

Figuur 2.3: intensiteit van bio-magnetische kern bepaald lengte en breedte van boom.

Waar de atmosferische dichtheid het laagst is, reageren de meer verticale vormen van de bomen op de snellere opwaartse stroming van opwaarts levitatieve-krachten. Onder deze omstandigheden ontstaat 'naaldhout', dat een stuk zachter is dan loofhout. De levensduur van deze bomen is korter, denk hierbij aan de den, spar en lariks met een gemiddelde levensduur van 120 tot 300 jaar.

Kortom, de intensiteit van de bio-magnetische kern, dat wil zeggen de mate waarin die langgerekt is of meer overdwars wervelt, is bepalend voor de vormgeving van de boom en die intensiteit is temperatuurgerelateerd en dus is de vorm van de boom hoofdzakelijk afhankelijk van het heersende klimaat. In aanvulling tot het voorgaande geldt dat:

1) Op zeeniveau of lage hoogte, een lange golflengte heerst met zogenaamd 'zacht licht'. Dit resulteert in een langzamere dynamische beweging (van energieën) door een grotere straal (van de beweging) met een langere periode en daarmee een langere levensduur.

2) Hoe hoger de situatie, hoe langgerekter de bio-magnetische kern. Dit leidt tot een kleiner wordende straal, met een kortere periode en dus een versnelling van de levitatiekrachten. Het resultaat is een meer verticale vorm van de boom.

3) Op grote hoogte, met een kortere golflengte en 'hard licht', is er energetisch een hoger effect dan op zeeniveau. Dit resulteert in een snellere dynamische beweging en leidt tot een verkleinende straal (van de beweging) met een kortere periode en dienovereenkomstig een relatief kortere levensduur.

Dit alles is af te leiden uit de spiraalbeweging in figuur 2.3 en zo zien wij dat bomen, net als alle andere organismen, ook het product van bio-magnetische, en de daarmee gepaarde bio-elektrische, krachten zijn, waarbij hun verschillende vormen, maten en structuren de specifieke balans tussen de twee tegengestelde krachten weerspiegelen.

2.2 Sapstroom

In overeenstemming met het stijgen en dalen van grondwater, op basis van de afwisseling tussen dag en nacht en de bijbehorende schommelingen in temperatuur, is de stromingsrichting van immateriële energieën in vegetatie (getransporteerd door de sappen) overdag eveneens naar boven en 's nachts naar beneden. Voor degene die niet bekend zijn met de grondbeginselen van Implosie en het fysisch en mechanisch opstijgen van grondwater, luidt de vraag nog altijd: hoe stijgt sap helemaal naar de top van de boom?

Capillaire werking is slechts een onderdeel van dit proces. Iedereen die weleens met zijn broekspijp in het water is gestapt, weet dat de capillaire werking beperkt is. Het water wordt slechts een tiental centimeters in onze broek opgezogen, niet verder. Verder beweerde Viktor dat de beweging van sappen ook niet verklaard kan worden door osmose, door de diffusie van water van een gebied met een lage concentratie opgeloste stoffen naar een gebied met een hoge concentratie opgeloste stoffen door een membraan.

> “Bij vele gelegenheden heb ik al gezegd dat het opstijgen van sap in bomen niet verklaard kan worden door de factoren die tot nu toe in de wetenschap naar voren zijn gebracht, zoals het effect van de externe luchtdruk, een capillaire werking of osmose, maar dat de verklaring moet worden gevonden in de voortdurende metabole processen in constante pulsatie in elke cel van de boom en dus een gevolg is van de vitale activiteit van de capillaire boomcel.”

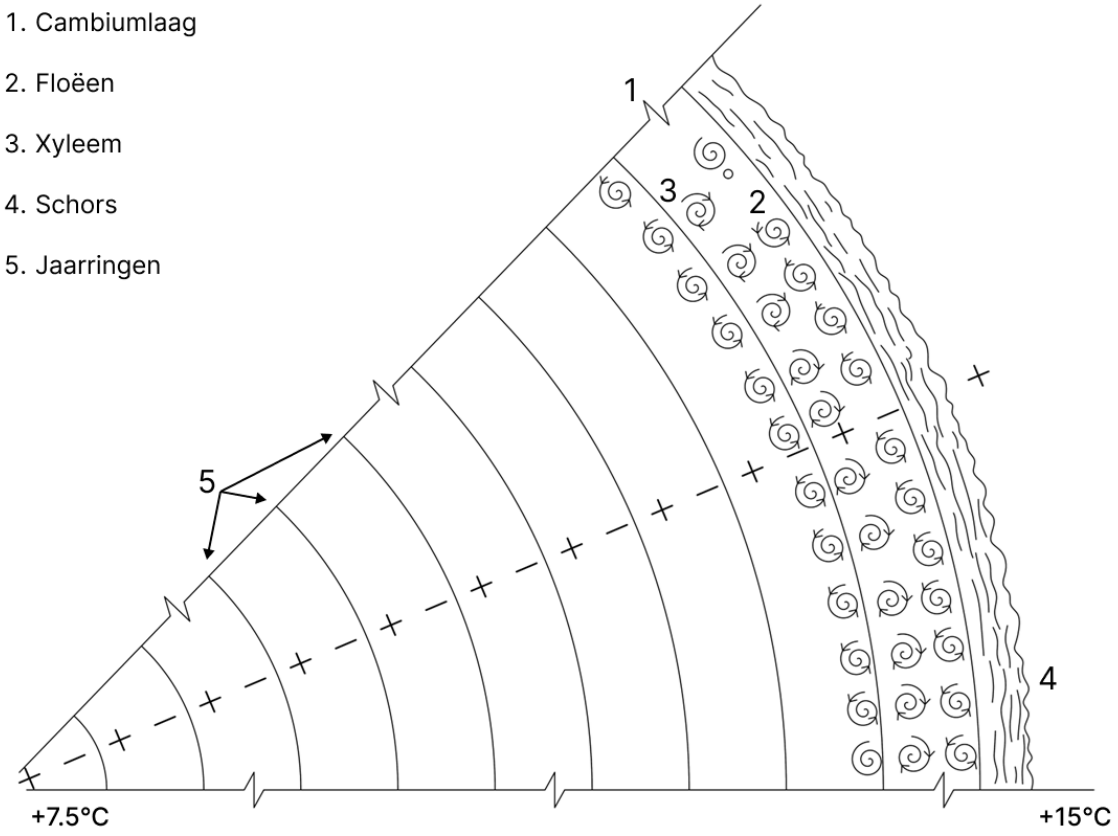
In dit metabole proces speelt temperatuur (verschillen in potentiaal) opnieuw de hoofdrol. Alle processen die in water en bloed plaatsvinden, treden op vergelijkbare manieren op in sappen en worden opnieuw weerspiegeld in de afzonderlijke vormen van vegetatie. Al eerder bespraken wij dat de oplossing, het transport en de afzetting van voedingsstoffen allemaal functies zijn van de temperatuurgradiënt. Onder invloed van de opbouwende temperatuurgradiënt, als licht en luchtdruk worden geweerd, vindt neerslag van zouten en mineralen plaats bij afkoeling, bijvoorbeeld van de opgewarmde periferie van de rivierstroom richting de koelere oever.

In de bloed- en haarvaten van organismen geldt dit niet anders en zo ook voor de boom. In de stam van de boom zit de boomschors aan de buitenkant, die beschermt de bast. De bast zit hierbij aan de binnenkant van de boomschors. Daarna komt een dun laagje dat het cambium heet en dit is de plek waar het hout groeit, naar binnen toe wordt het spinthout en naar buiten toe de bast. De zogenaamde 'cambiumlaag' kan worden gezien als een jaarring-in-wording' en functioneert tegelijkertijd als een diëlektricum, waarvan de werking u zo duidelijk zal worden.

De cambiumlaag kan over het algemeen gezien worden als de buitenste ringvormige weefsels van een boomstam direct onder de schors. De dikte hiervan varieert naargelang de soort. In deze lagen vinden de belangrijkste groeiprocessen plaats als gevolg van de stroming en interactie tussen de vloeistoffen in het zogenaamde xyleem en het floëem. Het floëem vormt daarin het vasculaire weefsel in de cambiumlaag van planten die suikers, eiwitten en geabsorbeerde atmosferische gassen vanaf de bladeren langs de stengel of stam naar beneden geleiden en daarmee voornamelijk positief gepotentieerde substanties vervoerd (die hier negatief worden geïoniseerd).

Het xyleem vormt in dit geheel het vaatweefsel in de cambiumlaag van planten dat opstijgend grondwater (bronwater) en de daarin opgeloste mineralen, zouten en sporenelementen van de wortels naar de bladeren. Het zijn deze stoffen die de neerdalende positief-gepotentieerde stoffen polariseren tot negatief geladen stoffen en daarmee zelf iets van hen negatieve karakter inruilen voor een positieve lading. In de cambiumlaag vindt zo de groei van de boom plaats door de interactie van twee verschillend samengestelde vloeistoffen.

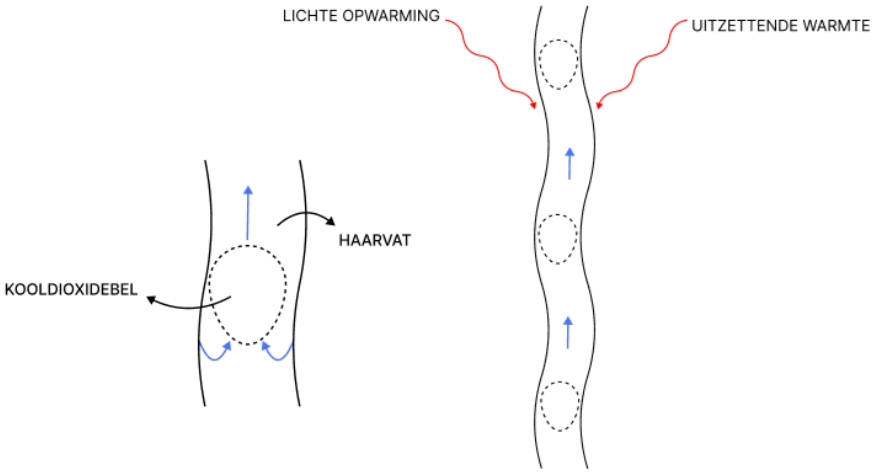
Het aanvankelijk positief-geladen floëem, dat een concentratie aan vrije zuurstof, kooldioxide en stikstof bevat (die reageren op centripetentie), glijdt langs de binnenkant van de cambiumlaag (het diëlektricum) naar beneden, terwijl het negatief-geladen xyleem bronwater absorbeert dat opstijgt uit de bodem en stoffen (mineralen, zouten, sporenelementen en koolzuur) bevat, die reageren op centrifugatie en langs de buitenkant naar boven stroomt (figuur 2.4) en de tegengesteld geladen stoffen omringen.

Figuur 2.4: structurele groei van boom.

Tussen deze twee stromen en door hun interactie wordt de proto-jaarring (de jaarring in wording) omgevormd tot een echte jaarring. Deze jaarringen dragen de afdruk van de levenservaring en geschiedenis van de boom in zich. Dit hele proces vindt plaats in het donker onder de beschermende laag van de schors, zodat verstoringen van dit uitgebalanceerde metabolisme door de overmatige bestraling en verhoogde temperatuur van direct zonlicht zoveel mogelijk wordt vermeden.

Het afdalen van de floëemstroom en opstijgen van de xyleemstroom vindt plaats door extreem fijne haarvaten, waarin de dynamische processen van Implosie plaatsnemen ten behoeve van de voortplanting van de sapstroom. De diameter van deze haarvaten is minuscuul en slechts bij een lichte opwarming (dat wil zeggen een afbrekende temperatuurgradiënt) wordt het koolzuur in het opstijgende bronwater en sap omgezet in kooldioxide en vormen deze belletjes die de doorgang van het haarvat opvullen (als kurken) en het water met de voedingsstoffen en het sap omhoog dragen tot aan de verste uiteinden van de kroon (figuur 2.5).

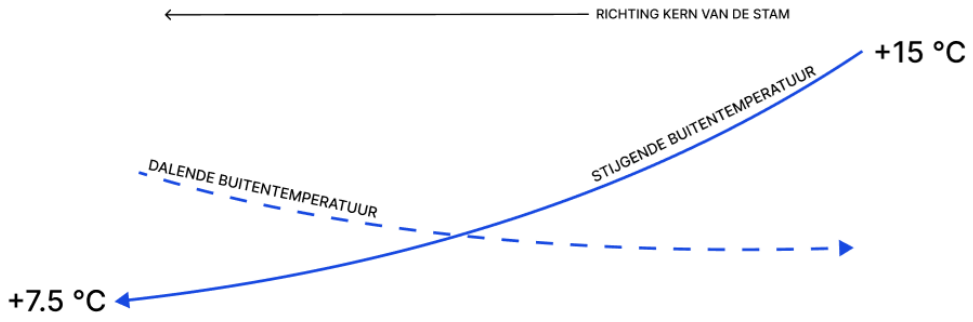
Figuur 2.5: opstijgen van sappen tijdens stijgende buitentemperatuur.

"Door deze waterverplaatsing wordt het koolzuur dat water verliest geconcentreerder, dus stijgt de osmotische waarde en wordt de kooldioxide die water ontvangt verdunt en daalt de osmotische waarde. De opwaartse beweging van het sap kan om die reden niet het gevolg zijn van osmose, omdat de absorberende werking beperkt is.

Noch kan de stijging worden toegeschreven aan capillaire zuiging alleen, aangezien wetenschappelijk is vastgesteld dat een kolom water niet hoger dan 9,81 meter kan worden getrokken door middel van capillaire werking.

Het zijn de temperatuursgedreven transformatieprocessen die verantwoordelijk zijn. Alleen op die manier kan het sap omhoog worden gezogen tot de torenhoge hoogte van 91 meter in het geval van Tasmaanse berg es, het hoogste harde hout ter wereld."

Met een opbouwende temperatuurgradiënt van buiten naar binnen gedurende de dag (tijdens een toenemende buitentemperatuur, figuur 2.6), stijgt het koelere, meer interne sap sneller op en transporteert het de hoogwaardige voedingsstoffen (die een essentieel ingrediënt omvatten van bronwater) naar de top van de boom. Dit is goed voor de groei van de hoogst mogelijke kwaliteit, in het gebladerte, de kleine groene scheuten, bloemen en voortplantingselementen. 'Deze opwaartse stroom kan zo snel zijn als 3 meter per uur, of 5 centimeter per minuut', aldus Viktor.

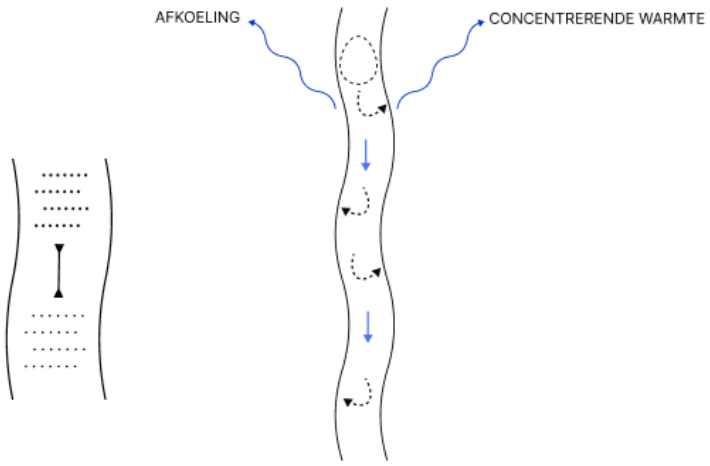
Figuur 2.6: richting van temperatuurgradiënt afhankelijk van stijgende of dalende buitentemperatuur.

De van lagere kwaliteit, grovere voedingsstoffen die aanwezig zijn in de buitenste lagen van de cambiumring, werden al eerder afgestaan door hun reactie op centrifugatie. Dit zijn de voedingsstoffen die nodig zijn voor de structurele vorming van de boom en deze kunnen alleen omhoog worden gedragen voor zover hun mate van grofheid dit toelaat, waarbij de grovere voedingsstoffen eerder worden afgezet bij de vorming van de stam en de fijnere later in de takken, bladeren, bloem, vrucht en zaad.

Zowel de gradatie van kwaliteit als de hoogte waartoe deze elementen worden opgevoerd zijn afhankelijk van de temperatuur en de mate waarin de temperatuurgradiënt, in zijn functie als 'afzetter' of 'neerslaander', van binnen naar buiten actief is en waarbij het sap in de richting van de buitenkant van de stam warmer wordt en uitzet, waardoor het door de mechanische druk naar boven wordt gestuwd door de vorming van dwarswervelingen.

Overdag, onder invloed van een toenemende buitentemperatuur (door zonlicht), reageert het opstijgende bronwater, dat rijk is aan hoogwaardige stoffen, met de kooldioxide die de boomkroon absorbeert, waarna het zogenaamde fotosynthese proces plaatsvindt. Tijdens fotosynthese transformeren de opstijgende fructigene stoffen in water zich tot koolhydraten (in de vorm van suikers, zetmeel en glucose) en wordt de vrij gemaakte zuurstof uit kooldioxide gepotentieerd tot gebonden zuurstofvorm (kwaligen) die door de boom wordt uitgeademd.

Zo zien wij dat de boom kooldioxide inademt, richting de bloed- en haarvaten en de gebonden zuurstofvorm uitademt richting de bast aan de binnenkant van de boomschors, ten behoeve van een kwaligene 'kwalitatieve' vruchtzetting. Als de temperatuur 's nu begint af te nemen en de dag plaats maakt voor de nacht, koelen de sappen af, waardoor de vorming van dwarswervelingen verzwakt en het sap in plaats van stijgt nu begint te dalen, het sap in de hogere delen van de boom sneller dan in de lagere omdat afkoeling in de kroon sneller plaatsvindt (figuur 2.7).

Figuur 2.7: neerdalen van sappen tijdens dalende buitentemperatuur.

De van bovenaf neerdalende meegebrachte zuurstof, stikstof en kooldioxide worden nu onder toenemende intensiteit (door fysische aspecten) opgezogen door de opstijgende stoffen, die nog steeds begiftigd zijn met de levitatiekracht in bronwater dat opstijgt van beneden en die onder deze verkoelende omstandigheden in activiteit toenemen. De sapstroom begint te vertragen en, afhankelijk van hun kwaliteit, worden de verschillende stijgende voedingselementen op verschillende hoogtes in een bijna stilstaande suspensie gehouden in afwachting van de komst van de neerdalende elementen van bovenaf.

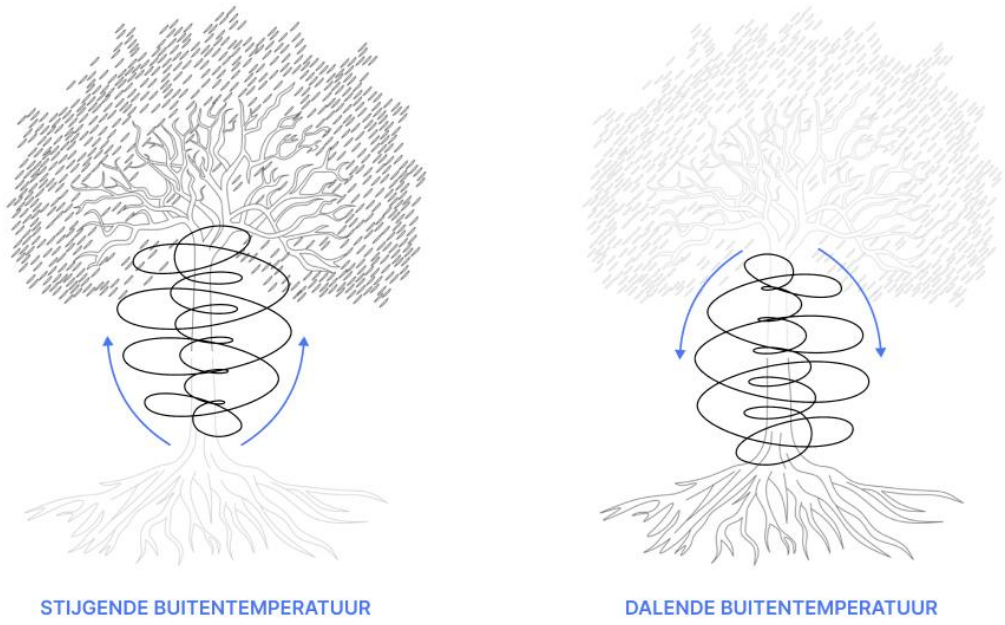
De sappen die overdag helemaal tot de top van de boom zijn gedragen beginnen nu, net als water in de bodem, aan een zuiveringsproces. De hoogwaardige stoffen worden afgezet onder invloed van een afbrekende temperatuurgradiënt van de centrale sapstroom richting de periferie, omdat de buitentemperatuur nu meer gelijkmatig wordt met de binnentemperatuur in de boom. Bij het aanbreken van de ochtend stollen de fructigene stoffen (de hoogwaardige stoffen die de avond ervoor zijn afgezet) onder invloed van invallend zonlicht tot kwaliteitsmaterie.

De sapstroom moet weer op gang komen door de geleidelijke opwarming van het binnenste van de boom, door de komst van de zon. Dit betekent dat de aanvoer van elementen voor fotosynthese tijdelijk gestopt was en zonder fotosynthese vindt er ook geen evolutie van zuurstof meer plaats. De zuurstofproductie start daarom tegen de middag, zoals bekend is in het Amazonewoud, wat betekent dat er in de ochtend meer vrije zuurstof in de atmosfeer hangt, waardoor de buitentemperatuur in de eerste plaats ook toeneemt van de ochtend richting de middag.

In het geval van de Amazone, een gebied rondom de evenaar waar hogere temperaturen heersen dan op lagere of hogere breedtegraden, treedt overeenkomstig met het heersende klimaat overdag een hogere verdampingsgraad op die gepaard gaat met een versnelde afkoeling en verdichting van het sap, waardoor de metabole processen voor groei sneller plaatsvinden en de biomagnetische kern dienovereenkomstig een meer transversale dan longitudinale aard heeft, wat weer overeenkomt met de al eerder besproken ‘bredere en kortere’ boomvormen in figuur 2.3.

De voorgenoemde verdampingsgraad die verantwoordelijk is voor de afkoeling van sappen, wordt in alle gevallen (dus op alle lengte- en breedtegraden) voorafgegaan door het feit dat wanneer de instroom van atmosferische stoffen laag is, dat wil zeggen wanneer de buitentemperatuur afkoelt in plaats van opwarmt, dit tot gevolg heeft dat de atmosferische stoffen, waaronder zuurstof, nu uit het sap worden gezogen. Het effect hiervan is dat de atmosferische stoffen in het negatief geladen floëem (dat onder deze omstandigheden daalt) mee naar beneden richting de wortelzone zakt. Zuurstof, de drijvende kracht achter alle groei en rotting, wordt zo beschikbaar gemaakt voor het lager gelegen metabolisme van de boom.

In zijn geleidelijke afdaling omsluit het floëem het zwevende positief geladen materiaal waarmee het in wisselwerking staat, wat leidt tot verschillende stofwisselingsprocessen, waaronder de lignificatie van de stam die, in combinatie met het verdichtende en consoliderende effect van de winterkou, tegen het einde van het jaar leidt tot de verharding van de proto-jaarring tot de eigenlijke jaarring. In tegenstelling tot de groei van de boomkroon onder de verwarmende omstandigheden overdag, is het dus ’s nachts, wanneer de buitentemperatuur afkoelt, dat de omtrek van de boom toeneemt en het wortelstelsel zich ontwikkelt (figuur 2.8).

Figuur 2.8: sapstromen gedurende een etmaal.

Wat het voorgaande ons helpt inzien is dat het opstijgen van sap een proces is dat overdag plaatsvindt, wanneer de temperatuursverschillen tussen binnen en buiten hun hoogtepunt bereiken en daarmee de interactie tussen de longitudinale kern en de dwarswervelingen. Een proces waarvan het cumulatieve effect in de wederkerigheid tussen fysische en mechanische krachten het meest intensief is. Als de zon ondergaat, daalt de temperatuur en neemt het niveau van deze dynamische energie af omdat de binnen- en buitentemperaturen dichterbij komen te liggen.

Dit zet het terugtrekken van het sap in gang, dat nu specifiek dichter wordt door afkoeling en naar beneden wordt getrokken in de richting van de dalende zon en de wortelzone. De sapkanalen en haarvaten in de kroon worden geëvacueerd (er ontstaat een drukloze ruimte) en er ontstaat een biologisch vacuüm wanneer de kooldioxide gasbellen condenseren en beginnen te zinken. Samen met de geproduceerde koolhydraten die gevormd worden tijdens de fotosynthese overdag, worden deze stoffen en andere sporengassen naar beneden gezogen door de minuscule huidmondjes en poriën in de bladeren, helemaal tot aan de haarwortels.

Hier voeden ze 's nachts de levensfuncties van de boom en leveren ze het materiaal voor de opbouw van de structuur, de vorming van de jaarringen en de lignificatie (het proces waarbij de cellen in de cambiumlaag van bomen stijf worden en worden omgevormd tot het eigenlijke hout) van het inwendige weefsel van de boom als geheel. Kortom, als de kroonzone en de stam afkoelen, warmt de wortelzone op en omgekeerd. Op deze manier wordt de grond 's nachts en in de winter warm gehouden en overdag en in de zomer koeler. Hierdoor treden er geen excessieve schommelingen in de bodemtemperatuur op en wordt een stabiele gezonde anomaliezone beschermd.

U begrijpt wel dat wanneer de stam van de boom aan excessieve hitte en zonnestralen blootgesteld wordt, zoals het geval is met licht-geïnduceerde groei, waarbij bomen onbeschermd in de zon worden geplaatst, de delicate sapstromen door de haarvaten wordt belemmerd, door de uitzetting van het sapachtige kanaal. In plaats van spiraalsgewijs omhoog te wervelen in een vrijwel rechte lijn binnen het kanaal, zoals bij cilindrische stammen, beschrijft het sap een groter spiraalvormig pad rond de omtrek van het vergrote kanaal. De kooldioxidebelletjes zijn slechts in staat om een fractie

van de vloeistoffen die nodig zijn voor een gezonde groei omhoog te brengen, omdat de rest erlangs ontsnapt. Op den duur ontstaat als vanzelf een tekort aan voedingsstoffen in de hoger gelegen delen van de boom en dit is wat er voorafgaat aan een afstervingsproces.

> "Als de bomen excessief worden blootgesteld aan zonlicht, groeien ze sneller in een poging om zich tegen de extra warmte te beschermen. De vaten worden daardoor groter en sponsachtiger, de kooldioxidebelletjes passen er niet meer goed in en de opstijgende sapstroom neemt af in voedingswaarde. De groei, die van korte duur zal zijn, is puur kwantitatief. De boom wordt ziek en sterft af."

Het sap wordt niet langer naar de top van de boom of naar de uiteinden van de takken gedragen en er treedt terugval op. Een analoge aandoening bij de mens is arteriosclerose of spataderen in de benen en voeten, wat om dezelfde reden gebeurt, namelijk een slechte samenstelling en stroming van het bloed. Het algehele effect hiervan is de vorming van een kegelvormige stam, wat niet alleen de kwaliteit van het hout aantast, maar ook de routes van de immateriële energieën die essentieel zijn voor de gezondheid van de boom en de atmosfeer als geheel. Wat betreft de immateriële energieën maakte Viktor verslag van het volgende verschijnsel boven een groep dennen.

> "Als de toppen van ingesloten naaldbomen op zeer warme en windstille dagen rond het middaguur worden geobserveerd, dan zijn er tere doorzichtige nevelslierten te zien, die omhoog waaien en uiteenvallen bij blootstelling aan overmatig licht en hitte. Dit is een teken dat er afbrekende vormen van emulsie plaatsvinden.
>
> Dat wil zeggen dat de omhoog spiralende koolstof, die passief (inactief) wordt met sterk licht en warmte, wordt gebonden door de agressieve zuurstofinvloed, wat plaatsvindt onder een afbrekende temperatuurgradiënt. Als deze dampformaties verschijnen boven de toppen van de bomen, dan is het zeker dat het gaat regenen na ongeveer 4 uur. Dit zorgde ervoor dat waakzame boswachters van vroeger, die dicht bij de natuur stonden, een regenjas in hun rugzak stopten voor de middagdienst.
>
> Als het tegenovergestelde emulsieproces plaatsvindt, dat wil zeggen als de koolstoffen, die zeer actief worden onder een opbouwende temperatuurgradiënt, de overtollige zuurstof bindt, die passief (inactief) wordt in een diffuse toestand, dan zal het uitzonderlijk helder en koel zijn boven de boomtoppen, omdat de fijnere stoffen dan niet verdampen, opstijgen en neerslaan als regen, maar als neerslag en vernieuwde groei vruchtzetten in de boom."

2.3 Bio-condensator

Nadat we eerder het bio-magnetische krachtveld van de boom hebben besproken, zullen we hier kijken naar de manier waarop de bio-elektrische energieën van de boom steeds sterker worden naar de uiteinden van zowel de takken als de wortels toe. Om dit aspect te begrijpen, is het allereerst belangrijk om kort terug te blikken op de aard van elektriciteit en hoe deze energie zich ontwikkelt.

Vanuit de ruimte gezien zou de atmosfeer, waar het leven zich naartoe opwaarts laat aantrekken, zelf opgevat kunnen worden als het vitale vruchtwater. Een gelaagdheid die de planeet aarde omgeeft, waarin de aarde zweeft en die haar beschermt tegen de vrije straling (zoals zonlicht). Toen de aarde

voor het eerst werd gevormd, werd deze volledig door water bedekt voordat het droge land uiteindelijk ontstond. Door het verwarmingseffect tussen zonnestraling en de atmosfeer verdampte het water dat het aardoppervlak bedekte geleidelijk en werd het door de atmosfeer verspreid, waardoor de atmosferische ruimte met waterdamp werd gevuld.

Water, alszijnde vloeistof met de grootste soortelijke warmte die bekend is onder de vloeistoffen (een waarde van 1), heeft ook de grootste thermische geleidbaarheid van alle vloeistoffen, terwijl bijvoorbeeld ijzer, dat sneller opwarmt en afkoelt, een veel lagere soortelijke warmte van 0,107 heeft. De grote soortelijke warmte betekent dat de temperatuur van een gegeven massa water bij een gegeven hoeveelheid toegevoerde energie langzamer stijgt dan de temperatuur van elk ander materiaal. Omgekeerd zal de temperatuur langzamer dalen als er energie vrijkomt.

Door haar hoge soortelijke warmte en vermogen om warmte vast te houden, absorbeerde de waterdamp geleidelijk de warmte gegenereerd door de zon en verhoogde zo het algemene temperatuurniveau, tot het punt waarop een thermisch evenwicht werd bereikt en waarop het aardse leven is komen te bestaan als temperatuurgerelateerde regulator (anders gezegd als ademhalend wezen) die bijdraagt aan het behoud van dit thermische evenwicht.

Omdat waterdamp warmte sterk absorbeert in het infrarode deel van het spectrum en transparant is en niet beïnvloed wordt door ultraviolet licht, wordt het warmteverlies 's nachts, wanneer er geen warmte aanvoer is, tot een minimum beperkt. Als water deze capaciteit niet had, en als deze waterdampbuffer niet bestond, dan zou de aarde koud, levenloos en dor zijn gebleven. Dit betekent dat water, aanvankelijk in dampvorm, daarom verantwoordelijk is voor het ontstaan van al het leven. In haar natuurlijke kringloop door de aarde vormde zij die organenstelsels die de aarde tot Moeder Aarde maakten en biologisch leven mogelijk maakte.

Toen de voorwaarden voor leven eenmaal waren gecreëerd, ontstond als vanzelf de energievorm die men aanduidt als elektriciteit en welke in de eerste plaats werd opgewekt door vallende waterdruppels, zoals experimenteel is vastgelegd met de Kelvin-generator. Rekening houdend met een diëlektrische waarde van 81 met betrekking tot zuiver water en dus haar enorme weerstand tegen de overdracht van ladingen, bekijken we nu de thermische structuur van de atmosfeer, want dit kan ons een andere manier verklaren waarop, afgezien van de accumulatie van warmte, de aarde geladen wordt met vitale energieën die het leven (zoals dat voor ons bekend is) mogelijk maken.

Opmerkelijk genoeg, en hier wijst Callum Coats in zijn boeken naar, daalt of stijgt de atmosferische temperatuur niet constant, maar fluctueert naarmate we stijgen door de verschillende atmosferische lagen, ‘zodat op een bepaalde hoogte, bijvoorbeeld op 29 kilometer, de temperatuur -60 °C is, terwijl deze op 80 kilometer hoogte +10 °C is. Ergens tussen deze twee temperaturen is er dus een laag waar de temperatuur +4°C is’, aldus Coats.

Op basis van berekeningen die hij maakte, baseerde Coats zijn bewering dat er in de atmosfeer minstens vier van zulke anomaliezones zijn, waar de temperatuur gelijk is aan +4°C. Namelijk op hoogtes van ongeveer 3,5 kilometer, 77 kilometer, 85 kilometer en 175 kilometer. Aangezien er waterdamp in de atmosfeer aanwezig is in de buurt van deze verschillende hoogten, in de vorm van onder meer wolken, bestaat de situatie waarin een dunne strook puur water kan bestaan op elk van deze niveaus, die een hoge weerstand heeft tegen de overdracht van een elektrische lading.

Kortom, in de atmosfeer vinden wij verschillende diëlektrische lagen die fungeren als soort membraan die positieve en negatieve ladingen scheidt. De hoge diëlektrische waarde van zuiver water (en het is dat type water dat heerst op grote hoogte) kan daarom de overdracht van enorme

ladingen weerstaan, waardoor de accumulatie van zeer grote spanningen en potentiaal mogelijk wordt in de richting van de aarde. In dat opzicht kan de aardatmosfeer enigszins worden opgevat als bio-condensator: een mechanisme dat aan de ene zijde een elektrische lading kan opslaan, met gelijktijdige opslag van de tegengestelde lading aan de andere zijde.

Wat betreft een condensator is het belangrijk om te weten dat die in zijn meest elementaire vorm bestaat uit twee geladen platen, waarvan de ene een positieve lading heeft die gelijk is aan de negatieve lading van de andere. Als de positieve lading aan de ene kant wordt verhoogd, stijgt de negatieve lading automatisch tot hetzelfde niveau aan de andere kant. In ons geval kunnen wij hierbij denken aan de aarde en de zon, alszijnde twee tegengesteld geladen objecten, die worden gescheiden door waterdamp als tussenliggend diëlektricum.

Indien beide planeten eenzelfde grootte zouden hebben, zou hun tegengestelde lading gelijk zijn. Om de ladingsdichtheid aan één kant van het diëlektricum echter te vergroten, moet de oppervlakte van één van de betreffende lichaam worden verkleind. Stel dat dit lichaam zou worden verkleind tot een kwart van de grootte van de andere, blijft de lading gelijk maar is de ladingsdichtheid vier keer zo groot als die van dat andere lichaam. Bedenkt u tegelijkertijd even hoe relatief klein de aarde is in relatie tot de zon en u begint de immense ladingsdichtheid van de aarde in te zien.

Deze ladingsdichtheid staat in relatie tot de kracht ervan en de kracht waarmee de twee tegengestelde ladingen elkaar gelijk proberen te maken of elkaar proberen aan te trekken, staat bekend als het potentiaal. Hierbij geldt dat hoe kleiner de afstand tussen de ladingen, hoe groter het potentiaal. Dit in overeenstemming met Viktor zijn idee dat hoe verder de tegengestelde basiselementen van elkaar verwijderd zijn, hoe zwakker de energie maar hoe groter het verlangen tot eenwording. De verkleining van de afstand, of in andere woorden het maximaliseren van het potentiaal (op basis van dat oorspronkelijke verlangen), is dus wederom een natuurverschijnsel.

Dit betekent dat hoe kleiner de scheiding is, hoe groter het bijbehorende potentiaal die kan worden ontketend zodra de geleidbaarheid van het diëlektricum is overwonnen. Als nu zowel de ladingsoppervlakte aan één kant en de scheiding gelijktijdig worden verminderd (het idee achter ‘verdichtende structuren’), dan verhogen zowel de ladingsdichtheid als het potentieel exponentieel met betrekking tot de aanvankelijke omvang en de grootte van de lichamen.

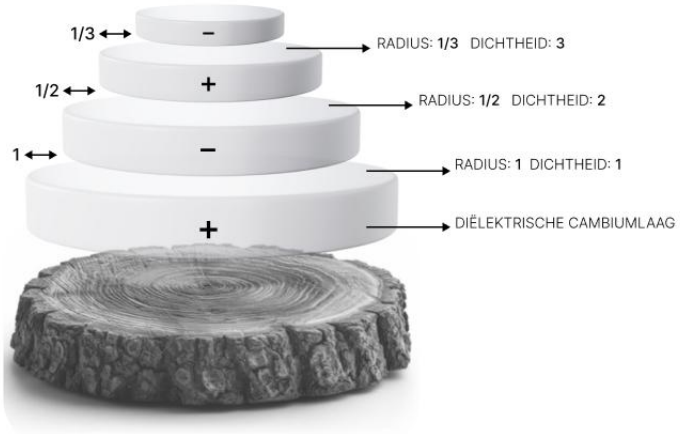
Als we deze lichamen nu samenstellen in de vorm van concentrische cilinders, denk hierbij aan de gelaagdheid van jaarringen in de boomstam, is het zo dat als de oppervlakte van de binnenste cilindrische laag kleiner is, de lading en het potentieel automatisch toeneemt van buiten naar binnen. Hoe groter het aantal ‘jaarringen’, hoe intenser de potentiëring. In overeenstemming met de gelaagdheid van de atmosfeer, zien we dat van buiten naar binnen, elke volgende laag een kleiner oppervlak heeft door hun concentrische gelaagdheid. Met andere woorden, deze lagen vormen een soort bio-condensator.

In mijn optiek heeft de aarde geen centrale plaats in de atmosfeer, maar schommelt (of wiegt) haar warme aardkern (die in het aardse lichaam eveneens geen centrale plaats heeft en op dezelfde manier kan worden geïnterpreteerd als de plaats van de aarde in de atmosfeer) langs een laag in de atmosfeer die vele malen heter is dan de laag in de atmosfeer waar het aardoppervlak zich langs beweegt. Dit heeft er volgens mee te maken dat de baan van de aarde, zoals besproken, zich niet beweegt langs een stabiele maar ‘eigenaardige’ as en dit, gezien vanuit kosmisch perspectief, leidt tot een situatie waarin de aardatmosfeer vanuit verschillende richtingen anders wordt geladen.

Echter kunnen wij stellen dat, wanneer men elke opeenvolgende concentrische diëlektrische laag van +4°C in de atmosfeer tegenkomt, het potentiaal van de energie afkomstig van de zon geleidelijk wordt vergroot – niet ten kostte van de energie van de zon, maar door de ontwikkeling van de atmosferische lagen van de aarde zelf. Sterker nog, door dit mechanisme is de aarde in staat haar energievoorraad te vermenigvuldigen, wat er automatisch in resulteert dat de richting de zon terugstromende stroom aan energieën evenredig toeneemt en er daadwerkelijk sprake is van een symbiotische relatie tussen de Vader die in Hemel zijt en de Moeder die in de Aarde zijt.

> "Terwijl de energie van de zon richting de aarde van buiten naar binnen gaat, wordt ze steeds meer geconcentreerd en verder verdicht wanneer ze de aardoppervlakte nadert, door deze omhullende lagen waterdamp van +4°C. Vanuit een meer kosmisch perspectief gezien liggen deze lagen extreem dicht bij elkaar, wat een zeer hoog potentieel oplevert.
>
> Ten opzichte van de gemiddelde diameter van de aarde (circa 12.660,9 kilometer) vertegenwoordigt de hoogte van de hoogste van deze +4°C lagen slechts 0,0138%. Met andere woorden, als de aarde zou worden afgebeeld als een bol met een diameter van 1 meter, dan zouden deze vier 'anomaliezones' binnen 13,8 mm van het aardoppervlak liggen!
>
> Hieruit ontstaat het concept van de aarde als een accumulator van energie binnen wiens volume geleidelijk een lading wordt opgebouwd. Deze ophoping van energie bevordert van nature het ontstaan van leven, want zonder energie en zonder verschillen in lading, geslacht, potentiaal of een geschikt energieveld is elke vorm van leven onmogelijk", aldus Coats.

In het groot (atmosferisch en kosmisch) zien wij dus dezelfde processen als in het klein (in Moeder Aarde en in ieder organisme dat bestaat op aarde). Wat ons in elk geval duidelijk is geworden in het bespreken van bio-condensatoren, is dat de ladingsdichtheid aan één kant van een diëlektrisch membraan versterkt kon worden door de grootte van het ladingsoppervlak te verkleinen, terwijl de potentiaal gelijktijdig en exponentieel verhoogd kon worden door de afstand tussen tegengestelde ladingen te verkleinen. Om die reden is het van cruciaal belang om in de eerste plaats structuren te verdichten en daarmee te voldoen aan het natuurlijk fysisch verlangen van eenwording, zoals Viktor in zijn Implosie-principe benadrukt.

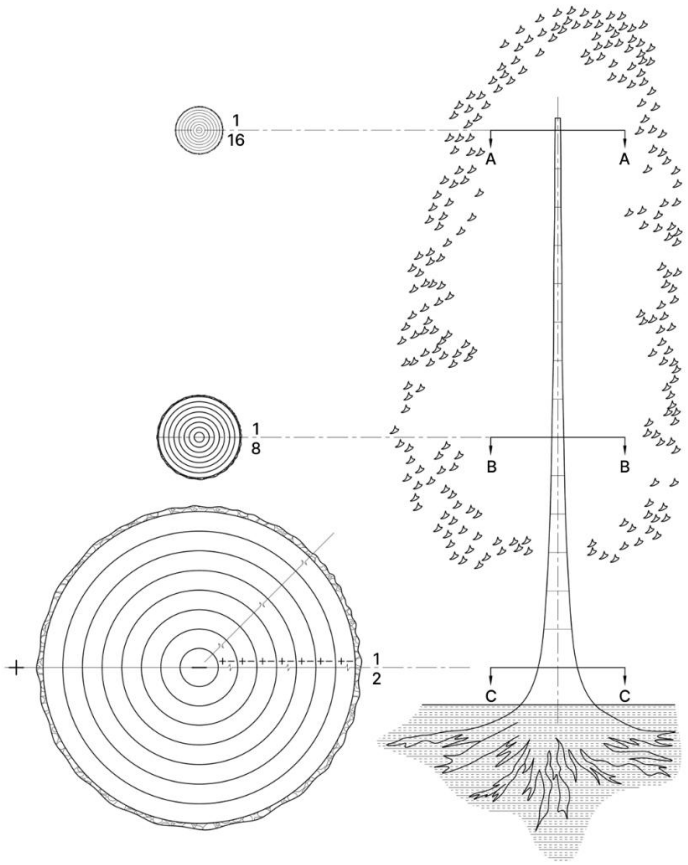
Figuur 2.9: verandering in potentiaal op basis van ladingsoppervlakte en ladingsdichtheid.

Verder werd gezien dat bij concentrische, bolvormige ladingsoppervlakken de ladingsdichtheid en potentiaal automatisch toenamen. In het geval van de boom gaat het echter niet om concentrische, sferische ladingsoppervlakken, maar om concentrische, cilindrische ladingsoppervlakken, waarbij dezelfde automatische toename van de ladingsdichtheid en -potentiaal, van buiten naar binnen (en dus radiaal -> axiaal), plaatsvindt (figuur 2.9).

Iedere laag kan opgevat worden als diëlektrische laag die de positief geladen xyleem (de opstijgende, voedselrijke vloeistof) scheiden van de negatief geladen floëem (het afdalende, geïoniseerde weefsel). Deze diëlektrische lagen bestaan uit vetachtig materiaal dat negatieve bio-magnetische en positieve bio-elektrische ladingen van elkaar gescheiden houdt, opdat er voortdurend een spanningsverschil blijft bestaan.

Voortbordurend op figuur 2.9 toont figuur 2.10 een uitvergroting van drie dwarsdoorsneden (A/A, B/B en C/C) door de stam van de boom aan de rechterkant van het diagram en wordt links daarvan een beeldvorming van de jaarringen getoond, die hier voor het gemak en begrip overdreven uitvergroot zijn weergegeven. In doorsnede C/C aan de onderkant van de stam liggen de jaarringen relatief ver uit elkaar ten opzichte van de straal op grondniveau.

De straal van de stam op dit punt is = 1/2^{e}. In sectie B/B is de straal echter teruggebracht tot 1/8^{e}, de jaarringen staan evenredig dichter bij elkaar en zowel de potentiaal als de ladingsdichtheid zijn overeenkomstig toegenomen. Bij sectie A/A is de straal nu nog maar 1/16^{e} en de grootte van het potentieel en de ladingsdichtheid begint enorme proporties aan te nemen, want hoe nauwer de afstand tussen de ringen, hoe groter het potentieel en hoe groter de hoeveelheid energie die wacht om vrijgelaten te worden.

Figuur 2.10: ladingsoppervlakte en ladingsdichtheid in boomstam.

Hoewel er enige groei plaatsvindt in het meer centrale lichaam, is het altijd aan de uiteinden van de nieuwe scheuten van zowel wortel als tak waar de meest energieke groei plaatsvindt. Naarmate de boom hoger groeit, neemt de totale diameter natuurlijk af, waardoor de afstand tussen de jaarringen automatisch kleiner wordt. Bij het bereiken van de top van de boom zitten ze extreem dicht op elkaar en is het potentieel op z'n hoogst. Naarmate de diameter verkleind en het energiepotentiaal vergroot, transformeren de haarvaten, die het sap transporteren, eveneens tot bijna een oneindige kleine diameter, zodat de enige stoffen die erdoor en erlangs kunnen, de allerhoogste kwaliteiten voedingsstoffen en energieën zijn.

Dit komt omdat grovere materie, die gebruikt wordt om het onderste deel van de boom op te bouwen, er niet doorheen kan en aldus eerder wordt afgezet. Daarom zijn rond de smaller wordende omtrek van de boom (of de bast) niet alleen op elk hoogteniveau de op die locatie allerfijnst mogelijke sapvaten te vinden, maar ook de allerhoogste kwaliteit van energie op dat punt. Dit punt (dit sapvat) wordt al kleiner, richting de top van de boom, in de tak, het blad, de bloem en het zaad en dit is een directe verwijzing naar de eerdere bespreking over homeopathische doseringen, waarbij met vrijwel niet-bestaand materiaal een enorme productie of reactie kan worden bewerkstelligd.

De gebieden rondom de kroon (en in sommige gevallen de bast) zijn de gebieden waar invallend zonlicht de boom raakt en waar ze de sterk geënergetiseerde druppels van het vallende regenwater ontvangt. De fructigene afzettingen aan deze uiteinden, stollen onder dit invallende zonlicht (of de tegengesteld geladen lading van de waterdruppel) en zo wordt duidelijk waarom de meest intense groei plaatsvindt aan de uiteinden van de boom. Deze processen zijn in feite hetzelfde voor iedere vorm van vegetatie, iedere boom, plant, mos en zelfs sprietje gras.

Iedere vorm van vegetatie kan daarom gezien worden als een bio-condensator (een energiecentrale) voor water als drager van het leven en de 'verbinder' van Hemel en Aarde. In dit opzicht moet u weten dat een gezond metabolisme, als werkelijke drijfkracht van de stijging van sappen, ook een cruciale factor beslaat voor de transpiratie van water vanuit de vegetatie, als onderdeel van de volledige waterkringloop, die een zeer belangrijke bijdrage levert aan de waterdamp in de atmosfeer.

> "Uit een oneindig aantal van de minuscule huidmondjes in de bladeren en naalden, die de fijnst denkbare zeef vormen, zuigt het spiralende biologisch vacuüm het minuscule waterdeeltje op dat op aarde haar taak heel volbracht en schroeft het verder opwaarts, tot ongekende hoogte richting de zon."

Misschien wel één van de meest vitale functies van de boom om het klimaat te stabiliseren is dat ze in staat zijn om waterdamp zeer gelijkmatig door de atmosfeer te verspreiden en zo te zorgen voor een gelijkmatige verdeling van warmte of temperatuur. 'Een volwassen beuk heeft bijvoorbeeld tot 7.000.000 bladeren met een oppervlakte van 1,47 verdampings-hectare en we zagen al eerder welke krachten er gemoeid gaan met het verkoelende effect van verdamping', aldus Coats.

Terugblikkend op de eerdere berekening die ter sprake is gekomen in 'Bloed van Moeder Aarde', bespraken wij dat om een kubieke meter water slechts met 0,1°C te verwarmen maarliefst 42.700 kilogram kracht per meter nodig is. Dat betekent voor +1°C circa 427.000 kilogram per meter en voor de opwarming met 10°C maarliefst 4.270.000 kilogram per meter. Een opwarming van 10°C staat daarmee gelijk aan een verlies van 114.000 paardenkracht per seconde.

De verdamping van 50.000 liter water per dag door slechts één hectare aan gezond bos, produceert dus maarliefst 114.000 paardenkracht per seconde aan draag- en trekkrachten, die het leven dragen, verzorgen en opbouwen! Bedenkt u nu eens wat een immense krachten er verloren gaan als deze subtiele natuurprocessen, die door een minimale oorzaak een maximaal effect kunnen realiseren, verloren gaan wanneer deze verwaarloosd blijven worden.

> "Het overtollige sap in de huidmondjes onder het bladoppervlak koelt af, waardoor het zwaarder wordt en met de atmosferische stoffen richting het wortelgebied zinkt. Op weg daar naartoe koelt het opnieuw af en creëert een centrale zone van koelte, terwijl het geëmulgeerde opwarmende en lichter wordende sap opstijgt via de sapkanalen naar de plaats van bestemming in de kroon.
>
> Op deze manier is de boom, en daarmee te zeggen het bos, in staat om via temperatuur-schommelingen een stofwisseling op gang te brengen, die in beide richtingen werkt. Een gezond levensweefsel, bestaande uit de fijnmazige ademhalingsstructuur van de huid, die bestaat uit de ontelbare hoeveelheden cellen die verantwoordelijk zijn voor de gezondheid van het geheel in ieder organisme (van micro tot macro), is van uiterst vitaal belang.

Wanneer deze extreem gevoelige, fijn gestructureerde lagen van densatie en bio-condensatoren worden doorboord of verstoord, verzwakt de werking als bio-condensator, wordt daarmee het verbond tussen Hemel en Aarde onderbroken en of wordt de boom ziek en sterft af. In dat geval is er sprake van een biologische kortsluiting.

2.4 Wortelprotoplasma

Op dit punt is het ons duidelijk dat het metabolisme van de boom bestaat uit de inademing, transformatie en uitademing van tegengesteld geladen stoffen, die vanuit tegengestelde richtingen de boom instromen. We zullen nu nader bespreken op welke manier en via welke organen in de boom deze tegengesteld geladen stoffen hun weg door de vegetatie beginnen.

Het absorberen van hoogwaardig bronwater, rijk aan voedingsstoffen uit de bodem, die via het xyleem (het vaatweefsel) haar weg opwaarts vindt in de vegetatie, gebeurt volgens Viktor via zogenaamde 'wortelprotoplasma'. Viktor omschrijft deze als kristalheldere blaasjes en noemde deze ookwel watereieren. Deze bevinden zich op de naar beneden taps toelopende worteluiteinden van elke bosplant en kunnen onder koele en donkere omstandigheden waargenomen worden met het blote oog. Bij blootstelling aan licht en lucht zakken de wortelprotoplasma's in elkaar en wordt het fragiele blaasje vernietigt (net zoals dit het geval is bij de dauwdruppel).

Dit betekent dat het fragiele blaasje zich in een voortdurende overgangsfase bevindt, waarbij het afhankelijk is van de inkomende straling of zich in de inhoud ervan een vrouwelijk of mannelijk potentieel ontwikkelt. Van het eerste geval is sprake onder de geosferische omstandigheden in afwezigheid van licht en lucht, het tweede geval treedt bijvoorbeeld in werking onder invloed van kunstmest (een afvalproduct uit de verbrandingsindustrie) of anderzijds positief geladen invloeden (zoals de aanraking met een ijzeren schep of invasieve zonnestraling).

Het wortelprotoplasma kan, met haar bijna uniforme eigenschappen in alle richtingen, enigszins vergeleken worden met de werking van dynagen. Volgens Viktor kunnen deze protoplasma's het beste gezien worden als kraamkamers, waarmee de vegetatie haar eigen water produceert (vandaar de term waterei). Volgens Viktor werden de wortelprotoplasma's ten onrechte 'zuigers' genoemd, met, zoals algemeen wordt aangenomen, de functie om water op te zuigen vanaf van de worteltop.

Maar, als bronwater niet wordt aangezogen, hoe stroomt dit dan tot tientallen meters hoog in de vegetatie? Het antwoord zal u verbazen, want in feite is het dit nieuw geproduceerde water, dat in het waterei ontstaat onder de bio-magnetische invloed (dat wil zeggen de opbouwende temperatuurgradiënt van de warmere omgeving richting het koele, frisse bronwater) van het opstijgende bronwater en de atmosferisch neerdalende bevruchtingsstoffen, die aanleiding geven tot de kwantitatieve en kwalitatieve toename van 'nieuw water'.

> "Het is een fatale fout om te geloven dat water een boom direct voedt of dat de wortels de boom ook direct van water kunnen voorzien. In werkelijkheid is het proces omgekeerd: de boom of de plant produceert water of een waterachtige substantie, of vruchtwater. Daarom is er zonder bos, en bijbehorende vegetatie ook geen water. Elke boom of plant is een waterproducent, die een vorm van water produceert die past bij zijn aard en waaruit langs indirecte weg het juiste type bloed of sap wordt opgebouwd.
>
> Elke plantensoort produceert zijn karakteristieke soort water: bijgevolg moeten we onderscheid maken tussen evenveel soorten water als er plantensoorten zijn. Zelfs in individuele mensen of bomen hebben bloed en sap hun eigen speciale aard. Daarom kan elk natuurproduct het beste gedijen op zijn eigen afvalstoffen, zo wordt een boom het best bemest met zijn eigen vruchten en humuslaag die vormt uit eigen bladval."

De plant is geen waterconsument, die de bodem uitdroogt, maar een waterproducent, die op deze manier zorgdraagt voor het voortbestaan van een vruchtbare bodem als haar enige verblijfplaats. Dit nieuw geboren water draagt in zich de kwaliteiten die het bronwater mee omhoog brachten, in combinatie met de getransformeerde bevruchtingsstoffen die van bovenaf zijn neergedaald. Begiftigd met een levitatief-karakter baant het zich een weg opwaarts, zonder zich te vermengen met sappen met een ander potentieel en stijgt deze voedingsstof op tot de hoogste tak!

> "Planten worden verondersteld tot 80% van hun voedingsstoffen uit de positief overladen atmosfeer te halen. Ik verwerp deze bewering, omdat zuurstof geen voedingsstof is, maar de stof die de tegengesteld geladen vruchtbare koolstof bevrucht en transformeert tot fructigene ethericiteit. Deze komen de planten binnen via het protoplasma aan de uiteinden van de wortels. In hoger georganiseerde levensvormen komen ze de hermetisch afgesloten bloed- of sapstromen binnen door diffusie (bijvoorbeeld via de darmfilter)."

Tijdens het emulsieproces in het wortelprotoplasma ontstaat water als bijproduct en onder bepaalde voorwaarden stijgt het naar de hoogste hoogte om de metafysische, reproductieve en opwaarts evoluerende energieën via diffusie naar de planten te kunnen brengen. Dit hoogwaardige water, sap of bloed is de drager van deze vormende en verheffende energieën, die niet kan bestaan zonder een zekere fysieke lichamelijkheid, die de wortelpuntprotoplasma's levert.

Wortelprotoplasma's (of diffusiefilters) maken alleen de intrede van de hoogste kwaliteiten in het inwendige van de plant mogelijk, zoals op vergelijkbare wijze in ons eigen lichaam gebeurt door de verspreiding van verteerde, vruchtbare koolstofvormen in de bloedbaan, die de dokter definieert als rode bloedcellen en interageren met de tegengesteld geladen witte bloedcellen. 'Het product van deze ultieme interactie tussen fundamentele elementen is het leven zelf', aldus Viktor.

In afzondering van het diffuse filter, bijvoorbeeld wanneer iemand gedurende zijn of haar leven veel vervuilde rooklucht inademt en daarmee de diffuse en fijne structuur van het longfilter vernietigd en verruimd, vindt precies de tegenovergestelde moleculaire recombinatie plaats en daarmee een onnatuurlijk emulsieproces. Het product hiervan is een afstotende (zich regressief ontwikkelende) decentrerende (zich verspreidende) afbrekende levensvorm.

Dit wordt gewoonlijk kanker genoemd en in het voorgenoemde geval longkanker. Wanneer deze retrogressieve ontwikkeling plaatsvindt in de huid, ontstaat de kans op 'leukemie' of 'bloedarmoede', wat het verval van de rode bloedcellen (de bio-magnetisch geladen concentraten) veroorzaakt, ten voordele van de ontbindende witte bloedcellen. In deze omgekeerde emulsie vindt geen bevruchting maar verbranding plaats, omdat de concentratie zuurstof (in dit opzicht de witte bloedcellen) unipolair en agressief is geworden en de rode bloedcellen (de vruchtbare koolstoffen) worden aangevallen, wat uiteindelijk leidt tot de zuurziekte die men kanker noemt.

> "Daarom veroorzaakt elke overbelichting of oververhitting van het bloed, sap of bloed van de Aarde, de terugval van hetzelfde en vanuit dit gezichtspunt is de techno-academische demagogie de ware veroorzaker van kanker. Omgekeerd zullen de 'gezondheidsstimulatoren' tot leven worden gewekt als deze media op een natuurlijke - planetaire - manier worden bewogen of op precies de tegenovergestelde manier van wat in alle academici, universiteiten, middelbare scholen en technische hogescholen wordt verkondigd en geleerd."

Hieruit wordt al spoedig duidelijk hoe belangrijk een gezonde, ademhalende maar diffuse huidfilter is voor het ontstaan van de juiste organische filterings- en vernieuwingsactiviteit. Uitgaande van een optimaal wortelstelsel, met goed functionerende wortelprotoplasma's, is het ons inmiddels bekend dat de stijging van sappen, die volgt op de emulsie in de wortelprotoplasma's, plaatsvindt gedurende die perioden dat de buitentemperatuur stijgt.

Het proces keert 's avonds om, wanneer de atmosferische aanvoer van stoffen lager is door een lagere buitentemperatuur, de sapstroom vertraagd, en de hoogwaardige fructigene-stoffen worden afgezet, om op het volgende moment dat de zon opkomt te stollen tot wat bekend staat als 'fysieke groei'. Een vergelijkbaar groeiproces vindt 's avonds plaats in het wortelstelsel, waarbij de neerdalende positief geladen stoffen, zorgdragen voor de stolling van de fructigene stoffen die onderaards zijn afgezet, zodat ook hier groei optreedt.

De boom wordt al steviger en naarmate de wortels dieper reiken, maakt zij met haar woelende bewegingen, gestimuleerd door de subtiele hand van de wind, in de aarde mineralen, zouten en spoorelementen vrij die op weg omhoog beschikbaar worden gesteld aan die vegetatievormen waarvan de wortels tot voorheen niet diep genoeg reikte, maar nu opeens wel in staat zijn de hoogwaardige en dichter bij de anomaliezone gelegen stoffen uit de grondwaterlagen te absorberen, waardoor de algehele kwaliteit van de plantenkwaliteit stijgt.

> “De uitstraling van energie uit de wortelprotoplasma’s leidt tot de onmiddellijke, hogere geboorte van grondwater uit dit waterei, terwijl binnenin de plant de emissie uit het bevruchte protoplasma op de wortelpunt min of meer verticaal is. Hoe meer deze uitstoot onder invloed van licht en warmte komt, hoe meer trompet- of klokvormig de ontwikkeling ervan is. Alles van mindere kwaliteit stolt onder deze ontladende dubbele invloed en blijft achter als het materiaal dat bestemd is om ondergronds te vegeteren.
>
> Alleen de meest verfijnde stoffen blijven opstijgen en wanneer ze in het open licht komen, worden ze geleidelijk gescheiden en gestold in de vorming van de bovenste en buitenste scheuten. De dynagene neerslag van lagere kwaliteit, die zich gemakkelijker verspreidt, bevindt zich net boven de basis van de stam, waarin het beste afgeworpen materiaal wordt afgezet. Hier bevindt zich dus, bij de boom, ook het meest solide hout.
>
> Dit is een wijze opstelling van de natuur, want als de boom wordt geveld, blijft de stronk met het wortelsysteem achter in de grond, waardoor de grondstoffen die nodig zijn voor het aanvullen van fructigenen ook achterblijven in de grond. Vervolgens raakt de stronk bedekt met bladeren en mos en beginnen ze, geïsoleerd van warmte en licht, te ontbinden en komt er een koude oxidatie, of een ondergronds fermentatieproces op gang.”

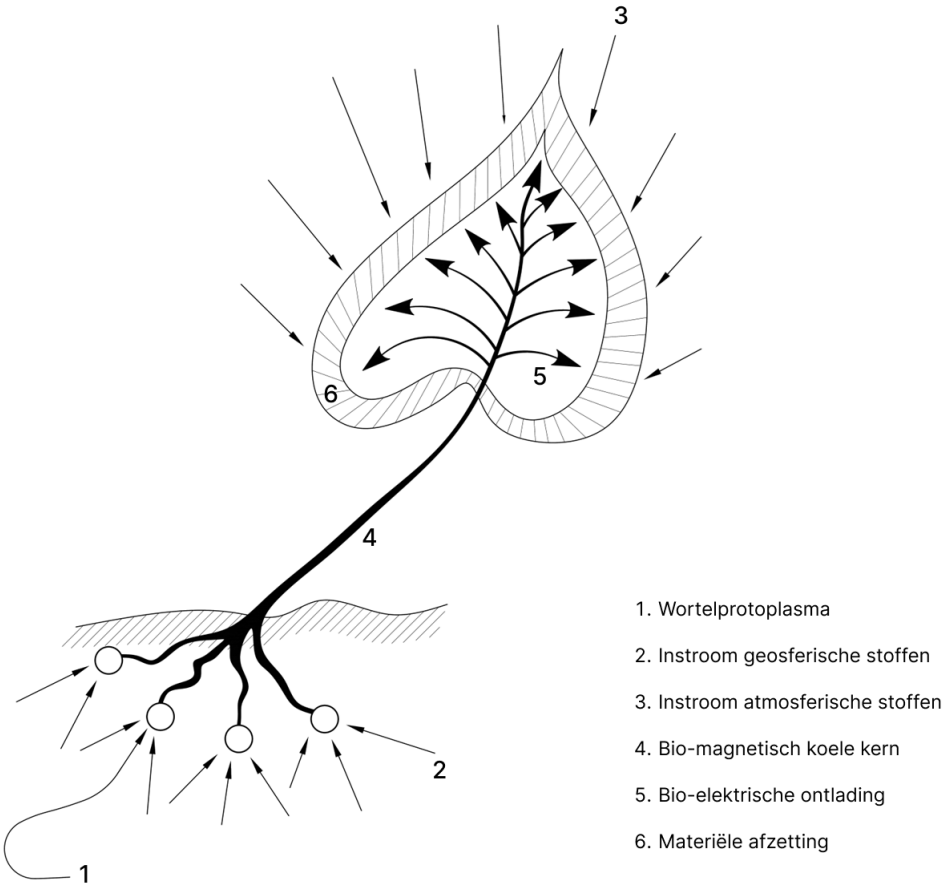
2.5 Diffusieporiën

Daar waar de geosferische ‘aardse’ vruchtstoffen het plantenlichaam binnenkomen via de wortelprotoplasma’s, komen de bevruchtende atmosferische stoffen ‘uit de hemel’ binnen via dat wat Viktor de ‘diffusieporiën’ noemde. Deze diffusieporiën kunnen qua werking worden vergeleken met de kieuwen bij vissen en ademen bevruchtende stoffen (waaronder vrije-zuurstof) in en bevruchte stoffen (gebonden zuurstofvorm) uit.

De ingeademde atmosferische stoffen dalen via de kroon, langs de stam af richting de wortels en ondergaan tijdens deze reis de voorgenoemde transformatieprocessen, die worden gereguleerd door de temperatuurgradiënt. Wanneer de bevruchtende stof de bevruchting heeft ondergaan, wordt deze door de boom uitgeademd (als bio-elektrische ontlading) en het is de uitademing van deze bevruchte fijnstof, die bekend staat als kwaligen, die onder invloed van het invallende zonlicht zorgt voor het kwalitatief stollen van de hoogwaardige fructigene stoffen (figuur 2.11).

> “De bio-magnetische opwekking die voortkomt uit de emulsie, anders gezegd de conjunctie, van moederlijke en vaderlijke stoffen is de eerste impuls die aanleiding geeft tot verdere materialisatieprocessen die allen geïnitieerd zijn vanuit het seksuele wonder dat heeft plaatsgevonden in het protoplasmische ei.”

De opstijgende actie van deze interactie is de bio-magnetische concentratie met als reactie de uitstraling van bio-elektriciteit, de afvallende reactie de fysieke groei. De eerste verzorgt de volgende impuls om het groeiproces te blijven stimuleren. Het tweede vormt de juiste weerstand, als natuurlijk gevormd lichaam, om dit veredelende proces in te laten voortduren. En zo bestaat het dat ieder lichaam inherent de eigenschap met zich meedraagt vrijwillig, dat wil zeggen ondanks de vrije wil, bij te dragen aan de opwaartse evolutie.

Figuur 2.11: stoffelijke instroom en opbouw van vegetatie.

In termen van homeopathische principes en pogingen om verdunningen te produceren om de 'specifieke' honger van de planten te stillen, geldt dat hoe meer het sap is verdund, dat wil zeggen hoe hoger de waarde ervan is, hoe etherischer het wordt, waardoor verdere interacties worden vergemakkelijkt die op hun beurt resulteren in verhoogde groei. Zo zien wij dat:

> “Geen enkele plant daadwerkelijk wordt gevoed door opgeloste materie, maar eerder met 'opgestegen' voedende entiteiten van geosferische herkomst in een vierde dimensiestaat. Deze diffuse etherieën kunnen de sapstroom alleen binnendringen via de wortelprotoplasma's, waar ze worden bevrucht door passief geworden zuurstoffen.
>
> De hogere wedergeboorte van deze emulsie is een ethericiteit die tot de 5^{e} dimensie behoort (dynagen), waaruit de ethericiteiten van de 4^{e} dimensie (fructigen en kwaligen) het leven wederopbouwen. Deze etherische concentraties zenden negatieve, hooggeladen emanaties uit in alle richtingen en binden de atmosferische stoffen die binnenkomen via de diffusieporiën in de huid of de schors. Een deel van deze emulsie stolt en wat zich vervolgens manifesteert, noemen we groei.”

De kwalitatieve groei die volgt op deze interactie strekt zich, in lijn met wat Viktor zei, verticaal uit in opwaartse en neerwaartse richting en verspreidt zich vervolgens overdwars, uiteraard met inachtneming de geografische hoogte- en breedtegraad, omdat het omringende klimaat bepalend is voor de mate waarin de vegetatie verticaal (in de lengte) of juist horizontaal (in de breedte) groeit.

Wanneer er nu in elk geval een schaduw creërende kroon ontstaat, beginnen zich de voorwaarden te ontwikkelen waarin de boom de beschermende functie op zich neemt voor de ondergroei, dat zich in het diffuse licht van de dichtbegroeide boomkroon ontwikkelt. De atmosferische elementen die niet de boom binnendringen via de diffusieporiën, maar doorschemeren richting het aardoppervlak, staan wel onder invloed van de (bio-elektrische) kwaligene uitstraling die vanuit het biomagnetisch veld van de boom komt, waardoor, in geval van zuurstof, de verticale oriëntatie al gedeeltelijk wordt gewijzigd tot horizontaal en de 'stof onschadelijk wordt gemaakt'.

Dit brengt het gunstige gevolg met zich mee dat wanneer dergelijke 'zonnestralen' het aardoppervlak bereiken, de agressiviteit dusdanig laag is, dat zuurstof nog steeds haar bevruchtende eigenschappen bezit, maar geen schadelijke invloed heeft op de jonge vegetatie en of de onderliggende grondwaterspiegel. Sterker nog, deze zogenaamde 'voorverteerde zuurstof' is ideaal voor de zuurstofhongerige (horizontale) vruchtbare koolstoffen in de bodem om door te worden bevrucht, omdat het al in een licht passieve staat verkeerd. Dit voorverteringsproces wordt ookwel het 'wiegen van de takken' genoemd.

> "Door het bewegen van de takken en het ruisen van de blaadjes verspreidt de moederboom haar zuurstof (de diffuse zonnestralen) en maakt ze deze kwalitatief hoogwaardige bevruchtingsstoffen beschikbaar voor de jonge zaailingen beneden, die het alleen op deze manier kunnen opnemen. Zonder het wapperen van de vleugels van deze beschermengel zouden de jonge tere scheuten verbranden in het directe licht."

Omdat de diffusieporiën van de jonge zaailingen (het plantje in de eerste fase van zijn leven) nog in ontwikkeling zijn, zou de opname van ongefilterde en vrije atmosferische stoffen al even funest zijn voor de plant in wording, als dat het is voor een onbedekte bodem. De stoffen zouden diep doordringen en de biomagnetische kern ontladen, nog voordat de plant in staat is om voor zichzelf een gezonde huid (want dat is in feite wat een diffusieporie is) op te bouwen. Zo zien wij nogmaals het belang van een beschermend bladerdek voor de prille ontwikkelingen die plaatsvinden in en rondom het aardoppervlak.

De seizoenen en bijbehorende groei van vegetatie spelen in dit proces echter een cruciale rol. Bekeken vanuit een gebied dat tussen de polen en evenaar in ligt, staat de boom in de zonovergoten zomermaanden vol in bloei, terwijl de boom in de koudere wintermaanden bladloos is. In de winter is het metabolisme van de boom trager dan in de zomer, vanwege de lagere buitentemperaturen, wat erin resulteert dat de boom in de zomer uitbundig bloeit en in de winter haar energieën conserveert.

Om in deze seizoensgebonden en temperatuursafhankelijke processen een natuurlijk evenwicht te vinden, heeft de boom in de winter geen bladeren. Deze heeft de boom ook niet nodig, omdat de winterzonnestralen minder intensief zijn (met het dieptepunt op 25 December) en dieper in de bodem moet doordringen om de vruchtbare zuurstofhongerige koolstoffen te bereiken, die, samen met de anomaliezone, lager gelegen zijn door de koudere oppervlaktetemperaturen. Omgekeerd geldt dat de stofwisselingsprocessen in de zomermaanden juist een zeer korte doorlooptijd doormaken, wat erin resulteert dat de vegetatie uitbundig bloeit.

Nu de zon in intensiteit toeneemt tot het midzomerpunt (21 Juni) is het belangrijk dat de boom z'n eigen stam en de vruchtbare bodem waar die in is gevestigd beschermd tegen de invasieve zonnestralen en zichzelf bedekt met een vol bladerdek. In de tussenliggende perioden van zomer naar winter vinden wij de herfst, waarbij de boom zijn bladeren loslaat, maar de bodem nog beschermd door de val van het blad.

In de lente, als tussenliggende periode van winter en zomer, zien wij geleidelijk aan dat de temperatuur buiten toeneemt en dat de boom zichzelf vult met takken en gebladerte tot het hiervoor genoemde punt van midzomer. In elk geval geldt dat 'hout', als het hoofdbestanddeel van de boom, uitermate geschikt is als thermische isolator, waardoor de temperatuurschommelingen tussen de seizoenen op een minimum kunnen worden gehouden, waardoor een gezonde boom niet hoeft te lijden onder 'koorts' of 'verkoudheid' en een gezond metabolisme weet te handhaven.

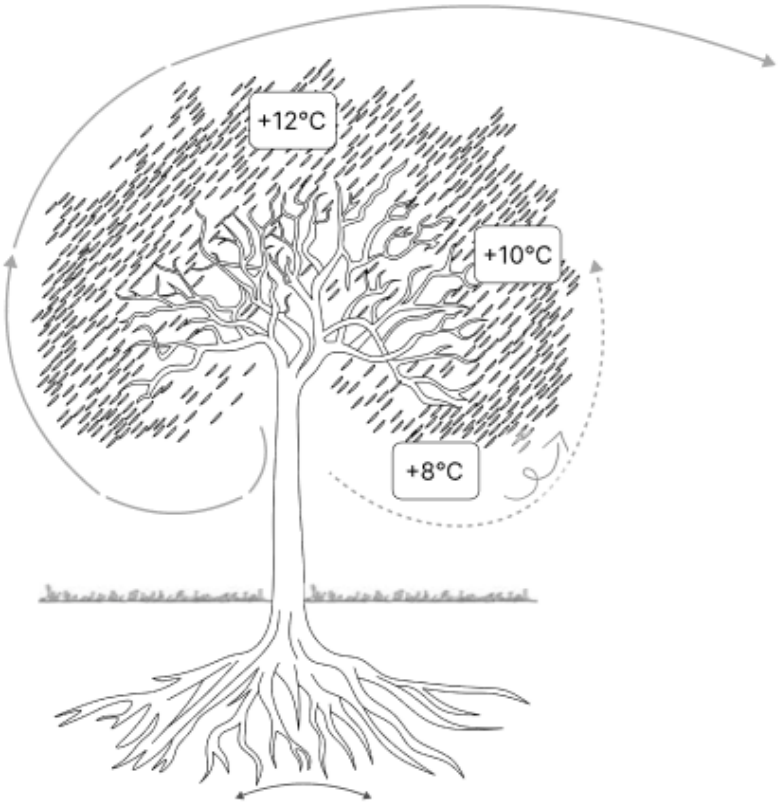
> "Op voorwaarde dat er daadwerkelijk voedzame stoffen in de grond aanwezig zijn, lossen de voedingsstoffen bij een hogere temperatuur op waardoor ze omhoog stijgen. Omgekeerd geldt dat bij een daling van de temperatuur, de afzetting van de meest uiteenlopende zouten plaatsvindt vanaf de top van de boom naar beneden.
>
> Naarmate de zonnewarmte sterker wordt, dat wil zeggen na de kerst, waarna de periode zonlicht per dag langer wordt, neemt de snelheid van opstijgende watermassa's toe, wat resulteert in een gelijktijdige toename van de toevoer van hoogwaardige mineralen, zouten en sporenelementen (die water met zich meedraagt) die nodig zijn voor verdere groei en ontwikkeling, van de winter richting de lente. In herfst keert het proces opnieuw om, tot het dieptepunt in de winter, waarna de natuur weer opleeft."

2.6 Wiegen

Het in- en uitademen van tegengesteld geladen stoffen creëert in de atmosfeer (in de lucht) potentiaalverschillen, waardoor wervelingen in de lucht worden opgewekt die zich uiteindelijk kan ontwikkelen tot wind, storm of zelfs orkaan. Dit alles ontstaat simpelweg door de actieve en reactieve fluctuaties en tegenfluctuaties. Oftewel, het trekken en duwen van de boom.

De vruchtbare koolstof reageert op centripetentie, terwijl vrije zuurstof reageert op centrifugeren. Zo vindt van nature in de Aarde, onder invloed van beide krachten, het intieme contact plaats, waarbij het zuurstof de koolstof voedt. De beslissende impuls hier is de polarisatie die ontstaat door de mechanisch opgewekte weerstand die aanleiding geeft tot de hervorming van deze basiselementen (uit de fijnere ethericiteiten), waardoor de fysische aantrekking opnieuw optreedt.

De luchtstroom wervelt langs en om de vegetatie heen, waardoor de wind wordt getemperd, door de vorming van kleiner wordende wervelingen (kleine draaiende spiralen in de lucht). De wervelwind koelt daarbij af, waardoor de meegeblazen atmosferische stoffen onschadelijk worden gemaakt in hun verdere afdaling richting het aardoppervlak (figuur 2.12).

Figuur 2.12: duwen en trekken van wervelwind.

De sporenelementen in de bladeren en naalden gaan de interactie aan met de tegengeladen stoffen van de atmosfeer en brengen de bladeren terug naar hun juiste ontvankelijke houding waaruit de wind ze had verdreven. 'Zelfs deze deels mechanische, deels fysieke oscillatie is een nauwkeurig gestructureerde, organisatorische beweging', zei Viktor en de gecombineerde werking van tegengestelde krachten creëert de vernieuwde impuls voor 'wiegende beweging'.

Het duwen en trekken van de wind zorgt niet alleen voor temperatuursverschillen in en om de kroon (door de werking van wervelingen), maar ook voor verschillen in luchtdruk en atmosferische schommelingen, die in de difussieporiën de intensiteit waarmee stoffen in- en uitgeademd worden laten pulseren. Dit heeft niet alleen betrekking op de kroon, maar ook op het wortelstelsel dat met de kroon verbonden is via de stam.

Door het heen en weer wiegen van de bladeren, takken en (zelfs in sommige mate, vooral bij jonge bomen of planten) zelfs de stam of steel, wordt het wortelstelsel in de bodem langzaam heen en weer gewoeld, als een mol die zich een weg baant door de aarde. Op deze manier ontstaat niet alleen ruimte voor vernieuwde groei, maar opnieuw een stimulans voor het vrijmaken van stoffen die in de bodemlagen (het voedingsdepot) zijn neergeslagen en afgezet.

In beide gevallen, zowel in het bladerdek als het wortelstelsel, werkt de tegenreactie op iedere reactie (het eigenlijke wiegen) als een remmend principe, die fungeert als katapult. Net als bij een katapult geldt hier: hoe verder teruggetrokken, hoe groter de schietafstand. Uiteindelijk geldt dat er echter geen storm of orkaan nodig is, maar dat zelfs de allerkleinste impuls voldoende is om deze elementaire, reactieve effecten teweeg te brengen. Op vergelijkbare wijze is lichaamsbeweging, wandelen, lopen, krachtinspanning en zo voort, van essentieel belang voor het metabolisme en daarmee de gezondheid van ieder organisme.

> “Op deze manier kan zelfs de impuls van een schop genoeg zijn om de wederzijdse versterking van resonerende oscillaties tussen actie en reactie te activeren, die op zijn beurt de daaropvolgende groeiactiviteit versterkt. In feite geldt ditzelfde voor harmonische muzikale klanken, die niets anders zijn dan aaneenschakelingen van druk- en trekgolven.”

Zo wordt het plotseling niet langer zo’n vreemd gegeven dat bijvoorbeeld bepaalde tonen, waaronder klassieke muziek, een harmonische vibratie teweegbrengen en een bijdrage kunnen leveren aan plantengroei. Op vergelijkbare wijze geeft de baby in de baarmoeder reacties wanneer de moeder zachtjes en lief tegen haar kindje praat tijdens de zwangerschapsperiode. Het zijn opnieuw dezelfde principes die wij terugvinden in een natuurlijke rivierstroom, waar de dwarswervelingen de watermassa eerst afremmen om deze vervolgens te helpen versnellen.

> “Wie weet hoe hij moet remmen, kan deze ur-elementaire beweging produceren. Wie zinloos in cirkels beweegt, oogst slechts de natuurlijke rem en wie alleen in staat is te forceren, in plaats van te remmen, krijgt een kort uitstel van executie, want de volgende sterke windvlaag zal zijn ondergang inluiden, omdat de reactieve, oprichtende krachten ontbreken.”

Wat dit alles ons duidelijk laat zien is dat, net als een rivierstroom, ook de vegetatie in staat is om door ‘energie af te staan aan groei’ zichzelf dusdanig kan transformeren dat zij in staat is om ‘meer energie te genereren’. Een sprekend hiervan wordt ons dagelijks getoond in de dauwdruppel die heldhaftig balanceert op het uiteinde van een grasspriet. In elke grasspriet, alszijnde soort bodembedekkende pioniersplant, wordt vele malen meer energie geproduceerd dan nodig is voor de groei van het minimalistische lichaam (het sprietje gras).

De sappen hopen zich overdag op in het langwerpige lichaam, waardoor het lichaam verzadigd raakt (en daarom een uitstekende voedingsbron biedt voor grazend wild). ’S Avonds, als de buitentemperatuur daalt en wanneer de inwendige druk afneemt, door de gelijkmatigere binnen- en buitentemperatuur, begint het sap te dalen en worden atmosferische stoffen aangezogen. Omdat de atmosferische druk lager is, vanwege de koelere buitentemperatuur in de nachtelijke fase, en het grasachtige lichaam relatief snel van temperatuur verandert, vanwege de fijne structuur, is de afdaling van de aangezogen stoffen slechts minimaal tot het punt waarop het de stilstaand in suspensie gehouden geosferische stoffen ontmoet en bevrucht.

In het langgerekte lichaam van het grassprietje ontstaat een al even langgerekte koele kern, waar deze nieuwe stoffen in geboren worden en deze stoffen worden, ondanks de afnemende druk, in verticale richting omhoog (richting het uiteinde van de grasspriet) gestuwd en omlaag (richting het wortelprotoplasma). Omdat de opgestegen sappen ’s nachts niet verdampen, ontstaat er op de top van de grasspriet een dauwdruppel, met hoge levitatieve waarden, die, na door te zon te worden beschenen, haar levitatieve energieën (die het gewicht van de druppel droeg) ontlaadt en de druppel terug in de aarde valt.

Overdag vindt deze verticale ophoping van sappen nog steeds plaats, zelfs in sterkere mate vanwege de grotere temperatuursverschillen tussen binnen en buiten, maar ontstaat er geen dauwdruppel omdat de opgestegen en ontladen sappen direct verdampen en bijdragen aan de luchtvochtigheid. Opnieuw, net als in een natuurlijke waterloop of een stromende bloedbaan, zien wij in het verloop van sappen dat ook hier geldt dat:

“Alles wat nodig is om de etherisch interactieve krachten in de basiselementen te genereren, een glijdende centrifugale druk is langs een aanzuigende centripetale as, waardoor de vruchtbare koolstoffen vrij en bijna unipolair worden en in deze actieve staat de mechanisch verspreide vrije zuurstoffen te consumeren. Deze bundels van fructigene-bevruchte stralen zijn in feite het bio-magnetisme en deze planten zich golfvormig voort in de verticale richting.

De ontmoeting van deze bio-magnetische straling met de diffuse, invallende zonnestralen resulteert in de geboorte van water en daarmee in de opname van schadelijke vormen van warmte en genereert daarmee een verkoelend vitaliserend effect. Eenmaal in de kiemzones van de koele kern worden de bio-magnetische fructigene stralen door middel van centrifugatie verspreid. De lichte beweging van de boomwortel, die in de aarde grote effecten teweegbrengt, volstaat om het vrijkomen van het potentieel te stimuleren.

Men hoeft alleen maar de weelderige, groene weiden te observeren, waar deze prikkels worden geleverd door verschillende soorten fruitbomen, elk met een andere vorm en een ander systeem van wortel en kroon. Moeder Aarde reageert op deze prikkels met een fructigene vruchtzetting, een uitbundige groei. En, wat geldt voor de voortplanting in kwantitatieve zin geldt ook voor de groei van kwaligen, dat wil zeggen voor de opwaartse evolutie van kwaliteit naar een octaaf hoger.”

2.7 Protoplasma

“Van planten wordt verondersteld dat deze tot 80% van hun voedingsstoffen uit de positief geladen atmosfeer halen. Ik verwerp deze bewering, omdat zuurstof geen voedingsstof is, maar de stof die de tegengesteld geladen (geosferische) fructigene etherieën bevrucht. Deze komen de planten binnen via het protoplasma aan de uiteinden van de wortels. In hoger georganiseerde levensvormen komen ze de hermetisch afgesloten bloed- of sapstromen binnen via de darmfiltratiesystemen, met andere woorden, door diffusie.

Bevruchtingsstoffen gaan dan door de diffusieve openingen van de bladeren, naalden, kieuwen en longen en maken de vermengingen mogelijk waarvan het karakter en het vermogen tot accommodatie afhangt van de vorming van pathogene of animerende entiteiten, die zich op dat moment in een atomaire toestand bevinden. Bezielende energieën ontstaan wanneer geëtherialiseerde (helium-achtige) stoffen van koolstof en het gecondenseerde afval van zonne-energie in gasvorm, de zogenaamde zuurstof, met elkaar verbonden raken en emulgeren.

Dit gebeurt wanneer de vermenging van diffuse stoffen plaatsvindt onder invloed van reductie, in plaats van oxidatie. Daarom is het een vergissing om te geloven dat planten koolstoffen inademen en zuurstof uitademen, wat als volgt bewezen kan worden. Als de toppen van ingesloten naaldbomen op zeer warme en windstille dagen rond het middaguur worden geobserveerd, dan zijn er tere doorzichtige nevelslierten te zien, die omhoog dwarrelen en uiteenvallen bij blootstelling aan overmatig licht en hitte. Dit is een teken dat er decentrerende vormen van emulsie plaatsvinden.

Dat wil zeggen dat de naar boven stralende koolstoffen, die passief (inactief) worden bij sterk licht en hitte, gebonden worden door de agressieve invloed van zuurstof, wat gebeurt bij een

afbrekende (stijgende) temperatuurgradiënt. In mijn eigen ervaring leidt dit ook tot het opdrogen van hooggelegen ware bronnen, die alleen kunnen opstijgen onder omstandigheden waarin de zuurstof zich in een diffuse toestand bevindt.

Als deze dampformaties boven de toppen van de bomen verschijnen, dan is het zeker dat het na ongeveer 4 uur gaat regenen. Dit zorgde ervoor dat waakzame boswachters van vroeger, die dicht bij de natuur stonden, een regenjas in hun rugzak stopten voor de middagdienst. Als het tegenovergestelde emulsieproces plaatsvindt, dat wil zeggen als de neerwaarts stralende aardse energie, die zeer actief wordt onder een opbouwende (dalende) temperatuurgradiënt, de overtollige zuurstof bindt, die passief (inactief) wordt in een diffuse toestand, dan zal het uitzonderlijk helder en koel zijn boven de boomtoppen.

Dit gebeurt omdat diamagnetisch geladen levitatiekrachten ontstaan op een manier die vergelijkbaar is met die in natuurlijke gemengde bossen, waarvan de temperatuur in de winter en zomer constant dicht bij de anomaliezone van het tussenliggende water blijft (+4°C / 39,2°F). Deze helende zone wordt opgezocht door zieke en gewonde dieren, die er naartoe gaan om weer gezond te worden of een pijnloze dood te sterven."

De wortelprotoplasma's van planten spelen dus een essentiële rol als het aankomt op de inname van voeding – de eigenlijke bevruchtingstoffen – van de koolstofhoudende plant. Met betrekking tot de functie van de wortelprotoplasma's in relatie tot het produceren van de voorwaarden voor hoogwaardige emulsies in het lichaam, alsmede de productie van levitatieve-energieën die voortplanten door het sap, zei Viktor dat ook het dierenrijk ermee is voorzien.

Longvissen, bijvoorbeeld, leven tijdens het regenseizoen in ondiep water en ademen in die perioden door hun kieuwen. In de zomer houden ze daarentegen een soort rustperiode en in de tussenliggende periode leven ze in gaten in opgedroogde modder, die hen als een carapax (een soort schild) omhult. Ademen gebeurt volgens Viktor op die momenten niet door de kieuwen, maar door middel van de protoplasmische zwemblaasjes, die nu als long functioneert.

Tijdens deze periode daalt de lichaamstemperatuur, zoals bij elke winterslaap, omdat er een vacuüm ontstaat als gevolg van de verlaagde interne temperatuur. Het is een biologisch vacuüm, dat het mogelijk maakt om hoogwaardig bevruchtende stoffen te blijven inzuigen (in te ademen), waardoor het dier in leven blijft. Deze aangezogen stoffen worden in de zwemblaasjes geëmulgeerd door opgehoopte vetconcentraten (vormen van vruchtbare koolstof), die het dier heeft aangemaakt tijdens het voedingsseizoen als voorbereiding op de komende vastenperiode of zogenaamde winterslaap.

Het dier blijft als het ware 'automatisch' ademhalen op basis van de fysische aspecten van de tegengesteld geladen stoffen die een interactie aangaan via de zwemblaasjes. Volgens Viktor gebeurt bij vogels, die in atmosferische (lucht) omstandigheden leven in plaats van geosferische (waterachtige), precies het tegenovergestelde. Vogels ademen in rust juist door hun longen.

Wanneer vogels vliegen, ademen ze volgens Viktor door de oscillerende planetaire beweging van hun protoplasmische luchtblaasjes, die zich aan de vleugeluiteinden bevinden. Door deze beweging ontstaat eveneens een biologisch vacuüm die hoogwaardige bevruchtingsstoffen aanzuigt, die na interactie met de inwendige stoffen van het organische lichaam niet alleen zorgdragen voor metabole voedingsprocessen (door de transformatie van stoffen), zoals bijvoorbeeld tijdens lange trektochten, maar ook voor hun opwaartse vlucht.

> “De luchtblazen zijn echter niet gevuld met lucht, maar met een heliumachtig gas, dat de vogel produceert, via de vorm van de vleugel zelf en de interactie ervan met de omgeving. Dit werkt als een aanvullende opwaartse kracht door de emulsie van atmosferische stoffen in de protoplasmische blazen, waardoor de lucht in het protoplasma lichter wordt als de omringende luchtlagen en de vleugels en het lichaam van de vogel als gedragen worden door de hogere omgevingsdichtheid.
>
> Afhankelijk van de heerste klimatologische omstandigheden past de vogel de hoogte van zijn vlucht aan naar de ideale omstandigheden, met name tijdens lange reizen. Met behulp van deze vibrerende protoplasma’s, die de afstemming tussen lichaam en ruimte reguleert, kan een vogel vrijwel moeiteloos en zonder voedsel zijn of haar ver weg gelegen bestemming bereiken. Hoewel hun manier van vliegen in principe hetzelfde is, kunnen trekvogels van niet-trekvogels worden onderscheiden door de plaatsing van hun vleugels en de manier waarop ze met hun vleugels klapperen.
>
> Het voorbeeld dat het meest kenmerkend is voor de factoren die de vlucht op lange afstand bepalen, is de vleugelaanzet en de vliegveren van de albatros, die in zekere zin ‘door de oceaan van de lucht zwemt’. De vleugeltippen van de albatros reiken ver naar voren om de aankomende luchtmassa's te omarmen. Met een brede, holle vleugelbeweging zorgt die er zo voor dat deze luchtmassa's om zichzelf en om hun lengteas draaien en naar binnen waaien en zo de hiervoor aangehaalde aanvullende levitatiekracht produceren (door de stoffelijke emulsie die optreedt tijdens de planetaire beweging).”

Viktor vertelt dat een fundamenteel andere vleugelopstelling wordt vertoond door de koning van de lucht, de steenarend. Die, anders dan bijvoorbeeld de albatros, geen trekvogel is. De steenarend stijgt spiraalsgewijs naar grote hoogten om de wijde omtrek van zijn jachtgebied te overzien waarna die bijna onbeweeglijk in de lucht zweeft. In de jaren dat Viktor als boswachter actief was, kwam hij regelmatig een visarend tegen die de bergmeren bezocht en iedere avond rond dezelfde tijd verscheen boven het meer, waar die rondcirkelde, zijn mysterieuze schreeuw liet klinken, naar het wateroppervlak dook en vervolgens wegvloog met een zalm in zijn nog droge klauwen.

Van de zalmen was bekend dat zij niet aan de oppervlakte zwemmen, dus hoe kon de visarend ze vangen zonder natte poten te krijgen? Dit vroeg Viktor zich ook af en één kant van het meer bevond zich een rotspunt waarop een hoge spar groeide. Een uitstekend uitkijkpunt om het gedrag van de visarend te observeren en op een avond klom Viktor hoog in de spar, verstopte zich in de takken, hield zich stil en keek door zijn verrekijker. Vanuit de hoogte had hij goed zicht op de zwemmende zalmen onder hem. Met een felle schreeuw maakte de visarend zijn aanwezigheid bekend en Viktor richtte zijn verrekijker op de arend om deze eens goed te bekijken.

Eenmaal aangekomen bij het meer klom de visarend steeds hoger en vloog daarbij in steeds kleiner wordende spiraalvorige banen. Plotseling liet hij zich als een steen naar beneden vallen en remde vlak boven het water af met een slag van zijn vleugels. Met opnieuw een kronkelende zalm in zijn klauwen, vloog hij met zijn buit weg over het bos. Viktor was zo gefascineerd door de arend, dat hij bijna vergeten was wat de zalmen deden. De volgende dag klom hij opnieuw in de boom en besloot zich te richten op het gedrag van de zalmen.

Toen zijn blik gericht was op de zalmen, raakte hij zo in de ban van hen beweging dat hij bijna uit de boom viel. De zalmen zwommen in dezelfde spiraalbaan als waarin de arend vloog, alsof zij de bewegingen van de arend opvolgden. Terwijl ze omhoog kwamen, eveneens in navolging van de

stijgende vlucht van de arend, werden ook hen draaiingen kleiner en kwamen de zalmen steeds dichter bij elkaar. Zo dicht zelfs dat hen vinnen afwisselend boven het water uitstaken. Het was dat moment dat de arend, draaiend om zijn eigen as, naar beneden dook en een paar seconden later wegvloog met zijn vangst. Opnieuw, met nog droge klauwen.

Hoewel het gedrag van de steenarend het erop doet lijken dat het een roofvogel is, was het volgens Viktor eerder de 'sanitaire inspecteur van het hooggebergte'. 'Het is zijn taak om zieke of onbekwame wilde dieren te ruimen ten behoeve van de gezonde en natuurlijke voortgang van de evolutie', aldus Viktor. De steenarend verwijdert dus alles wat inferieur is om de genetische gezondheid van de opgroeiende generatie te waarborgen. Om hierin te slagen moet de steenarend zeer snel en behendig zijn en volgens Viktor bereikt de steenarend deze kwaliteiten door de levitatieve concentraten die de arend produceert via de vormende manier waarop die vliegt en zweeft.

Ook de steenarend is namelijk uitgerust met de protoplasmische luchtblazen op z'n vleugeluiteinde. Vanuit de aldus geproduceerde levitatieve concentraten, creëert de arend in z'n onmiddellijke nabijheid, meestal erboven, een biologisch vacuüm. 'Het is dezelfde opwaartse zuigkracht die de stilstaande forel in staat stelt om als de bliksem stroomopwaarts te vluchten', zei Viktor hierover. Wanneer deze protoplasma's beschadigd raken, verliest de vogel het vermogen om onbeweeglijk te zweven totdat de geperforeerde of anderszins beschadigde protoplasma's genezen en weer sluiten.

Voor vogels die lange tijd in gevangenschap zijn gehouden, geldt dat deze een hele tijd moeten oefenen om hun voormalige vliegvaardigheid terug te krijgen, omdat de protoplasma's bij vogels nu juist opgewekt worden tijdens en door de vlucht. 'Als leeuweriken langdurig in gevangenschap worden gehouden, zijn ze pas na vele langdurige pogingen in staat om al kwetterend de lucht in te gaan. Zonder gekwetter, waarmee de leeuwerik de nodige trillingen opwekt, die in zijn geval het wekkende signaal is voor de protoplasmische vibratie en biomagnetische concentratie, is een opwaartse vlucht onmogelijk', aldus Viktor.

Het zijn daarom de meest fijn protoplasmische haarvaten die in het planten- en dierenrijk verantwoordelijk zijn voor de opwaartse krachten die groei, voortbeweging en voortbestaan via een fijn gefilterde ademhaling reguleren. Daar waar de wortelprotoplasma's van planten alleen de zuurstofarme gerijpte en hoogwaardige stoffen uit de bodem doorlaat, zo geldt dit in zekere zin ook in het dierenrijk. Zo maakt de steenarend zijn nest bijvoorbeeld op hoogtes waar al een min of meer zuurstoftekort heerst. Hier legt zij haar eieren met hun bijzondere schalen in goed beschaduwde en beschermde holen. De diffusieporiën, waaruit de huid van de eierschaal is opgebouwd, zorgen ervoor dat alleen de meest hoogwaardige stoffen binnenkomen. Zo wordt de vogel in wording ontwikkelt via de meest hoogwaardige emulsieprocessen en zal die, in embryonale staat, zeker zijn van de meest hoogwaardige voedingsstoffen voor inwendige groei.

> "Elke cel creëert autonoom zijn eigen protoplasmakern, en dat begint al in embryonale staat – of zelfs nog eerder. Elke protoplasmische structuur genereert nieuwe protoplasmische energieën en dit verklaart bijvoorbeeld hoe een grote kastanjeboom moeiteloos het zware gewicht van zijn bladeren, bloemen en noten, die samen enkele tonnen wegen, kan compenseren. In zo'n boomgemeenschap werken miljoenen minuscule energiecentrales samen om het draagvermogen, de trekkracht en de oriëntatiekracht in stand te houden."

Dit alles in relatie tot de kwalitatieve achteruitgang van het bos, betekent dat het herhaaldelijk verplanten van jonge boompjes een van de gevaarlijkste procedures is. De jonge boompjes, waarvan

de wortelprotoplasma's voortdurend aan licht worden blootgesteld, moeten dit orgaan, dat geosfeer en atmosfeer met elkaar verbindt, telkens opnieuw aanmaken. Dit resulteert in het verspillen van deze verheven energieën. Bij gebrek aan zulke energieën, als gevolg van transplantatie, wordt het snelgroeiende jonge boompje onvermijdelijk het doelwit van het zaad van de dood of ziekte.

> "Ieder eenvoudig en naturalistisch persoon weet dat wanneer het vitale systeem van afsluiting of zelfbescherming van een boom verstoord wordt, deze onmiddellijk zijn bast of buitenste laag verandert. De polariteit van de bast of buitenste bekleding is intermediair en past zich gevoelig aan de heersende ademhalingsomstandigheden aan. Zelfs de ritmische verandering in de dispositie van de bladeren weerspiegelt het voortdurend veranderende weerpatroon, dat zelf verantwoordelijk is voor de onophoudelijke hervorming van de stoffen die van vitaal belang zijn voor de voeding van de plant.
>
> Elk blad, bijvoorbeeld, is als een dierlijke magneet, die aantrekt en uitstraalt, afhankelijk van of de zon erop schijnt of de kou het streelt. De ruimte ervan wordt gevormd door licht en warmte, het volume is een product van duisternis en koelte. De beschermende hergroei op de plaats van snijwonden of wonden moet ook worden toegeschreven aan de straling die de 'beeldhouwer van het leven' op dat moment uitstraalt. Zolang we het genot van de ur-wetten van groei niet verstoren, brengt elke boom, door middel van zijn eigen kruinsluiting, deze verschillende energieën samen op een manier die geschikt is voor de locatie waar hij ze nodig heeft. Analoog aan de manier waarop elzen langs de oever naar elkaar toe buigen, creëert iedere kruin een gewelf met het juiste voedende of verspreidende mengsel.
>
> Omdat alle processen van nature omkeerbaar zijn, betekent dat alle zichtbare verschijnselen, het doet er niet toe of ze betrekking hebben op een vast, vloeibaar of gasvormig groeiproduct, of een soort water, bloed of sap, altijd de omkeerproducten van primaire producten van synthese zijn. Anders gezegd, fysieke groei is een uitstroom van energetisch uitgeputte materie die te weinig intrinsiek potentieel bezit en stolt onder invloed van licht en warmte. Door de planetaire beweging van de Aarde zijn ze in staat om de fysieke zaden voor hun eigen voortplanting te produceren en, als eindproducten van grondstoffen, vallen ze vroeg of laat een keer terug in de aarde en komen ze in een zone terecht die geïsoleerd is van licht, lucht en warmte. De voormalige groeiproducten worden daar afgebroken door vibrerende energieën als voorbereiding op hun daaropvolgende bijdrage aan de opbouw van het metafysisch en energetisch potentieel van de bodem.
>
> De teruggevallen lichamen van mens, dier en plant vergaan niet tot stof en as, maar zijn de zaden die de wereld van subtiele materiële energie scheppen, uit wier neerslag hogere inspiratie voortkomt. Hierbij moet worden opgemerkt dat ruwe en subtiele energieën niet alleen worden opgeteld (rekenkundig verhoogd), maar ook gekwadrateerd (geometrisch verhoogd). Een wonderbaarlijk feit en er moet een bereidheid zijn om zelfs vermeende wonderen te beschouwen als de voorlopers van komende realiteiten."

En de realiteit die voortkomt uit dit natuurlijke wonder is het dagelijks te aanschouwen proces van groei en transformatie door de uitwisseling van potentieel, dat zichzelf op elk moment voortdurend vernieuwd in de steeds veranderende vormen van manifestatie en welke moet worden gekopieerd wil men werkelijk vooruitgang boeken. 'Wie het proces van metamorfose in zijn vormende betekenis beheerst, verwerft de vermogens van de Schepper', aldus Viktor.

Licht en schaduw

3.1 Karakter

Net als voor water geldt in vegetatie dat het karakter ervan met name bepaald wordt door het temperament, dat op zijn beurt afhankelijk is van de heersende temperatuursomstandigheden. De temperamenten die wij vinden in de soorten vegetatie kunnen hoofdzakelijk worden onderscheiden in twee categorieën: lichtvragend en schaduwbehoevend. Met betrekking tot schaduw en licht moet u het volgende weten:

1) Licht valt samen met atmosferische omstandigheden, dat wil zeggen met lucht (en daarmee luchtdruk) en warmte. In dit geval ontstaat een afbrekende temperatuurgradiënt, vanwege de uitzettende warmtevorm.

2) Schaduw valt samen met geosferische omstandigheden, dat wil zeggen in afzondering van lucht (of luchtdruk) en warmte. In dit geval overheerst koelte en ontstaat een opbouwende temperatuurgradiënt, vanwege een concentrerende warmtevorm.

Met betrekking tot houtsoorten maakte Viktor op basis hiervan een onderscheidt tussen lichtvragende boomsoorten en schaduwbehoevende boomsoorten. Lichtvragende boomsoorten bestaat uit hout dat veel licht nodig heeft. Dit zijn boomsoorten met een dikke, grove, thermisch isolerende schors, wat de natuurlijke manier is om ze te beschermen tegen de potentieel excessieve (en daarmee schadelijke) invloeden van buitenaf.

Schaduwvragende boomsoorten zijn daarentegen houtsoorten die schaduw nodig hebben. Deze boomsoorten hebben over het algemeen een dunne, gladde schors omdat ze onder natuurlijke omstandigheden in de binnengebieden van het bos wonen en zich niet hoeven te isoleren tegen het opwarmingseffect van direct zonlicht. Met betrekking tot schaduwvragende soorten geldt dat deze extra takken laten aangroeien op de stam wanneer ze worden blootgesteld aan licht en warmte, om zich op deze manier te beschermen tegen de ongewenste warmte, die de geordende sapstroom verstoort. Lichtvragende bomen doen dit niet.

Over het algemeen geldt in de meeste gevallen dat wanneer bomen of struiken worden gesnoeid en er voortdurend snel weer takken groeien op de plekken waar ze zijn afgeknipt, u te maken heeft met een schaduwvragende soort. De reden dat ze de lagere takken aanzetten is niet omdat ze geen zonlicht willen, maar omdat ze het niet op de stam willen. Als zonlicht direct op de stam van een schaduwvragende boom valt, verandert inwendig de temperatuur en daarmee het metabolisme.

De boom loopt kans om oververhit te raken, waardoor de sapstroom structurele veranderingen ondergaat. De fijne vaten waar het sap door stroomt beginnen uit te zetten, als gevolg van de inwendige koortsachtige omstandigheden. Dit leidt tot verstoringen in het metabolisch evenwicht, wat betekent dat het sap niet kan volbrengen wat nodig is om de gezondheid te behouden. De boom wordt ziek. Viktor waarschuwt er echter voor dat de hedendaagse bosbouwer, met zijn kwantitatieve benadering, er echter vanuit gaat dat wanneer een boom snel groeit, veel takken krijgt en snel in omvang toeneemt, ze meer waar voor haar geld krijgt.

Door een gebrek aan inzicht in de lichtfactor en de daarmee samenhangende effecten van temperatuurstijging, heeft de bosbouw de reden voor het toegenomen aantal ziektegevallen volledig genegeerd, niet alleen in gekapte natuurlijke bossen, maar vooral in plantagebossen, waar schaduwbehoevende soorten bijna vanaf hun geboorte worden blootgesteld aan de schadelijke effecten van direct zonlicht en hitte. Alle schaduwvragende bomen, en onder bepaalde omstandigheden ook lichtvragende bomen, zullen er alles aan doen om de temperatuurloze toestand te behouden of te herstellen, door extra vertakkingen aan te laten groeien op ongewone plekken.

Dit is vooral duidelijk na een bosbrand en verklaart waarom bomen die zo'n brand overleven zichzelf snel bedekken met een overvloed aan kleine scheuten. Het vuur heeft hun schors zwart gemaakt, zodat het de hitte en andere straling absorbeert in plaats van reflecteert. Zonder het snelle herstel van de beschermende laag zou het binnenste van de boom snel oververhit raken, zou de sapstroom aanzienlijk vertragen en voedingsstoffen die worden overgedragen door de sappen de hoogste takken niet meer bereiken. Iedere oplettende boswachter zou dit moeten weten.

Als schaduwvrager groeit, bijvoorbeeld een den of spar, normaal gesproken in een dicht bos zonder andere takken van betekenis behalve die van de kroon. Omdat hij veel hoger is dan zijn buren, beschermt hij daarmee de jeugdige omgeving die onder zijn bescherming groeit. Wanneer nu het omringende bos, of een deel daarvan, wordt gekapt en de stam plotseling open en bloot wordt gesteld aan zonlicht, is zijn beschermende omgeving verwijderd. Als gevolg daarvan is de boom genoodzaakt om de energie die gebruikt werd voor opwaartse groei om te buigen en zo zijwaarts extra takken aan te groeien op de kale open vlakten ter zelfverdediging.

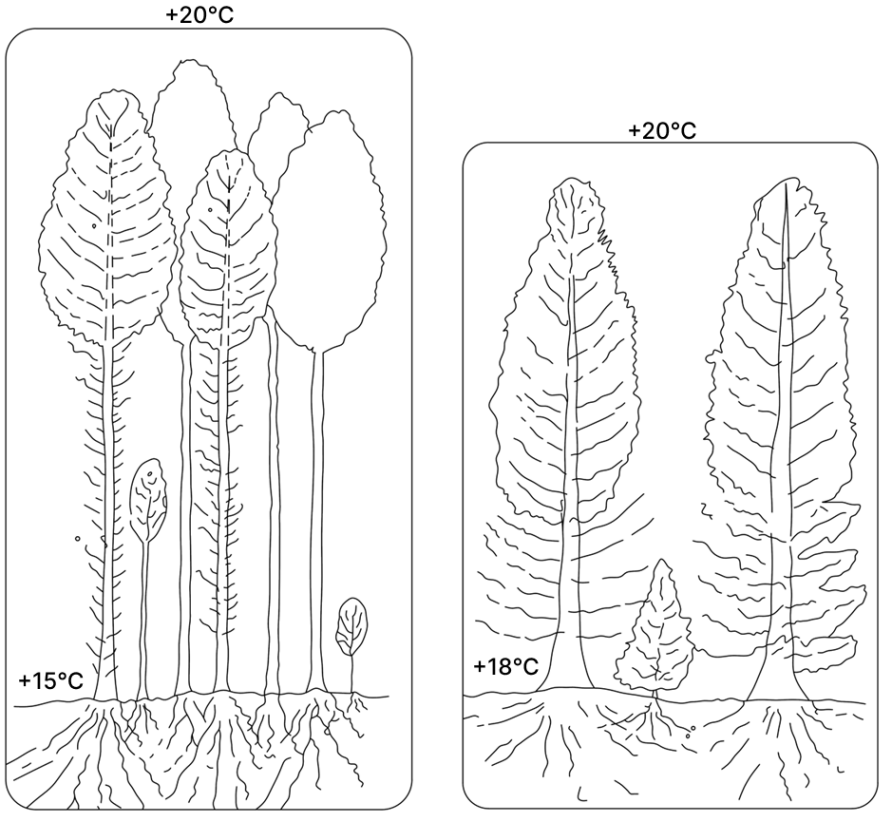
Omdat een typische plantageboom, meestal een schaduwbrenger, in de open lucht wordt geplant, moet hij zich om te overleven zo snel mogelijk bedekken met takken tot aan de grond ten koste van zijn opwaartse groei, omdat die onmiddellijk te kampen krijgt met ongewenste (en voor de schaduwvrager onnatuurlijke niveau's van) verlichting en warmte. De temperatuur rond de bodem ligt dichter in de buurt van de temperatuur bovenin de kroon en de vorm waarin de boom groei wordt kegelvormig, soms zeer overdreven als een kerstboom, met een massale ontwikkeling van takken op het onderste deel van de stam (figuur 3.1).

Deze misvormde groei levert een zeer knoestig hout op, omdat er een abnormaal aantal takken moet groeien in delen van de stam die normaal gesproken takvrij zijn, wat het hele groeiproces ernstig verstoort. In plaats van dat de voedingsstoffen tot hoog boven in de boom worden afgezet, vindt dat nu vroegtijdig plaats. Onder normale omstandigheden zou alle groei van zo'n boom geconcentreerd zijn in de kroon, de stam zou vrijwel vrij zijn van takken en een cilindrische vorm aannemen.

Het feit dat de boom takken aangroeit ter bescherming tegen zonlicht, in plaats van het zogenaamde idee dat de boom vrijwillig groeit onder het genot van extra lichtinval, lijkt de bosbouwer niets te schelen. Sterker nog, de versnelde mate waarin de boom groeit is in feite een poging om zich tegen de excessieve hitte te weren, door zijn volume te vergroten. Daarmee neemt de dichtheid en het energiepotentiaal in z'n geheel af. Hoewel de groei van korte duur zal zijn, omdat de boom langzaam afsterft, bestempeld de wetenschap dit fenomeen met trots als: licht geïnduceerde groei.

Dat dit in feite een kankerachtige inauguratie is wordt gegenereerd, omdat kwantitatieve ontwikkelingen in de wetenschap schijnbaar hoger mee tellen dan kwalitatieve. Neemt u als voorbeeld een groenblijvende conifeer, waarvan de takontwikkeling eenzijdig is. In de conventionele manier van denken, zou men het gebrek aan takontwikkeling aan de ene kant toeschrijven aan het feit dat dit gebied in de schaduw van andere bomen ligt. In andere woorden redeneert men dat omdat er geen zonlicht is, de boom geen takken heeft gevormd om het op te vangen.

U zult nu begrijpen dat deze bewering niet juist is. De boom ontwikkelt geen takken omdat er geen zonlicht is waartegen die zich moet beschermen! Aan de buitenkant echter, waar wel zonlicht is, is er ook een groeiende ontwikkeling van takken en gebladerte. Hoe ver schaduwvragers, als organische en dus intelligente entiteiten, bereid zijn te gaan om zichzelf te beschermen, is op z'n zachtst gezegd bewonderenswaardig. De boom gaat in z'n poging om te gedijen echter nog verder dan dit. Zou men de onderste takken aan de stam, die daar dienen ter bescherming, af blijven knippen, dan buigt de boom als vanzelf zijn hogere takken naar beneden om de stam. Opnieuw offert de boom zijn opwaartse groei op voor zijn eigen bescherming.

Figuur 3.1: rechtopstaande groei versus misvormde groei.

Deze naar beneden gebogen beschermende beweging, is ook kenmerkend voor schaduwvragers die aan de buitenranden van een bos groeien. Een overvloed aan kleine zijtakjes helemaal boven op de stam is daarmee symptomatisch voor zijn strijd om zichzelf tegen de zon te beschermen en, hoewel het er sierlijk uitziet, is de boom in feite ernstig misvormd. Als gevolg daarvan lijdt de individuele groei, van de boom als orgaan, hieronder, alsook het bos als organisme.

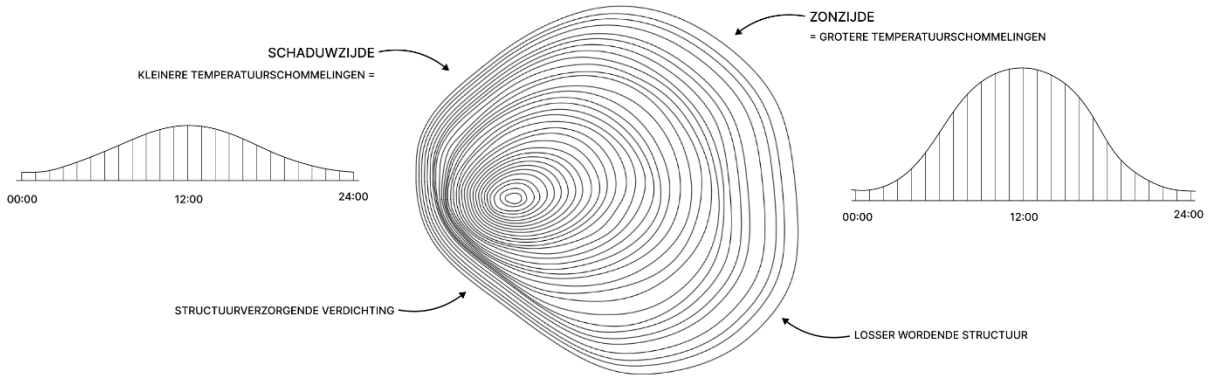
Met betrekking tot de groei van bomen, bestudeert men doorgaans de jaarringen. De periode waarin de jaarringen verder uit elkaar liggen, worden in de wetenschap beschouwd als 'goede jaren', vanwege de kwantitatieve benadering. Ringen die dichter op elkaar geplaatst zijn worden beschouwd als 'slechte jaren', ofwel jaren waarin het leven van de boom in kwestie vermoedelijk meer een strijd was. De werkelijke interpretatie van de afstand tussen de jaarringen is volgens Viktor precies het tegenovergestelde, zoals ook reeds duidelijk is geworden in de bespreking van ladingsoppervlakte en ladingsdichtheid met betrekking tot de boom als bio-condensator.

In werkelijkheid geldt dat waar de afstand groter is, de boom meer moeite had met groeien (door een structuurvergroting en verlies van energie) en dat waar de afstand kleiner is, de groei gezond was (wat wijst op een energetisch dichtere staat). Deze cruciale factor, die grof wordt verwaarloosd, kan het best worden verklaard door het verschil aan te tonen tussen natuurlijke (figuur 3.2, links) en licht-geïnduceerde (figuur 3.2, rechts) groei in houtsoorten:

Figuur 3.2: natuurlijke versus licht-geïnduceerde houtgroei.

Zoals te zien is, is de scheiding tussen de jaarringen bij de door licht-geïnduceerde groei veel groter dan bij het natuurlijk gegroeide hout, waar deze scheiding nauwelijks waarneembaar zijn. Het effect van een teveel aan licht en warmte op de groei van een schaduwvrager is schematisch weergegeven in figuur 3.3. De jaarringen aan de zonzijde van de stam staan zeer ver uit elkaar, terwijl ze aan de schaduwzijde zeer dicht op elkaar staan. Omdat de stofwisselingsprocessen die in de schaduw plaatsvinden niet verstoord zijn, is het hout daar niet gedwongen om uit te zetten door warmte.

Figuur 3.3: effecten van schaduw en licht op groeistructuur.

Aan de schaduw zijde is de dagtemperatuurfluctuatie relatief klein en aan de zonbeschenen zijde is deze veel groter door de blootstelling aan licht en warmte. Deze grote temperatuurextremen zijn niet bevorderlijk voor de uniforme en regelmatige groei die leidt tot een stevige stam. Plantagehout of schaduwbehoevende houtsoorten die aan licht worden blootgesteld, vertonen niet alleen een onregelmatige afstand tussen de jaarringen, maar ook het hart van de boom staat niet in het midden en is gevoelig voor de ontwikkeling van hartrot en breuken langs de lijnen van en tussen de jaarringen. Deze breuken openen de deuren naar een verdere warmte ontwikkeling in de stam en:

> “de daarmee gepaard gaande abnormaal hoge interne temperaturen vormen een ideale voedingsbodem voor bacteriën en parasieten, waaraan de boom uiteindelijk ten prooi zal vallen. Bovendien resulteert een dergelijke degradatie van de houtkwaliteit in de sponsachtige consistentie van de overmatige en ongelijke krimp, waardoor dergelijk hout vrijwel onbruikbaar en totaal ondeugdelijk wordt als sterk constructiemateriaal.”

Omdat de groei van natuurlijk gegroeide bomen plaatsvindt in zeer diffuus licht onder de bescherming van de moederboom en in de juiste bodemomstandigheden, liggen de jaarringen in die gevallen zeer dicht bij elkaar, zijn de sapstromen vrijwel recht en heeft het hout wat je een 'resonante' kwaliteit zou kunnen noemen. In dergelijke gevallen is de luchttemperatuur ter hoogte van de kroon meestal aanzienlijk hoger dan de temperatuur op grondniveau.

De temperatuurgradiënt van de stam is opbouwend van buiten naar binnen, waarbij de koelere binnentemperaturen ervoor zorgen dat de afzetting van groeimateriaal gelijkmatig verdeeld wordt richting de buitenkant en van hoge kwaliteit is. De groei- en ontwikkelingsrichting is daarom naar boven gericht, met weinig uitlopers, wat de juiste, natuurlijke beweging van sap weerspiegelt en de levitatie-energieën die daar deel van uitmaken.

Volgens Viktor kan een dergelijk gezonde, volwassen en natuurlijk gegroeide boom zo sterk zijn dat een storm hem bijna niet kan ontwortelen. Het zijn deze energieën die de boom zijn normale verticale stand teruggeven als de windvlaag voorbij is. Dit verklaart ook de buitengewone slankheid van de stammen van sommige jonge boompjes in natuurlijke oerbossen, die de zwaartekracht lijken te trotseren in hun lange reikwijdte naar de hemel.

> “Zolang er in de bosbouw geen kaalkap plaatsvond, kon de grond in de zomer alleen worden opgewarmd en in de winter alleen worden afgekoeld tot een bepaalde diepte en was het energieverloop in harmonie, dat wil zeggen zoals de eeuwenoude natuur dat gedurende de geschiedenis heeft georganiseerd tot de hoogste staat van orde.
>
> Als een abnormale opwarming in diepere lagen doordringt, door blootliggende, kaalgekapte oppervlakken, dan gebeurt hetzelfde met het grondwater als in elk glas water dat lange tijd in de zon staat. Er vormen zich kleine belletjes in het opwarmende water die uiteindelijk naar de oppervlakte stijgen en ontsnappen.”

Deze belletjes bestaan uit het gebonden koolzuur en vrijkomende kooldioxide in het water, die beide bijdragen aan het in oplossing houden van andere waterige stoffen. Zodra de levitatieve waarde van het water achteruitgaat, zinkt het zwaardere kooldioxide naar beneden. Het overblijvende water neemt vervolgens een overmatige hoeveelheid zuurstof op, waardoor de kwaliteit (onder de heersende afbrekende temperatuurgradiënt) verder afneemt. Door de abnormale uitzetting van sappen, bevriest dergelijk hout ook gemakkelijk en dit is wat er volgens Viktor gebeurde in de Tsjechoslowaakse beukenbossen.

> “Toen de stamdoorsneden van de beukenkap van het werden onderzocht, vertoonden ze de vorming van een tweede hart, dat zowel qua kleur als qua structuur volledig verschilde van het oorspronkelijke hart. Dit hart, het zogenaamde 'perifere hart', verandert snel van kleur als het aan de lucht wordt blootgesteld en wordt in de meeste gevallen snel grijs, wat in bijna alle gevallen leidt tot de gevreesde witrot, een kankergezwel in het kernhout van de beuk.

De bosbouw kon geen advies geven over de oorzaak van dit fenomeen. Ondertussen werd het duidelijk dat deze gebreken al zeer wijdverspreid waren, zelfs in Roemenië, waardoor miljoenen kubieke meters massief beukenhout in waarde waren gedaald. Deze bosbouwpraktijken hebben geleid tot de ononderbroken achteruitgang van alle grondwaterreserves, wat uiteindelijk moet leiden tot de meest rampzalige uitbraken van verval en vroegtijdige vorstschade."

Zoals duidelijk is, hangt de agressiviteit van het water af van de mate van zuurstofconcentratie. Het hoeft dan ook niet tot de verbazing te spreken dat grondwater schade kan veroorzaken aan een gebouw als het tijdelijk is blootgesteld aan atmosferische invloeden door graafwerkzaamheden en gebruik van ijzermateriaal en roestdeeltjes. Veel mensen die bijvoorbeeld voor hun veiligheid afhankelijk zijn van houten dammen wonen, zijn zich van deze onheilspellende gevaren niet bewust.

"Uiteindelijk is de kwalitatieve achteruitgang van onze inheemse houtsoorten en van alle andere bodemproducten het resultaat van de willekeurige veranderingen die de hedendaagse technologie heeft veroorzaakt. Het is in het bijzonder toe te schrijven aan de ernstige verstoringen in de waterhuishouding van de natuur veroorzaakt door de moderne bosbouw. Bouwvakkers zullen dus echt rekening moeten houden met het feit dat bouwen onder deze omstandigheden van jaar tot jaar riskanter wordt.

Vroeger werden zachthouten vloeren één keer per week afgewassen met zo'n overvloedige hoeveelheid water dat de vloer en de verblindende laag grind nooit de tijd kregen om volledig op te drogen. Desondanks gingen deze vloeren tientallen jaren mee. De enige reden om ze te vervangen was omdat ze versleten waren of er doorheen was geschrobd. Het was absoluut ongehoord dat dergelijke vloeren werden vernietigd door microben.

Vandaag de dag heeft de wetenschappelijke wereld nog steeds geen idee wanneer en waar de sporenvorming van micro-organismen begint en hoe de vitale activiteit van de eerste sporen tot stand komt. Vreemd genoeg wordt deze vochtigheidsgraad vandaag de dag nog steeds alleen bekeken en beoordeeld vanuit een puur mechanisch oogpunt.

Waar echter droogrot of soortgelijke micro-organismen voorkwamen, werd altijd aangenomen dat de muren om de een of andere reden permanent nat waren, dat wil zeggen dat het grondwater voortdurend in het metselwerk steeg. Het werd nooit toegeschreven aan de werking van water dat aan de zon was blootgesteld en dat toegang had gekregen tot de binnenkant van de constructie, bijvoorbeeld tijdens de bouw of tijdens het schoonmaken.

Als wordt voorkomen dat opstijgend grondwater het metselwerk binnendringt of als er wordt gezorgd voor de juiste ventilatie, dan zal de schade als gevolg van microbiële activiteit vanzelf ophouden. Want, net als alle andere organismen is hout een drager van bacteriën. Plotselinge, grote veranderingen in de temperatuurgradiënt en het creëren van andere ongunstige omstandigheden zijn als het wekkende signaal voor de vraatzuchtige inspecteur van de natuur, die opruimt wat rijp is voor afbraak.

Als dergelijk hout wordt gekapt of 'schoongekapt' en vervolgens onder bepaalde isolatieomstandigheden wordt geïnstalleerd, en als geïsoleerd grondwater onder een geschikte temperatuurgradiënt in het metselwerk wordt opgezogen, ontwikkelen zich micro-organismen die soms zulke proporties aannemen dat hun drager, het hout, binnen zeer korte tijd tot stof vergaat.

> Omdat het hout eerst in het bos en vervolgens in de zagerij schoon en gezond is gekapt, heeft een houtbedrijf geen idee of het hout al dan niet met micro-organismen is besmet, omdat dit alleen kan worden vastgesteld door een doorsnede onder een microscoop te onderzoeken. Op dit moment kan echter van geen enkele houtleverancier worden verwacht dat hij hout, plank voor plank, onder de microscoop onderzoekt voordat het wordt geïnstalleerd, dus ligt de verantwoordelijkheid voor de veiligheid in feite bij de boswachter."

Elk mens en elk dier heeft een opening voor de inname van grondstoffen en openingen voor ademhaling en andere functies. De vis heeft kieuwen waarmee hij zijn lucht uit het water haalt en de boom heeft van nature ook zijn verschillende openingen die verschillende stofwisselingsprocessen dienen. Maar deze natuurlijke volgorde lijkt van weinig belang voor de academische boswachter en dus stroomlijnt hij alles omwille van de eenvoud en ordent hij uitscheiding, mond, longen en hart op uniforme wijze.

Hoe de verschillende in- en uittredende stoffen daadwerkelijk hun weg vinden, wordt gewoon aan de boom overgelaten, die allemaal rottende uitwerpselen produceert in de vorm van vergrote jaarringen, die de boswachter vervolgens met trots presenteert als 'lichtgeïnduceerde groei'. Volgens Viktor heeft de moderne boswachter er echter geen idee meer van dat zowel boom als bos bemiddelaars zijn van interacties tussen Hemel en Aarde.

Als gevolg daarvan staat de boswachter er niet bij stil dat de stoffen die normaal gesproken via de boom naar de bodem zouden moeten terugkeren grove agglomeraties in de atmosfeer vormen die op het aardoppervlak drukken en zo voorkomt dat deze atmosferische stoffen 'onschadelijk' terugkeren naar hun wieg in de aarde ten behoeve van de bodemvruchtbaarheid.

In dergelijke gevallen komen technisch gesproken de zware langgolvige infraroodstralen in overmaat in het grondwater terecht en ontbreken dienovereenkomstig de lichte kortgolvige ultraviolette straling. Hoe hoger de frequentie van de straling, hoe minder uitgestrekt het verwarmingseffect. Zo is ultraviolet licht een straling met een hoge frequentie, terwijl infrarood licht een lagere frequentie heeft die bij lagere niveaus thermische, warmteproducerende straling wordt. In het voorgaande geval betekent dit dat de bodem opwarmt en energetisch ontlaadt.

> "Dit leidt tot ontstekingsverschijnselen in het organisme water, maar ook de consument ervan, omdat de aanmaak van de ontstekingsremmende kalkhoudende elementen wordt verhinderd door de huidige methoden van waterbehandeling. Kalkhoudende elementen zijn samenstellingen van calciumcarbonaat (kalk), wat een zout is welke in ieder organisme niet alleen de overtollige zuren in het maagzuur neutraliseert maar ook de pH-waarde (zuurgraad) van het bloed reguleert."

Gevolgen van een tekort aan kalkhoudende elementen zijn intermediaire groeiprocessen van puur morfologische aard die, blootgesteld aan de effecten van druk, grote capillaire diameters produceren. U kent hiervan de gevolgen in de plantenwereld en het bos. Wanneer de bodemcapillairen immers vergroten raakt het innerlijk oververhit, wat resulteert in een overmaat aan agressieve zuurstoffen. Symptomen van vermoeidheid volgen dan als gevolg van ondervoeding, wat een onvermijdelijk gevolg is door het verzwakte vermogen om voedingsstoffen te leveren, via het sap in de vegetatie of het bloed in aan organisme, door een gebrek levitatiekrachten.

Viktor zei dat in plaats van kalkhoudende elementen, op deze manier een overvloed aan natriumuitstoot ontstaat, die enerzijds aanleiding geeft tot animerende verschijnselen, zoals de overprikkeling van spier- en zenuwcellen en anderzijds tot symptomen van verval via een verstoorde vochtbalans. In gevallen waarbij enige verbetering ontbreekt, leiden deze degeneratieve processen tot het al besproken kankerachtig verval van de weefsels, omdat de kalkhoudende basiselementen ontbreken, die juist die elementen zijn die als gevolg van vacuümachtige verschijnselen de instandhouding van koel bloed of sap mogelijk maken.

Het beste bewijs hiervoor vinden we in schaduwbehoevend hout dat te veel wordt blootgesteld aan licht, wat als gevolg van de inmenging van de moderne bosbouw leidt tot organische verstoringen en tot kankerachtige verschijnselen van verval in het hoge woud, zoals ook het waarneembare geval is bij planten, dieren en mensen. In geval van een gezonde beschermlaag, als huid, geldt, hoe groter de weerstand tegen de zonnestralen, hoe fijner het raster van de ruimte wordt en hoe koeler de omgeving. En zo zien we bijvoorbeeld dat in tegenstelling tot houtsoorten die schaduw nodig hebben, houtsoorten die licht nodig hebben een compleet andere schorsstructuur hebben.

De laatstgenoemden vertrouwen op een dikke bast als bescherming, terwijl de eerstgenoemden een dichte kroonbedekking nodig hebben om te kunnen gedijen. De huidskleur van verschillende mensenrassen en de verschillende soorten haren, huiden en dierenvachten zijn ook toe te schrijven aan dit fenomeen, dat de indirecte processen van groei weerspiegelt die verspreid over de wereld plaatsvinden op basis van de daar heersende klimatologische omstandigheden.

Een structuurverzuring, dat wil zeggen abnormale uitzetting, van de poriën geeft aanleiding tot veranderingen in de algemene metabolische activiteit, waarin de oorsprong ligt van iedere afwijking en ziekte. Door onjuiste metabolische interacties ontstaan immers de inferieure microben die, bij het afbraaksignaal het verval doen laten intreden.

De infrarood stralingstypen die voor deze vorm van verval verantwoordelijk zijn, ontstaan in elk geval als het bloed van de aarde - en dit geldt voor het bloed van ieder organisme - in een afrollende beweging van de centrale as naar de periferie wordt bewogen. Eenmaal op deze manier opgewarmd scheurt de voorheen gezonde cel en verandert in een epicentrum van verval, dat alle vormen van groei en leven in zijn omgeving infecteert, totdat ook zij genetisch ziek worden.

Het is daarom noodzakelijk om onderscheid te maken tussen kalkhoudende en natriumhoudende voedingsmiddelen. Om ongewenste plagen of ziekten te laten verdwijnen, moeten we daarom leren om rekening te houden met de intermediaire groeiprocessen die direct verband houden met deze verschijnselen, waarin energieën indirect worden verspreid. ‘Om deze reden is water doordrenkt met levitatieve stoffen de eenvoudigste remedie tegen kanker. Kort na het drinken warmt het op en ongeveer twee uur later genereert het een bijzondere koelte in het lichaam die het hele organisme merkbaar verfrist’, aldus Viktor.

De lichte opwarming is een initiële reactie van kwaligen op zuurstof, waarna het negatieve-potentieel van fructigen vruchtzet en zuurstoffen in zich bindt en daarmee aanleiding geeft tot het gezonde metabolisme via een opbouwende temperatuurgradiënt. Op deze manier zal het innerlijke klimaat op een duurzame manier herstellen en de inferieure microbe (de sloper) bedaren tot complexe microbe (tot metselaar) het organisme herstructureert tot samenhangend geheel.

U kunt er ook voor kiezen dit niet te doen en de indringers, op advies van de medische experts, te bestralen, belichten en bestrijden, zoals dit een bekende ‘wetenschappelijke’ methode is in de behandeling van kanker. Helaas zullen deze indringers, zoals u zult begrijpen, vroeg of laat in

veelvoud terugkeren, vanwege de licht-geïnduceerde behandeling en het niet wegnemen van de onderliggende oorzaak.

> "De natuurlijke emulsie van ur-stoffen in water zorgt voor een harmonieuze evenwichtstoestand en de toepassing van de remedie veronderstelt een erkenning van de fout. Zodra boeren begrijpen dat de bodem zijn voedingsstoffen krijgt via de bosbomen, zullen ze toezien op het herstel van de bossen en wouden.
>
> Zodra ze eindelijk begrijpen dat bomen ademen door hun schors en dat ze niet kunnen ademen als ze aan het licht worden blootgesteld, zullen de boeren de goedkoopste en meest natuurlijke beschermers van de grond en dus het bos worden – al is het alleen maar ter bescherming van hen eigen productie en opbrengst.
>
> Om te leren wat hij verkeerd doet, hoeft deze boer alleen helemaal geen dure studie te volgen of dikke boeken te lezen. Hij hoeft niet eens zijn erf af! De beste en goedkoopste lerares is namelijk Moeder Natuur zelf. Als de boer eens wist hoe belangrijk het bos en de hagen in werkelijkheid voor hem zijn, dan zou hij met zijn eeltige handen ingrijpen en weer goed maken wat zijn arme moeder is aangedaan!"

3.2 Lichtinvloed

Concluderend kan worden gesteld dat het effect van licht op de groei van vegetatie een uitdrukking van energie betreft en twee belangrijke functies heeft. Ten eerste bepaalt het gedeeltelijk de structuur van het hout en ten tweede beïnvloedt het de vorm en het karakter van de boom zelf, afhankelijk van het feit of het een schaduw- of lichtbehoeftige soort is. Omdat alles wat we in de natuur waarnemen zowel een weerspiegeling als een product is van een bepaalde vorm van energie, zijn bomen ook een spiegel van de kwaliteit van het licht dat in hun natuurlijke omgeving valt.

Niet alleen reflecteren hun verschillende kleuren die lichtfrequenties die schadelijk voor hen zijn en die dus niet worden geabsorbeerd (afgestoten), maar als vuistregel geldt dat waar het invallende licht een groter aandeel hoogfrequent, ultraviolet licht heeft, met andere woorden hard licht, het hout zacht is. Omgekeerd, als er een groter overwicht is van laagfrequent, infrarood, zacht licht, is het hout hard (zoals besproken omtrent figuur 2.3). Zacht hout, dat gevormd wordt door hoogfrequente stralen, kunt u daarom tevens omschrijven als 'fijn' hout dat gevormd wordt door 'harde' stralen.

Dit zogenaamd fijnmazige hout is zacht en doorlatend, daar waar hard hout een grovere structuur heeft en wordt gevormd door de 'zachte' stralen. In zekere zin kan hiervan worden gezegd dat er een natuurlijk evenwicht heerst. In sommige bossen, bijvoorbeeld bij de evenaar, hebben bepaalde houtsoorten, zoals balsa, het zachtste hout van allemaal. Maar dat is vreemd, omdat op die breedtegraad juist hard hout groeit. Voor een toelichting omtrent dit fenomeen kijken wij naar de uitleg hiervan die komt van Callum Coats:

> "In ons bewustzijn van licht beperken we ons over het algemeen tot de zeven hoofdkleuren van het zichtbare spectrum. We kunnen het volledige spectrum waarin licht zich manifesteert niet waarnemen, omdat onze ogen alleen gevoelig voor de lichtfrequenties die tussen rood en violet liggen. In termen van de frequenties zelf zal er een punt ergens boven violet zijn, waarvan het onderste octaaf in de infrarode zone ligt.

Wanneer twee systemen in een octaafrelatie staan, bijvoorbeeld twee muzikale snaren, staan ze in een directe resonantierelatie en is de energieoverdracht tussen hen ongehinderd. Omdat hun trillingspatronen vrijwel identiek zijn, geven ze daarom aanleiding tot bijna identieke vormen en structuren. Dus ergens in het frequentiespectrum kan een infrarode frequentie in een directe octaafrelatie staan met een ultraviolette frequentie.

Wat betreft de 'zachtste houtsoort' in het gebied met 'zachte stralen', zoals het geval is met de balsa houtsoort rondom bossen die staan op de evenaar, wijst dit erop dat de frequentie die de houtkwaliteit bepaalt voorbij het punt is waar hardhout ontstaat en opnieuw de resonantiecondities van de zachthout genererende frequenties is binnengegaan, hoewel een volle octaaf lager, omdat balsahout een magnitude zachter is dan de zachtste van de normale zachthoutsoorten.

Op dezelfde manier heeft de kleur van de nieuwe aangroei van veel soorten Australisch hout een eigenaardige tint, bestaande uit een mengsel van rood, violet en blauw, wat de noodzaak weerspiegelt om de potentieel schadelijke penetratie van deze verschillende lichtfrequenties te weerstaan. In Europa daarentegen, waar de lichtomstandigheden heel anders zijn, is de meeste nieuwe aangroei, op enkele uitzonderingen na (zoals bijvoorbeeld bij de koperbeuk), lichtgroen van kleur."

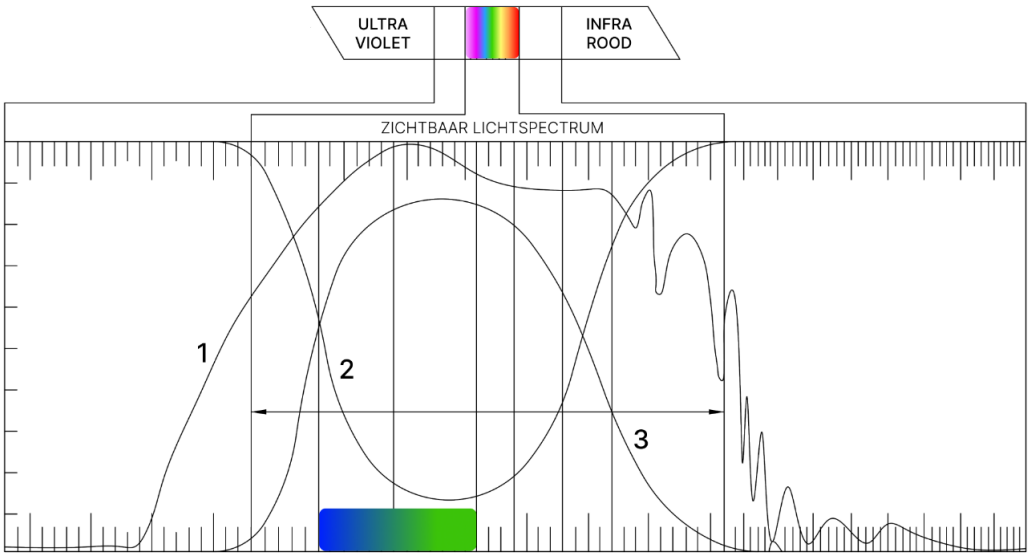
Voor de bomen zelf en hun relatie tot de verschillende lichtzones is de locatie van de blauw-ultraviolette zone van hoogenergetisch, hoogfrequente 'harde' straling gerelateerd aan zowel hoogte als breedtegraad. Daarbij geldt: hoe lager de breedtegraad, hoe hoger de hoogte en omgekeerd. Dat wil zeggen dat zachthoutsoorten, zoals dennen, over het algemeen te vinden zijn op lage hoogten op hoge breedtegraden en op grote hoogten op lage breedtegraden.

Daarentegen zijn hardhoutbomen, op enkele uitzonderingen na, over het algemeen te vinden op lage hoogten op lage breedtegraden (zoals het Amazonegebied) en op lage tot gemiddelde hoogten op lage tot gemiddelde breedtegraden. Opnieuw zien wij hier een mooi evenwicht in het natuurlijk uitbalanceren van houtsoorten verspreid over aarde.

Ultraviolet, kortgolvig 'hard' licht heeft een hoger energetisch gehalte, een langgerektere kern en de spiraalvormige beweging van het licht zelf heeft een kleinere straal, en dus een kortere periode. Dit suggereert dat, als gevolg van deze grotere dynamiek, de levensprocessen in een dergelijke zone sneller zouden moeten verlopen. En, inderdaad hebben bomen op grote hoogte, zoals sparren, een relatief korte levensduur in vergelijking met boomsoorten op lagere hoogten, waar omstandigheden met 'zacht' licht en een meer transversale energieverplaatsing heerst, zoals beuken en eiken.

Veel stofwisselingsprocessen, in ieder denkbaar organisme, worden in gang gezet door specifieke frequenties, alszijnde energetische fluctuaties en als de vereiste lichtfrequentie niet of slechts in beperkte hoeveelheden beschikbaar is, wordt de reactie of de functie verzwakt of vindt deze helemaal niet plaats. In geval van de boom geldt dat de grootste lichtgevoeligheid ligt in het ultraviolette of het rode tot infrarode deel van het spectrum. Een boom is bijna volledig ongevoelig voor groen licht en als hij onder groen licht wordt geplaatst, groeit hij niet en lijkt hij in een toestand van uitgestelde animatie te verkeren.

Uit figuur 3.4 blijkt dat de hoogste intensiteit van zonnestraling in het groene tot blauwgroene deel van het spectrum ligt en wat eveneens uit de grafiek blijkt is dat dit precies de frequenties zijn die de vegetatie (dus bijvoorbeeld de boom) niet kan gebruiken voor zijn groei, vanwege de relatieve lage energetische waarde (en dus een soort slaap- of inactiviteit in vegetatie veroorzaken).

1. Boog waarin zonnestraling die de Aarde bereikt

2. Boog van gevoeligheid voor licht van vegetatie

3. Boog van gevoeligheid voor licht van mens

Figuur 3.4: gevoeligheid voor 'lichtspectrum'.

Hierbij geldt dat welke kleur of frequentie niet wordt geabsorbeerd, wordt gereflecteerd. Een rood oppervlak absorbeert bijvoorbeeld alle kleuren behalve de eigen kleur rood en in het geval van de vegetatie geldt dat de kleur die het minst gebruikt wordt, groen is, wat ertoe leidt dat de vegetatie hoofdzakelijk groen van kleur is. Zoals figuur 3.4 laat zien is de lichtgevoeligheid van het menselijk oog is daarentegen precies tegenovergesteld aan de vegetatie. Het menselijk oog is niet gevoelig voor ultraviolet en infrarood, maar extreem gevoelig voor de kleur groen.

Omdat we de aanwezigheid van groen in het zonlicht zelf niet kunnen waarderen, zouden we zonder bomen en vegetatie weinig of helemaal geen groen zien. Echter geldt dat de kleur groen, als centrale kleur in het spectrum, voor ons een zeer rustgevende, en in zekere zin helende kleur betreft, die een kalmerend effect heeft op het zenuwstelsel. Als de kleur groen geen deel uitmaakt van ons algemene leven, kunnen we prikkelbaar en zelfs gewelddadig worden door een gebrek aan evenwicht. We hoeven alleen maar naar grote moderne steden te kijken waar weinig bomen staan om het effect van de afwezigheid van groen te begrijpen.

Dit is dus als het ware nog een biologische niche waar de interactie tussen mensen en bomen complementair is. Hoewel vegetatie extreem kwetsbaar is voor onze plunderingen, protesteren ze ogenschijnlijk niet, noch gaan ze ooit in staking voor betere lonen en omstandigheden, maar gaan ze dag in dag uit onvermoeibaar door met het verschaffen van de middelen voor alle vormen van leven.

> “We zijn bomen een enorme dank verschuldigd voor hun stille, onophoudelijke dienst op zoveel gebieden. Niet alleen reguleren bomen en de vele andere soorten van vegetatie het gehalte aan vocht in zowel atmosfeer als geosfeer, ook dragen ze bij aan het vrijmaken, oplossen en transformeren van voedingsstoffen in de bodem, breken ze de snelheid van de wind aan het oppervlakte en creëren zo een beschutte leefomgeving voor andere levensvormen en vele kleinere soorten vegetatie.
>
> Ook mogen wij niet vergeten dat een gezond bos kooldioxide vasthoudt, het zwaarste natuurlijk voorkomende gas in de atmosfeer, dat zich voornamelijk in de onderste lagen van de atmosfeer bevindt en een van de essentiële ingrediënten is voor fotosynthese. Meer kooldioxide onder de juiste omstandigheden betekent een actief fotosynthese proces dat aanleiding geeft tot een overvloedige kwalitatieve groei”, benadrukte Callum Coats.

Uit dit alles wordt des te meer duidelijk dat het verwijderen van bosgebieden, of zelfs de kleine groepjes bomen en heggen die tussen de velden de beschikbaarheid van kooldioxide en daarmee de productiviteit aanzienlijk beïnvloeden, op de lange termijn de meest drastische gevolgen zal hebben. Net zoals we het water moeten respecteren, moeten we ook de vegetatie en bossen vol bomen respecteren, die als rechterhand van water de leefomstandigheden voor ons reguleren.

3.3 Slag om leven en dood

Uit het reactie- en aanpassingsvermogen van de boom blijkt wel dat wij hier te maken hebben met een zekere vorm van intelligentie. Een intelligentie die niet slechts beperkt blijft tot de boom op zich, maar zich in de omgeving verspreidt. De zorg die bomen onderling aan elkaar aanbieden, gaat verder dan het oog reikt. Een boom is zo in staat om op een eigen manier te communiceren en zo wordt het bos in plaats van een verzameling hout opeens een familie, waarin elk lid niet alleen bijdraagt aan de instandhouding van de bloedlijn door middel van hen constitutie maar ook middels communicatie.

Het communicatiesysteem van de boom werkt echter op veel lagere energieniveau’s dan de hoogfrequente kortegolfemmisies die in gebruik zijn in alle communicatiesystemen die de mens tegenwoordig gebruikt. Als een boom als communicatiesysteem geforceerd wordt overladen met sterkere signalen, die bijvoorbeeld 40 of 50 jaar geleden nog niet aanwezig waren, dan wordt zijn hele interne communicatie- en organisatiesysteem onsamenhangend. Deze ‘dissonante’ en vals klinkende kunstmatige elektromagnetische stimulans beïnvloedt de juiste werking van de bio-elektrische poriën alsook die van de bio-magnetische protoplasma’s in de boom, wat opnieuw resulteert in een stoorzender voor het metabolisme van de vegetatie.

Als de boom langdurig wordt blootgesteld aan deze ultra-kortegolffrequenties en transmissies, wordt dit metabolisme op den duur als vanzelf onhoudbaar en sterft de boom af aan dezelfde ziektesoorten waar de mens mee wordt geteisterd – eveneens door dezelfde oorzaken. In de tijd van Viktor Schauberger was de hoofdschuldige aan deze opkomende plaag van het bos het destijds geïntroduceerde radarsysteem: een installatie welke met behulp van radiogolven de omgeving afzoekt naar objecten. Daarbij wordt periodiek een stoot uitgezonden, die de informatie moet doorgeven. De impulssterkte van bedraagt tot wel circa 20.000.000 watt.

Hierbij geldt dat hoe hoger het wattage, hoe meer stroom de machine verbruikt en hoe meer energie er dus wordt overgebracht. Elke stoot van de radarstraal ervaart de boom als een periodieke zweepslag waaraan hij niet kan ontsnappen. De sapstromen in vegetatie, zoals de vele boomsoorten, die blootgesteld zijn aan en direct in het pad van het signaal liggen, lopen vrijwel onmiddellijk schade op. Een schade die bomen die bijvoorbeeld achter een helling liggen, in de 'schaduw' van de straling, niet oplopen en daar vrijwel ongedeerd blijven.

Sinds de jaren 30 van de vorige eeuw zijn dergelijke 'martelaars' niet alleen in kracht, maar ook in aantal en in variatie toegenomen, want vergelijkbare (stroom)stoten komen uit van microgolf-communicatiezenders en hoogspanningsleidingen, die tegenwoordig vrijwel overal waar de mens zich begeeft te vinden zijn. Microgolfzenders werken met golflengten tussen 2 en 50 centimeter, waaraan blootstelling destructieve thermische gevolgen kan opleveren.

De invloed van deze kortgolven werkt desintegrerend op de structuren in bomen, weefsels en vloeistoffen, waardoor de hoogwaardige elementen in sappen oplossen en gereduceerd worden tot een lagere staat van complexiteit. Huishoudelijke magnetrons werken op golflengten die vergelijkbaar zijn met die van radar en produceren vergelijkbare ontbindende, desintegrerende effecten door de trillingswarmte die ze opwekken in de moleculen van de bestraalde stof.

> "De natuurlijke golflengte van waterstof is circa 21 centimeter en valt ruim binnen de bandbreedte van de huidige microgolftransmissies. Aangezien waterstof een van de samenstellende atomen van de watermolecule is, wordt het dus sterk verstoord of zelfs vernietigd door de overmatige excitatie die ontstaat", aldus Coats.

Wat er in feite plaatsvindt zijn een reeks explosies op moleculaire schaal. Dientengevolge ontbindt het materiaal ontbindt en neemt het volume toe waardoor warmte vrijkomt als gevolg van dit verbrandingsproces. In het geval van de boom leidt dit tot de afbraak van de structuur van het sap, dat net als ons bloed voor de overgrote meerderheid uit water bestaat, terwijl tegelijkertijd de hoeveelheid beschikbare vrije (vraatzuchtige) zuurstof in de boom toeneemt, wat leidt tot een volstrekt onnatuurlijke verstoring van de stofwisseling en vatbaarheid voor ziekte.

Helaas is zo'n boom ter plaatse geworteld en kan hij niet ontsnappen aan de straling die wordt uitgezonden door microgolftorens en hoogspanningsnetten. Hoewel menselijke wezens mobieler zijn, geldt dat als ook zij voortdurend worden blootgesteld aan dergelijke straling en zo direct vatbaar worden voor bloedaandoeningen en structuurverzurende ziektes. Zo bezien is het opeens niet zo vreemd dat mensen die in de buurt van hoogspanningskabels een hoger ziektecijfer vertonen, of dat kanker welvaartsziekte nummer één is. Het alsmaar groter worden van de jaarringen in bomen en het toenemend aantal ziekten zijn van deze degradatie van leven de stille getuigen.

Bosbouw

4.1 Bos als organisme

Om de betekenis van ‘het bos als organisme’ beter te begrijpen, is het nodig om iets te zeggen over biocenose: de relaties en interacties tussen de organismen van een natuurlijke gemeenschap in een bepaald gebied. In een gezond bos bestaan er naast de vele boom- en plantensoorten, een onnoemelijk aantal dieren van allerlei soorten. Van wilde rupsen in de boomtoppen, tot kevers in de schors tot kleine mijten, die met miljoenen in de ontbindende laag plantenmateriaal op de grond leven. Als elk dier en elke plant zich goed voelt, functioneert het geheel en alleen als wij deze verscheidenheid aan levensvormen als een geheel beschouwen, komen we tot het concept 'bos'.

In een gezond bos zijn ze allemaal zo op elkaar afgestemd dat alle leden van deze leefgemeenschap hun aangewezen rol kunnen spelen, de biocenose is dan in evenwicht. Al deze wezens leven in een zichtbare staat van wederzijdse tolerantie, die op het eerste gezicht uiterst merkwaardig lijkt, maar bij nadere beschouwing kan worden gezien als absoluut noodzakelijk. Om deze evenwichtstoestand te behouden, is het van vitaal belang dat de karakteristieke binnentemperatuur van elk van deze miljoenen micro-organismen wordt gehandhaafd.

Eeuwenlang leefden krachtige generaties jonge bomen in gelijkmatige omstandigheden van temperatuur, vochtigheid en verlichting onder de bescherming van moederbomen in gezonde, onaangetaste natuurlijke bossen. Pas wanneer de moederboom uiteindelijk stierf, werd er ruimte en licht beschikbaar gemaakt voor de opgroeiende generatie, die tegen die tijd, in hun puberteit als het ware, klaar en volledig uitgerust waren om de rol van hun moederbomen over te nemen.

Onder deze omstandigheden vindt het leven van de opeenvolgende generaties in zijn volheid plaats, waarbij elk van hen in staat is om tot volle wasdom te komen en zijn toegewezen tijd te leven in de onophoudelijke cyclus van geboorte en dood. De zaden van deze volwassen bomen, waaruit de opkomende nieuwe groei moet voortkomen, waren daarom van de hoogste kwaliteit, waardoor de voortdurende vruchtbaarheid en gezonde voortplanting van hun nageslacht werd gewaarborgd. Hen hele jeugd, werden zij voor die omstandigheden beschermd, totdat zij zelf volwassen waren.

Eenmaal in het licht en de warmte van het zonlicht, bleef de stam echter nog steeds afgeschermd van direct zonlicht en alleen de kroon van de boom werd blootgesteld. Alleen onder deze omstandigheden kunnen de hogere levensvormen zich ontwikkelen zoals de natuur dat voorschrijft en kunnen talloze rivaliserende organismen in een embryonale staat worden gehouden, omdat hen wekkende signaal slechts voortkomt uit een verstoring van de temperatuurgradiënt.

Wanneer de jeugdige populatie van bomen nu té vroeg in het directe zonlicht terechtkomen, reageren deze jonge bomen op de extreme omgevingsomstandigheden met zeer brede jaarringen, die een oplettende boswachter moesten wijzen op een kwantitatieve groei van lage kwaliteit. Want, zodra de harmonie verbroken wordt en de gezamenlijke intact gehouden schaduw (in feite de opbouwende temperatuurgradiënt) verdwijnt, raken de gemoederen verhit.

> “In de natuur is al het leven een kwestie van de kleinste, maar uiterst precies gegradueerde verschillen in de specifieke thermische beweging binnen elk afzonderlijk lichaam, dat voortdurend verandert op het ritme van de pulsatieprocessen.
>
> Deze unieke wet, die zich manifesteert in de uitgestrektheid en eenheid van de natuur en zich uit in elk schepsel en organisme, is de Wet van onophoudelijke cycli die in elk organisme gekoppeld is aan een bepaalde tijdspanne en een bepaald tempo.
>
> De kleinste verstoring van deze harmonie kan leiden tot de meest rampzalige gevolgen voor de belangrijkste levensvormen. Om deze evenwichtstoestand in stand te houden, is het van vitaal belang dat de karakteristieke binnentemperatuur van elk van de miljoenen micro-organismen in de macro-organismen wordt gehandhaafd.”

In andere woorden: de gezondheid van iedere boom is bepalend voor de gezondheid van het bos; de gezondheid van het bos is bepalend voor de gezondheid van het klimaat; het klimaat is bepalend voor de gezondheid van haar inwoners. Zo ziet u dat het kleinste niet losstaat van het grootste. Elke verstoring of onderdrukking van deze oneindig fijn afgestemde organische onderlinge relaties leidt onvermijdelijk tot een verslechtering van de klimatologisch gezonde toestand van elk individu, en door een dergelijke verandering in micro-klimaat (individuele organen) verandert ook het karakter van het macro-klimaat (het organisme).

Alle ‘organismen’ kunnen worden gezien als energietransformatoren en zuiveringsinstallaties van de natuur, waardoor geen enkel element in schadelijke overmaat of overdosis kan blijven bestaan en door vernieuwingsprocessen voortdurend blijft bijdragen aan de opwaartse evolutie. Bomen, als zijnde hoogste en edelste plantenvorm, wiens geven universeel en onvoorwaardelijk is, spelen daarin een ongekend belangrijke rol en het zal u niet zijn ontgaan dat de ontwikkeling van bomen nauw verbonden is met de evolutie van water.

‘Iedere vierkante kilometer gemengde bosgrond houdt ongeveer 120 miljoen liter regenwater vast en bereidt het voor op haar volgende evolutionaire fase als drager van levensprocessen’, aldus Viktor. In de oudheid bedekten uitgestrekte oerbossen grote vlakten, verspreid over de hele wereld en vonden deze vernieuwings- en evolutionaire processen ongestoord plaats. Na verloop van tijd werden deze uitgestrekte bosgebieden echter beschouwd als een obstakel voor de ontwikkeling van de menselijke cultuur en werden ze roekeloos omgekapt en verwoest om een economische welvaart te creëren die gebaseerd was op landbouw.

In die tijd heerste nog geen behoefte aan zorg en aandacht, aan zaaien of planten, omdat de producten van het bos in overvloed voorhanden waren om te worden geëxploiteerd. Grootschalige en geconcentreerde kapactiviteiten moesten de voortdurend stijgende kosten concurrerend maken. Hoe lager de winsten, hoe meer hout er gekapt moest worden om de economische begroting in evenwicht te houden en dit betekende dat: hoe groter de hoeveelheid hout die op de markt werd gebracht, hoe lager de houtprijs en hoe meer bomen er werden gekapt.

In de resterende bosgebieden, waar geen hout meer kon worden gewonnen uit schijnbaar onuitputtelijke oerbosgebieden, verdween het oudere hout van hogere kwaliteit en verschoof de kap dus steeds meer naar jongere bomen. Hoe jonger de bomen die gekapt werden, hoe kleiner het totale volume en natuurlijk hoe groter de gebieden die gekapt werden en kaal achterbleven.

Dit gebeurde allemaal zonder enige aandacht voor regeneratie of behoud ten behoeve van toekomstige generaties, met als gevolg een daling van het grondwaterpeil die leidde tot droogte en de ontwikkeling van karst. In plaats van overvloed ontstond schaarste. Uit deze crisis kwam vervolgens de bosbouw voort, een georganiseerde en methodische activiteit gebaseerd op het stichten, verzorgen en exploiteren van bossen.

Om de concurrentiedruk op de houtmarkt te blijven overwinnen, moest het bos alsmaar sneller groeien. Mensen hielden zich plotseling bezig met de vermeende oorzaken van vegetatieve groei en de wetenschap van de bosbouw begon. De boswachter, die het fenomeen van de zogenaamde licht-geïnduceerde groei niet kon laten liggen, zag hierin de mogelijkheid voor een 'wetenschappelijke' manipulatie van groei en de kans die het hem bood om de natuur te 'corrigeren'.

Voor zijn nieuwe plantagebossen maakte hij gebruik van deze factor op het moment dat een jonge boom reageert op een overmaat aan licht en warmte met laterale expansie, ofwel overmatige groei van zijn jaarringen. Omdat de aangroei van bomen nu geconcentreerd en in versnelde vaart kon plaatsvinden, werd op andere plaatsen kaalkap toegestaan als methode voor bosbeheer. Toen dit systeem voor het eerst werd ingevoerd, was het verdwijnen van bepaalde soorten ondergroei onmiddellijk zichtbaar. Dit werd echter niet als een nadeel gezien, maar eerder als een voordeel, 'omdat', zo dacht men, 'onnodige overconsumptie van water en voedingsstoffen van de bodem door onrendabele ondergroei zo werd voorkomen'.

Niets is minder waar (!) en de boswachter, als beschermer van het bos, bereikte in zijn geloof dat hij de natuur kon overtreffen het tegenovergestelde. Wat hij bereikte was een algehele degradatie van de gezondheid in het bos als organisme, met als gevolg de dood en uitroeiing van bepaalde houtsoorten door de vroegtijdige toepassing van een fysieke invloed (zonlicht). In deze moderne industrie was hout immers niet langer iets dat door de natuur werd geleverd, maar iets dat kunstmatig werd gecreëerd. Bosbouw werd een houtproductie-industrie en het bos veranderde langzaam maar zeker in een gigantische houtfabriek.

Als gezond organisme speelde het ooit ongerepte bos een onvervangbare rol in het evenwicht van de natuur. In de kunstmatige bossen die hiervoor in de plaats zijn gekomen, die niet normaal zijn voor de natuur en in feite totaal vreemd aan haar zijn, worden deze vitale functies niet langer vervuld. In deze plantagebossen, die niets gemeen hebben met de bossen die vroeger door de natuur werden gecreëerd, verdwijnt het water uit de vegetatiezone en zonder water is leven ondenkbaar, omdat in het huishouden van de natuur water de rol bekleedt van onvermoeibare drager van energieën.

Eerst en vooral is het de drager van alle stoffen die leven creëren en in stand houden en het metabolisme van de vegetatie is uitsluitend een kwestie van de juiste watertemperatuur. De boswachter heeft deze grote wetten niet gezien en zag door zijn eigen rijen vol bomen het bos niet meer. Het thuis en het onderhoud van talloze wezens, die voor hun bestaan afhankelijk zijn van natuurlijke gemengde bossen, zijn onherroepelijk verloren gegaan.

In het proces van massaproductie is elk contact met en begrip van de natuurlijke processen die hout van hoge kwaliteit opleveren verdwenen. Herstel van de bodem probeert men door elke soort boom overal lukraak te planten, ongeacht zijn oorsprong en de omstandigheden van zijn natuurlijke habitat en inherente karakter die verschilt per hoogte- en breedtegraad. Terwijl het hardhout van de hoogste kwaliteit op grote schaal wordt gekapt voor de productie van papier en meubilair van de hoogste kwaliteit, worden er relatief weinig bomen herplant omdat het voor deze lichtbehoevende soorten langer duurt om volwassen te worden.

De natuurlijke rotatieperiode is simpelweg te lang voor commerciële exploitatie, dus wordt de herbebossing eenzijdig en meestal gedaan met schaduwbehoevend zachthout zoals grenen, want de bosbouw, in zijn onwetendheid en als instrument van roofzuchtige overheden, aanbidt financieel gewin op de korte termijn zonder zich te bekommeren over de gevolgen op de lange termijn.

Rotatie wordt gereduceerd tot een absoluut minimum en is biologisch gezien een ontkenning van de toekomst, omdat geen enkele boom de kans krijgt om tot volle wasdom te komen. Terwijl de leeftijd van een volwassen sequoia ongeveer 2.000 jaar is, wordt hij tegenwoordig na 60 jaar groei gekapt. Dit betekent dat hij is gekapt wanneer slechts 3% van zijn volledige potentieel is gerealiseerd. Zelfs voordat het vruchtbaar kan zijn! Als daad van kwaadaardigheid staat het gelijk aan het doden van een mens met een levensverwachting van 70 jaar wanneer het net iets ouder is dan 2 jaar.

Het resultaat is dat er geen rijp zaad meer is en dat de genetische basis van het zaad geleidelijk onvruchtbaar wordt. De gevolgen van deze waanzin zijn verstrekkend, want naarmate de biologische diversiteit van de organismen van de hoogste kwaliteit wordt vernietigd, worden ook de kwaliteiten, energetisch en anderszins, die hogere levensvormen ondersteunen uitgeput. Kwaliteit is altijd het gevolg van een correct en natuurlijk uitgevoerd transformatieproces, waarin de basiselementen evolueren tot hoogwaardige ethericiteiten.

Plotselinge extreme veranderingen in de temperatuurgradiënt en het scheppen van ongunstige voorwaarden voor het leven en de groeiactiviteit van het macro-organisme kunnen echter die levensomstandigheden creëren die gunstig zijn voor pathogene micro-organismen, wat leidt tot ziekte en misvorming van het macro-organisme. In andere woorden, wanneer nu het natuurlijk evenwicht wordt verstoord, bereikt een overmaat aan vrije zuurstof het inwendige van de stam door de uitzetting van de haarvaten en veroorzaakt daar dezelfde rottingsprocessen als die plaatsvinden in organismen die worden geteisterd met kankerachtig verval.

De nietsvermoedende boswachter heeft niet alleen de kwaliteit van het hout, het bos en dus van z'n eigen leefomstandigheden in gevaar gebracht, maar hij heeft ook precies die cruciale paden vernietigd die bedoeld zijn om de hogere vegetatie van voedingsstoffen te voorzien. Water, dat door onkunde in veel gevallen dragerloos en daardoor instabiel is geworden, kan namelijk niet langer zijn legitieme doelen vervullen en met de degradatie van het bos als 'wieg' tot 'doodskist' van het leven veranderde het 'bloed van moeder aarde' langzaam maar zeker in de 'vloek van de mensheid'.

En, niet alleen de mens lijdt onder die vloek, het hele leven gaat eronder gebukt door de toename van, de door de mens opgeroepen, natuurrampen. Zonder beschermd bladerdek ontstaat er een afbrekende temperatuurgradiënt van de bodem richting de atmosfeer en zal het invallende regenwater kouder zijn dan de bodem waarop die valt. Niet langer in staat om te infiltreren stroomt het weg langs het aardoppervlak, spoelt de voedingsstoffen uit de bovenste lagen met zich mee en resulteert in het wegzakken van de grondwaterspiegel.

Naarmate de bodem verder opwarmt, neemt de extremiteit waarin dit proces plaatsvindt toe. De mate van verdamping stijgt, waardoor de regenval alsmaar meer de vorm aan begint te nemen van stortregens, die regelrecht leiden tot overstromingen hier en droogte daar. Ondertussen zakt de grondwaterspiegel steeds dieper weg en onttrekt de sappen uit de vegetatie, waardoor deze langzaam afsterft en, net als de bodem, droog komt te staan. Het bladerdek begint dunner te worden en de stam wordt geleidelijk meer blootgesteld aan de atmosferische invloeden van lucht en warmte.

De achteruitgaande effecten bereiken nu zelfs het wortelgebied, waardoor de boom in z'n geheel in vitaliteit afneemt. Daar waar een gezond bos, vol bloedbanen (haarvaten) met levenslust, eens onverwoestbaar was door vuur, beginnen zich tegenwoordig al vaker bosbranden voor te doen. Een situatie die simpelweg onmogelijk is in een gezond bos met een waterrijke bodem en sappige vegetatie. Maar, geen zorgen, de vuurtechnoloog kent de oplossing: gecontroleerde bosbranden.

Tijdens zo'n zogenaamde beheerbrand worden brandgevoelige delen, dus uitgedroogde vegetatie, opzettelijk in brand gestoken om te voorkomen dat de brand die elders woekert overslaat naar nog gezonde vegetatie. Volgens de vuurtechnoloog is dit een efficiënte methode om bepaalde 'brandbare stoffen' op te ruimen. Als klap op de vuurpijl wordt daarbij tevens beweerd dat een dergelijke activiteit ecologische voordelen biedt, zo wordt de vegetatie op deze manier namelijk verjongd en wordt de verspreiding van ziektes ingeperkt.

Dit hele idee van brandcontrole door vuur is natuurlijk al even idioot als hypocriet. Een beetje gezond verstand zal ieder weldenkend mens laten inzien dat dergelijke natuurrampen eenvoudigweg voorkomen kunnen worden en dat geen enkel brandbaar proces een zieke omgeving verandert in een gezonde omgeving door de ziektes 'weg te branden'. Het enige wat wordt bereikt is een algehele achteruitgang, van dusdanige aard dat ofwel ziekte of gezondheid in de daaropvolgende fasen zal prevaleren, afhankelijk van de wijze waarop herstel wordt ingezet.

In elk zuiveringsproces via excessieve hitte zal de evolutie echter een stap terug worden geplaatst, wat niet alleen het trillingscomplex degradeert waar het huidige leven haar bestaan op baseert, maar zo bezien ook de saamhorigheid van de verschillende soorten, die elkaar door miljoenen jaren aan evolutie hebben aangesterkt en opgebouwd, ondermijnt. Echter, net als de medicus geen andere manier kent dan het mes of bestraling om rottingsprocessen te bestrijden, zo lijkt de bosbouwer geen andere manier te kennen om vuur met vuur te bestrijden.

De vuurzeeën die kunstmatig worden gecreëerd vormen een muur van hitte en al het leven daarbinnen kan geen kant op. Opnieuw slaagt de vuurtechnoloog er op deze manier in om angst, dood en verderf te zaaien. De grondwaterspiegel zakt nog verder weg en het bos wordt gedegradeerd tot dusdanig laagwaardige niveau's waar het in geen eeuwen geweest is!

> "Onze positie als de uitverkorenen van God en gemaakt naar Zijn of Haar evenbeeld heeft ertoe geleid dat we de natuur die ons voedt uitsluitend beschouwen als ons privébezit en als een object om uit te buiten. Maar hoe zit het met de rest van de Schepping? Zijn niet alle andere schepselen ook gemaakt naar de beelden van de Schepper? Want wij zijn zeker niet verantwoordelijk voor hen, vele waren er zelfs eerder als ons.
>
> Ondanks al onze wetenschappelijke vooruitgang, kunnen we nog steeds geen Leven scheppen. We kunnen nog steeds niet die onkenbare, onbenoembare vonk creëren die bezielt en snel tot leven komt, hoezeer we ook porren en poeren in wat we gecreëerd hebben. Ook deze andere wezens bevinden zich op het opwaartse pad van hun evolutie en aangezien de voortplanting van nieuwe levensvormen en fundamenteel nieuwe soorten buiten onze macht ligt, hebben we niet het recht om hen hun bestaansrecht te ontzeggen", aldus Coats.

Door pure arrogantie en een vermeende 'hogere' positie hebben we deze richtlijnen echter aangepast aan onze eigen doelstellingen en ons vrijgesteld van alle verantwoordelijkheid voor de dood van wezens die we, in onze blindheid, niet zien als ondersteuning van ons bestaan. Maar, ook deze zijn

doordrenkt met de geest van de Schepper en maken deel uit van dezelfde intelligentie die onze eigen bestaan heeft voortgebracht.

Gezond verstand volgt het Tibetaanse concept van 'Ahimsa' op, waarin vrede en ontzag voor alle wezens, en daarmee wederzijds respect voorop staan. Te veel soorten, elk met haar speciale kenmerken en activiteiten als instrumenten in het orkestrale meesterwerk van de natuur, die grotendeels nog een mysterie voor ons zijn, worden opgeofferd omdat onze aangeboren spirituele gevoeligheid is gedegradeerd in het streven naar economisch en materieel welzijn.

> “We zijn echter niet alleen in onze beproevingen, want deze toestand van mentale inertie en morele desoriëntatie, onenigheid en spirituele instabiliteit wordt ook weerspiegeld in een steeds ziekere en ziekmakende natuur die in haar huidige hoge koortsstand heen en weer slingert tussen recordhitte en recordkou.
>
> Met alle krachten die haar ter beschikking staan, probeert Moeder Aarde haar eigen evenwicht en gezondheid te herstellen. Woedend in steeds hevigere stormen, zwetend in catastrofale overstromingen, verschroeiend in verwoestende droogte, verstikkend in allesverslindende vuurzeeën en huiverend in verscheurende aardbevingen.
>
> Van alle kanten belaagd door deze ontzagwekkende en angstaanjagende gebeurtenissen, hebben we de schaamteloze positie ingenomen om ze 'natuurrampen' te noemen en de natuur de schuld te geven voor iets waar wij zelf verantwoordelijk voor zijn”, aldus Coats.

4.2 Monocultuur

‘De bescherming van de fundamentele processen van de natuur die al in werking zijn getreden’, dat zou de ware definitie achter de menselijke cultuur moeten zijn. In plaats van die situaties te creëren zodat ‘datgene wat bewogen wordt, in beweging kan blijven’ heeft de mens het eeuwig dynamische proces van het bos vernietigt en creëert daar nu, in een poging zijn vloek te veranderen in een zege, te herstellen wat het eerst heeft vernietigd, door op de plaats van de eens uitgestrekte bossen een eentonig monotone cultuur te introduceren. Rijen vol van dezelfde soorten bomen over uitgestrekte velden, vol in de zon verlangend naar dezelfde grondstoffen.

Dat wat de moderne boswachter tegenwoordig ‘zijn bos’ noemt is niets anders dan een steriele transplantatie. Een plaats waar het hart niet langer klopt, omdat het uit het organisme is gesneden. Een treurige plek van de meest laagwaardige overblijfselen van een eens weelderig oerbos, met gigantische stammen, tientallen meters brede kronen en een immers ondergronds netwerk aan wortelstelsels, gedegradeerd tot rijen bomen die gestut moeten worden om niet te bezwijken onder hun eigen minieme gewicht.

> “Het zal geen mens ontgaan dat de haarbos van vrouwen en mannen alsmaar dunner worden. Af en toe zijn er kleine beginnende kale plekken te zien en het is zeer betreurenswaardig dat vrouwen hierin mannen beginnen te imiteren. De verantwoordelijkheid hiervoor ligt, net als bij de kaalheid van bossen, bij de ‘kappers’, oftewel de boswachters. Ze hebben er geen idee van dat alle manifestaties van groei, zoals haar of bomen, de bemiddelaars zijn van de Hemelse en Aardse interacties zonder welke er noch vruchtbaarheid noch viriliteit zou zijn.

> Terwijl het strelen van een wild gekruld mannenhoofd door een zachte vrouwenhand ooit al genoeg was om emoties te laten knetteren en vonken, is tegenwoordig geen enkele massage, wassen of borstelen van het haar in staat om ook maar het kleinste straaltje romantische hoop op te roepen uit een min of meer kaal hoofd en al even leeg verstand.
>
> Hetzelfde geldt ook voor de bossen en wouden, waarvan het binnendringen in vruchtbare grond ooit met geweld of vuur moest worden voorkomen. Toen was hun kracht zo groot dat er bliksemschichten uit de toppen van de bladeren of naalden vlogen, als die alleen maar door de wind werden geaaid. Tegenwoordig moet echter bijna elke jonge boom op de een of andere manier worden ondersteund, zodat hij niet afbreekt en ten onder gaat door de liefdevolle hand van de wind."

In een natuurlijk gemengd bos zijn alle beschikbare elementen en invloeden die nodig zijn voor groei en ontwikkeling gelijkmatig verdeeld over elk organisme volgens zijn of haar behoeften. Hier zijn differentiatie en diversificatie maximaal. Niets wordt verspild en niets is overtollig. De orde is zo complex dat het chaotisch lijkt, maar omdat het in feite de hoogste staat van orde en vrede betreft, verheft dit de geest en bevredigt dit het oog, dat het orgaan is dat deze meest complexe 'spiegel' nodig heeft voor zijn eigen evenwicht en balans.

Een van de redenen waarom jonge, gelijkjarige monocultuurbossen van (relatief snelgroeiende schaduwbehoevende) dennenbomen het oog storen, is dat hun niveau van ordening op geen enkele manier overeenkomt met de veel complexere ordening die in natuurlijke bossen te vinden is. Al hun takken bevinden zich op dezelfde hoogte, wat een storende, zoemende horizontaliteit oplevert die volledig afwezig is in gemengde bossen.

De vanzelfsprekende, bloeiende duurzaamheid van oerbossen die overal op deze planeet bestond voor de komst van de mens, deze natuurlijke complexiteit, die de allerhoogste staat van orde vertegenwoordigt, is volledig genegeerd en heeft plaats moeten maken voor een niet alleen onvermoeibare hebzucht, maar een gelijkmatige spirituele achteruitgang.

> "Het onderhout dat bijdraagt aan het leven in beheerde bossen wordt gekapt in de veronderstelling dat er meer water en voedingsstoffen beschikbaar komen voor het commerciële gewas van bomen. In plaats van de natuurlijke synergetische samenwerking tussen verschillende soorten, wordt verdeeldheid zaaiende concurrentie geïntroduceerd, waarbij de ene plantenvorm tegen de andere wordt geplaatst. De mens introduceert en reflecteert daarmee zijn eigen trieste gedrag in het eeuwenoude bos."

Plantagebossen, waarin jonge bomen lijnrecht uitgezet worden, recht in de brandende zon, als oplossing voor ontbossing, maakt de situatie van kwaad tot erger. Hier bovenop plaatst de wetenschapper, betreffende de heilzame werking van concurrentie, de bomen ook nog eens ver uit elkaar, zodat ze 'gelijke' kansen hebben. Uit naam van efficiëntie vereentonigt de mens zijn eigen leefomgeving, zonder zich af te vragen waarom de natuur er altijd een zootje van lijkt te maken.

In een dergelijke monocultuursituatie streven alle bomen naar dezelfde voedingsstoffen en lichtfrequenties om te overleven. Hier hebben we écht te maken met een strijd om te overleven, omdat de hoeveelheid en kwaliteit van de voedingsstoffen die specifiek zijn voor een bepaalde soort beperkt zijn. Onder invloed van een afnemende vruchtbaarheid en een wegzakkende grondwaterspiegel, is er slechts een bepaalde hoeveelheid van elk element en elke chemische

verbinding beschikbaar en alle bomen waarvan het leven er volledig van afhankelijk is, moeten vechten om deze hoeveelheid te krijgen.

> “De energieën veranderen, de pulsatie en harmonieuze interactie worden verstoord, ziekte, onenigheid en verdeeldheid krijgen de overhand en breiden hun verraderlijke en verderfelijke effecten uit naar alle andere wezens. Ingebed in ordeningssystemen van een veel lagere complexiteit, verliezen hoger geordende systemen hun stabiliteit en sterven ze zelfs uit. Mens wees gewaarschuwd!”

Omdat de bomen of planten in een monocultuur alleen bepaalde frequenties absorberen uit een vrij smalle bandbreedte van frequenties in het beschikbare spectrum, wordt alleen het percentage dat specifiek voor hen is gebruikt en door de specifieke soorten omgezet in creatieve groei. Wanneer door veranderingen in trillingspatronen de fysieke vorm verandert, betekent dit eenvoudigweg dat de vorige vorm vernietigd is of een metamorfose heeft ondergaan, soms met geweld. Met andere woorden, de latere vormen zijn anders dan de eerdere.

Energie als beweging is echter onverwoestbaar en dus eeuwig, wat betekent dat er niet zoiets bestaat als 'neutrale' energie in de zin van statische energie. Als daarom een energie-pad op enigerlei wijze wordt opgeheven of letterlijk afgekapt, of op een andere manier wordt afgebogen van zijn natuurlijk voorgeschreven pad of vorm, dan is zulke energie pervers en kan het zijn creatieve functies niet vervullen. Want u moet niet vergeten dat elke functie die op wat voor manier dan ook een bepaald systeem in een staat van stabiele gezondheid en balans houdt, de uiterlijke expressie is van een innerlijke creatieve en scheppende kracht.

Als het niet creatief zou zijn, dan zou zo'n systeem niet ‘evolueren’ maar degraderen. Dus als energie, in dit geval het licht en de energie van de zon, niet creatief kan zijn, dan wordt het onvermijdelijk destructief. In het geval van de monocultuurbossen, die in de eerste plaats staan op plaatsen waar voormalige hoogwouden zijn omgekapt, resulteren de destructieve effecten van eentonigheid en oververhitting als vanzelf in een verstoord metabolisme, die niet alleen betrekking heeft op de boom in kwestie maar op de gehele energetische lijn waarmee de boom, van diep in de aarde tot hoog in de hemel, in verbinding staat.

Het kappen van bomen blokkeert daarom niet alleen de groei van de boom, maar ook de primaire energetische interactie tussen hemel en aarde waarvan groei slechts het secundaire effect is! Dit betekent dat als de interne stofwisselingsprocessen eenmaal verstoord zijn door onnatuurlijke temperaturen die van buitenaf zijn ontvangen of van binnenuit zijn opgewekt door overmatige oxidatie, de gezondheid van de hele omgeving achteruit.

Als één orgaan het begeeft, raakt het gehele organisme uit evenwicht. In een omgekeerde situatie, waarin de diversiteit toeneemt, neemt de levensvatbaarheid evenredig toe, omdat dit een situatie creëert waarin het leven meer poten creëert om op te staan. Als er in dat geval per ongeluk één poot wordt verwijderd, stort het hele systeem niet in. Wanneer nu echter hele bosgebieden omgekapt worden, blijven er geen poten over om op te leunen.

In andere woorden, als het trillingscomplex van frequenties, dat een bepaalde manifestatie ondersteunt, dusdanig wordt aangetast, is het beeld niet langer dat van een 'gezonde boom in een harmonieuze omgeving', maar dat van een 'zieke boom in een stervende omgeving'.

In dit opzicht beweert Viktor dat ieder levend wezen altijd de drager is van ziektes, alleen zijn en blijven deze latent onder invloed van een gezonde lichaamstemperatuur, omdat een dergelijke omgeving ongeschikt is voor hun bestaan en voortplanting. Vanaf het moment dat we, om de een of andere reden, bijvoorbeeld koorts krijgen, of als we een verkoudheid oplopen, dan bereikt de lichaamstemperatuur een niveau waarop bacteriën zich kunnen ontvouwen en ontwikkelen.

> "Het virus komt uit zijn kristallijne staat en wordt actief en organisch. Maar hier grijpt de natuur onmiddellijk in om zich te ontdoen van deze ongewenste vreemde systemen, verhoogt het lichaam de temperatuur nog verder tot een niveau dat dodelijk is voor de bacteriën of de ziektekiemen, waarvan de normale temperatuur kan liggen tussen bijvoorbeeld +38,2°C en +38.6°C. Daarom herstelt de zieke persoon vaak heel snel zodra een klimatologische temperatuur is bereikt."

Hieruit wordt duidelijk dat de boom, net als wij, niet ziek wordt door parasieten en schimmels, maar omdat zijn staat van onverschilligheid verstoord is en zijn toestand van hoogste gezondheid en vitaliteit bedreigd wordt. Conclusie: het is de temperatuursverandering die alles verandert aan de kwaliteit van het product en een verandering van temperatuur in het micro-organisme oefent zijn effect uit op het macro-organisme en andersom. Stelt u zichzelf eens de vraag: als een vijver vies en smerig is en de vissen verzwakt raken, geeft u de vissen toch ook geen medicijnen maar ververst u simpelweg even het water?

4.3 Onverschilligheid

In de jaren twintig van de 20e eeuw ontwierp en bouwde de onderzoeker en uitvinder Royal Raymond Rife (1888-1971) 's werelds eerste virusmicroscoop, waarmee voorwerpen tot 60.000 maal hun normale grootte konden worden vergroot, zonder dat het leven onder de microscoop daaraan bezwijkt, zoals het geval was met de elektronen-microscoop. Zo verwerd Rife, naar alle waarschijnlijkheid, de eerste mens die daadwerkelijk een levend virus kon zien, terwijl deze van vorm veranderden en vermenigvuldigen om zich aan te passen aan veranderingen in de omgeving.

Met het gebruik van zijn microscoop ontdekte Rife bacteriën die verschillende verschijningsvormen aan konden nemen, de zogenaamde: polymorfe bacteriën. Hiermee toonde zijn werk zonder enige twijfel aan dat bacteriën pleomorf zijn, wat betekent dat zij verschillende vormen kunnen aannemen, afhankelijk van de omgevingstoestanden. Een stelling die destijds inging tegen het heersende idee dat bacteriën monomorf zijn, ofwel één vaste vorm hebben. Deze nieuwe ontdekking ging in tegen de langgeloofde kiemtheorie van Louis Pasteur (1825-1895), die ervan uitging dat elke ziekte van buitenaf komt. Een onjuiste aanname met desastreuse gevolgen, aangezien de ontoereikende farmaceutische industrie daar sindsdien nog steeds op is gevestigd.

Men moet echter niet vergeten dat enkele van de laatste woorden van Pasteur waren: 'C'est pas le microbe, c'est le milieu'. Hiermee zij hij vrij vertaald: het is niet de microbe, maar de omgeving. Ondanks alle afleiding en kritiek, identificeerde Rife nauwgezet de individuele spectroscopische signatuur van elke microbe, met behulp van een spleet-spectroscoop, een instrument om het lichtspectrum te bestuderen. Daarna draaide hij langzaam vierkante blokkwarts prisma's om licht van

één golflengte te richten op de microbe dat hij onderzocht, gebaseerd op het feit dat elke molecule op zijn eigen specifieke frequentie oscilleert.

Het resultaat van het gebruik van een resonerende golflengte is dat de microben, die onzichtbaar zijn in wit licht, plotseling zichtbaar worden in een schitterende lichtflits wanneer zij worden blootgesteld aan de kleurfrequentie die resoneert met hun eigen kenmerkende spectroscopische signatuur. Deze ontdekking stelde Rife in staat organismen te zien die niemand anders met gewone microscopen kon zien en was aldus in staat deze anders onzichtbare organismen te observeren en van hen gedrag te leren. Rife bevestigde hierdoor dat iedere bacterie, in een gezondheidsbevorderende of ziekteverwekkende vorm kan veranderen al naar gelang de omgeving, het interne klimaat dat vereist.

De opvatting van Viktor dat parasieten beschouwd kunnen worden als de 'gezondheidspolitie van de natuur, wiens taak het is om alle genetisch gedegenereerde organismen te verwijderen om de toekomst veilig te stellen' is hiermee helemaal correct. In het geval van de boom is de belangrijkste oorzaak van deze genetische degradatie echter een totaal verkeerd begrip van de reacties van de boom op licht en warmte en datzelfde kan gezegd worden over de behandeling van ons voedsel.

Sinds de beweringen van Pasteur geldt het proces van 'pasteurisatie', waarbij aan bederf onderhevige voedselproducten kort verhit worden ter vermeende vernietiging van bacteriën, echter als norm in de voedselindustrie. Dat terwijl de wetenschap weinig of zelfs geen notie heeft van de werkelijke rol van temperatuur (dat blijkt alleen uit deze aanpak) en de grensverleggende ontdekkingen van Rife onder tafel schoof en negeerde.

Van nature is geen enkel dier in staat om vuur te produceren of daar vermeende zuiveringsprocessen uit af te leiden. Ook zien wij geen enkele andere soort dan de mens zijn of haar voedsel en dranken te bereiden door deze te koken, bakken of braden (excessief te verwarmen). Een andere excentrieke onderzoeker en uitvinder genaamd Georges Lakhovsky (1869-1942) verwijst in zijn boeken naar de oudheid, waarin men gemakkelijk de 100 levensjaren behaalde, soms zelfs ver daarboven. 'Zeker', zo zegt hij, 'het is moeilijk om deze voorbeelden te controleren, maar vanuit het standpunt waar ik sta is dit feit waarschijnlijk, simpelweg omdat in die verre tijd geen lucifers, gas en elektriciteit bestonden.

De mensen aten voornamelijk rauwe groenten: uien, knoflook, salades, allerlei soorten wortels fruit, noten en zaden'. Het bewijs dat gekookt voedsel schadelijk is voor het lichaam kan onder meer gezien worden in het feit dat huisdieren, die onze keukenresten eten, aan vrijwel dezelfde ziekten lijden als wij, terwijl wilde dieren die alleen planten, insecten of rauwe dierlijke resten consumeren, zich niet bewust zijn van vele van deze ziekten. Het innerlijk klimaat van dergelijke organisme is niet uitnodigend genoeg voor microben om zich te transformeren tot ziekteverwekkende bacteriën!

Asepsis, als methode voor het elimineren van besmettingen in voedsel, leidt volgens Lakhovsky ook tot degeneratie van het organisme, omdat de structuur van het product voortijdig wordt gedegradeerd tot ziekteverwekkende staat. De angst voor microben bracht, de pasteurianen, ertoe om alle levende elementen uit hun dieet te verwijderen. En, wat hebben we gezien sinds Pasteur? Een degradatie van de eens stralende gezondheid, die uiteraard hand in hand gaat met de verdere 'verspreiding' van het elektrische tijdperk.

Voedsel met een kwalitatief hoge voedingswaarde daarentegen zal niet alleen leiden tot een lichamelijke en geestelijke bevordering van de gezondheid, maar leidt ook tot de situatie dat er minder voedsel geconsumeerd hoeft te worden om in leven te blijven. Zwaarlijvigheid, of overgewicht, is immers het regelrechte gevolg van kwalitatief arm voedsel dat in grote kwantiteiten wordt geproduceerd en geconsumeerd in een poging om de steeds maar grotere honger naar 'leven'

te stillen. Dit kwantitatieve voedsel heeft ertoe geleidt dat de mens meer in de breedte is beginnen te groeien, in plaats van in de lengte.

Met de bovenstaande inzichten in achtneming, zal het de mens ook langzaam maar zeker beginnen te dagen dat voedsel alléén rechtstreeks uit de Aarde komt en niet uit het leven dat daarop wroet, voortkruipt, zwemt of vliegt. Men moet leren het verschil te herkennen tussen een uit de aarde gerijpt (en daarmee gezond) product (als bronwater, groente, fruit, noten, zaden en zo voorts) en organismen die bedoelt zijn als organische fermentatiekamers om dit volgroeide voedsel na consumptie te ontbinden en opnieuw een stap verder te brengen in de evolutie.

Hieruit volgt dat alleen alles wat de aarde geeft, en dus uit het lichaam van moeder aarde omhoog groeit, is bedoelt voor consumptie en dit dus nadrukkelijk geen dierlijke organismen inhoudt, die niet uit de aarde zelf groeien, maar daar autonoom op bewegen. Vissen, vogels, vee en insecten zijn geen voedsel, het zijn stuk voor stuk evoluerende wezens die door hun natuurlijke activiteiten bijdragen aan de algehele vooruitgang. Van oorsprong geldt datzelfde doel voor de mens.

In een evolutionair ontwikkelt verstand bestaat daarom geen ruimte voor een dierlijke-producten (vlees-, vis-, bont-, leer- en zo voort) industrie. Het enige wezen dat zijn zelf geproduceerde lichaamsdelen nodig heeft, is het dier zelf. Daarbovenop geldt dat er van nature voor ieder levend wezen een liefhebber geschapen is die deze met alle plezier opruimt zodra het teken wordt gegeven dat de levenskracht afneemt. Dit noemt men roofdieren en tot voorheen nam de jager diezelfde taak op zich om zorg te dragen voor een gezonde habitat.

De ver van de natuur afgedwaalde tot hokjesgeest gereduceerde mens doet wederom in dit geval het tegenovergestelde door levenskrachtige wezens, ja zelfs van de jongste leeftijd, op de meest gruwelijke wijze af te slachten voor hen eigen genot en gewin. Zolang de mens dit destructieve pad blijft inslaan, zal het zijn of haar eigen leven, en dat van de omgeving, voortdurend ondragelijker blijven maken. Een verlichting van het lichaam, dat zal volgen op een terugkeer naar niet alleen een natuurlijk dieet maar ook een natuurlijke leefstijl, gelijktijdig het verstand verlichten en de productie van hoogwaardige gedachten opnieuw mogelijk maken.

Het aangeboren ethisch besef, dat al eeuwenlang wordt onderdrukt, zal langzaam maar zeker weer aanwakkeren. Er zal een tijd aanbreken waarin cosmetische en medische producten, de chemisch levensgevaarlijke middelen, verboden worden en daarmee al het experimentele plant-, mens- en dierenleed, wat samenhangt en ten grondslag ligt aan de productie van deze gifstoffen, voorgoed zal elimineren uit het collectieve geheugen.

4.4 Klimatologische impact

Naast de metabolische verstoringen, moet er ook iets gezegd worden over de klimatologische gevolgen van de roekeloze ontbossing- en ontginningsactiviteiten. De transpiratiesnelheid van een gemiddelde boom in het regenwoud is ongeveer 600 liter water per dag. Uitgaande van 200 bomen per hectare regenwoud, betekent de ontbossing van een hectare bosgebied een waterverlies naar de atmosfeer van 120.000 liter per hectare per dag. Dat resulteert in een potentieel verlies van circa 12 millimeter, per vierkante meter per dag. Met andere woorden, als al het water van één enkele boom zou neerslaan op de grond binnen het bereik van de druppellijn, dan zou er dagelijks 12 millimeter per vierkante meter grondoppervlak verloren gaan.

Niet alle bos is regenwoud en ter vergelijking geeft een 14 meter hoge eucalyptus 375 liter water per dag af aan de atmosfeer door middel van transpiratie. Callum Coats vertelt over een verslag van de Australian Forestry uit 1977, waarin wordt beweerd dat de hoeveelheid hardhout die sinds 1973 jaarlijks wordt verwijderd in Australië maarliefst 13.819.000 kubieke meter (m3) bedraagt. Uitgaande van een gemiddelde opbrengst van 1,5 kubieke meter bruikbaar hout per boom resulteert dat in het verlies van 9.212.667 bomen. Als we uitgaan van 150 volwassen bomen per hectare, dan is het jaarlijks gekapte oppervlak ongeveer 61.420 hectare ofwel 614,2 vierkante kilometer!

Op basis van 150 bomen per hectare, is het dagelijkse transpiratieverlies bij 375 liter per boom gelijk aan 56.250 liter per hectare of 5,625 millimeter per vierkante meter. Over de volledige 61.420 hectare die jaarlijks wordt gekapt met een snelheid van zeg 168,25 hectare per dag, zou het cumulatieve verlies over 365 dagen ongeveer 632.150 miljoen liter of 632,15 miljoen ton water per jaar bedragen. Naar alle maatstaven geen onbeduidende hoeveelheid water voor een al schrikbarend droog continent.

Anno 2024 ligt het gemiddeld aantal bomen dat jaarlijks gekapt wordt wereldwijd op 15 miljard, dat zijn 41 miljoen bomen per dag. De bovenstaande rekensom die gebaseerd was op een jaarlijks gemiddelde, is daar tegenwoordig ruim het viervoudige van per dag. Het totaal geschatte oppervlak aan bos dat jaarlijks verdwijnt bedraagt daarmee 10 miljoen hectare. Bedenkt u daarbij even dat het aardoppervlak 9.000 miljoen hectare is, waarvan de helft al is ontdaan van bossen, dan betekent dit dat, in het huidige tempo, men nog circa 45 jaar hout kan hakken, voordat er geen boom meer over is.

Zo ver zal het echter nooit kunnen komen, omdat met iedere boom die wordt omgehakt de levenskwaliteit achteruitgaat, tot er een kantelpunt komt en het leven op aarde voor de mens onhoudbaar wordt. En dat zal gebeuren, vóórdat de laatste boom omgehakt wordt.

Het schrikbarende feit dat hieruit duidelijk wordt, is dat de mens het voor elkaar kan krijgen om de aarde volledig leeg te plunderen en kaal te roven binnen een tijdsbestek dat korter is dan 9.000 jaar, terwijl de aarde zelf miljarden jaar oud is en bovendien naast de mens nog een woonplaats verschaft voor miljoenen andere dier- en plantsoorten. Kortom, in onze drang (als 1 op de zoveel miljoen) om onze verwaarloosbare verlangens te vervullen, lijdt iedere andere vorm van leven.

Als de bomen worden weggehaald en mensen zich afvragen waarom ze door droogte worden geteisterd, wordt het in het licht hiervan gemakkelijk te begrijpen. Het herplanten van bomen en wereldwijde herbebossing op grote schaal is daarom op dit late tijdstip noodzakelijk als de mensheid gered wil worden van een ramp. Wat betreft de benodigde arbeidskrachten, als men afstapt van zijn of haar ‘zinloze arbeid’ zijn er miljarden mensen beschikbaar voor een dergelijke zingevende activiteit!

> “Bossen gaan altijd vooraf aan beschavingen en woestijnen zijn het bewijs van het voorbijgaan ervan. Als er iemand sterft, luidt de klok. Als het bos sterft en daarmee een heel volk, dan steekt niemand een vinger uit!”

4.5 Herbebossing

De ontbossingspraktijken en de ver gevorderde activiteiten van de monocultuur, die resulteert in de verandering van kroon- en wortelstelsels door het kappen en blootleggen van hout dat schaduw nodig heeft en alleen kan gedijen in diffuus licht, heeft dus niet alleen geleid tot het wegzakken van het grondwaterpeil en daarmee het vastlopen van de haarvaten in de vegetatie, maar ook tot het feit dat het grondwater zo diep terugzakt dat de kracht van de zon er geen effect meer op heeft en daarmee bijdraagt aan het verdwijnen van grote hoeveelheden waterdamp tot hoog in de atmosfeer, waar het niet langer in staat is haar functie als diëlektricum te vervullen.

Met de geleidelijke afname van water op aarde en de verzwakte diëlektrische werking van waterdamp in de atmosfeer, functioneert de beschermende gordel van waterdamp niet langer optimaal tegen de invallende zonnestralen en daarmee verandert de mogelijkheid om stralingsenergie te absorberen en om te zetten in diffuse warmte. De opwarmingsverschijnselen in het micro-klimaat op aarde weerspiegelen zich nu in het macro-klimaat.

> “Jarenlange observaties hebben de volgende gegevens opgeleverd. Als het grondwater 8 centimeter onder het grondoppervlak ligt tijdens de groeiperiode, dan ontwikkelen zich riet en biezen; mossen groeien als het grondwater 15 centimeter diep staat; op een diepte van 30 centimeter ontwikkelt zich een goede groei van grassen; vanaf 38 tot circa 60 centimeter gedijen granen; onder 75 tot 100 centimeter zijn er geen granen meer te vinden, maar ontwikkelen zich xerofiele (van droge grond houdende) vegetatievormen.
>
> Waar echter alleen door mechanische druk water uit de grond begint te stijgen, ontstaan moerassen en verzuren de velden. In beide gevallen is de landeigenaar het slachtoffer van de moderne bosbouw, want door het onzalige idee om de door licht-geïnduceerde groei van relatief snelgroeiend schaduwbehoevend hout (den, spar, beuk) te exploiteren, worden de jaarringen grondig vergroot en gaat de protoplasmische werking in de boom verloren, die doorslaggevend is voor de verdere ontwikkeling van de vegetatie.
>
> Noodlottige fouten in het beheer van bossen en landbouwgrond over de hele wereld eisen nu hun verschrikkelijke tol. Hierdoor verdwijnt water, de eigenlijke drager van het leven - water dat de wetenschappers met hun chemische formules elke mogelijkheid tot leven ontzeggen. Dit is geen kwestie van welzijn of ellende van individuele landen, het gaat om het bestaan of niet-bestaan van de hele mensheid. Daarom hebben al diegenen, die instinctief of anderszins de oorsprong van deze vreselijke verslechtering herkennen, de plicht om, ongeacht persoonlijke kosten, de bestaande instellingen aan de kaak te stellen om miljoenen mensen van honger en dorst te redden.
>
> Het bos is de natuurlijke habitat van water en als zodanig ook de habitat van levensprocessen, waarvan de kwaliteit afneemt wanneer de natuurlijke ontwikkeling van het bos wordt verstoord. De vernietiging van het bos staat gelijk aan het vernietigen van water, en andersom. Als we water vernietigen, als we het uit zijn wieg van het bos halen, dan beroven we onszelf domweg van ons meest gewaardeerde bezit - onze gezondheid. Daarmee verliezen we uiteindelijk ook onze geboorteplaats - onze habitat.”

Wat het bos ons leert is dat leven alleen kan worden gecreëerd door verschillen in vorm en potentieel en daarom zal het, om alles wat eens was in zijn vroegere ontluikende glorie te herstellen, nodig zijn om moeizaam opnieuw te beginnen, stap voor stap, bijna vanaf het allereerste begin om alles wat we zo dwaas hebben vernietigd opnieuw te op te bouwen.

Woestijngebieden zijn immers vergelijkbaar aan de beginfase van de Aarde, waarop de vegetatie zich ontwikkelde, zoals uitvoerig is besproken. Herstel van vernietigd of onvruchtbaar gebied tot vruchtbaar gebied is niet iets wat van de ene op de andere dag kan gebeuren, maar vereist de gezamenlijke inspanning van vele komende generaties en het universele gebruik van alle nieuwe en bestaande ecologisch-harmonieuze methoden om de vruchtbaarheid van de bodem te vergroten.

> "Helaas zullen degenen die verantwoordelijk zijn voor deze afschuwelijke stand van zaken, die comfortabel zitten, ver weg van de ontberingen van het leven en zeker zijn van hun huurcontracten en pensioenen, meestal in hun bed sterven, terwijl degenen wier levens en toekomst ze geruïneerd hebben, achterblijven om de meest verschrikkelijke ontberingen te lijden. Het is daarom tijd dat we hen ter verantwoording roepen, dat we opstaan en hen eruit gooien zoals Jezus deed met de geldschieters in de Tempel, als we willen overleven."

De hoop voor de toekomst van de bosbouw, en in zekere zin in de opbouw in breedste zin van het woord, ligt in de betrokkenheid van bezorgde individuen en ecologisch georiënteerde burgergroepen, in plaats van overheidsorganisaties die vertrouwen op zogenaamd 'deskundig' advies. Hoewel herbebossing de hoogste prioriteit zou moeten zijn van een zorgzame overheid, is de mens op zichzelf aangewezen als het aankomt op de verwezenlijking ervan. De primaire activiteit van de mens zou erin moeten liggen de bossen te beschermen en dat betekent in de eerste plaats om te stoppen met het kappen ervan! Dit is van cruciaal belang om de nog bestaande bio-diversiteit te beschermen.

Op de tweede plaats, en die is niet veel minder belangrijk, komt herbebossing. Dat wil zeggen het in haar voormalige glorie helpen herstellen van de eens immens uitgestrekte hoogwouden. Herbebossing begint bij het begrijpen van de inherente verlangens die voorafgaan aan de verschillende vormen van groei en de grondslagen daarvoor zijn in grote lijnen behandeld in dit boek. Zou deze kennis omgevormd moeten worden tot een praktisch stappenplan, gelden daarin de volgende uitgangspunten als richtlijnen:

1) Bodembedekking:

   In de prille ontwikkelingsfasen van leven op aarde nam de creatie van een opbouwende temperatuurgradiënt van de aarde richting de hemel een centrale plaats in. Jonge pioniersplanten bedekten het aardoppervlak en woelden vanuit de aarde stoffen vrij ter beschikking van de volgende generatie vegetatie.

   Op deze manier ontwikkelde zich, over een lange tijd, een immense diversiteit aan wortel- en kroonstelsels, die gelijktijdig een dubbele werking uitvoeren. Enerzijds de bodem voorbereiden op de volgend generatie en anderzijds de bodem beschermen tegen atmosferische invloeden van buitenaf.

   Zo werd het mogelijk een stijgende grondwaterspiegel te creëren, waardoor er vlak onder het aardoppervlak een anomaliezone kon ontstaan, waar vanuit water tot tientallen meters

boven het aardoppervlak kon opstijgen in de vegetatie en daar haar inherente energieën kon afstaan ten behoeve van een opwaarts gerichte evolutie.

- ✓ De eerste prioriteit moet daarom zijn: bodembedekking ten gunste van een opbouwende temperatuurgradiënt.

2) Geografie:

Afhankelijk van de heersende atmosferische omstandigheden, neemt de vanuit de aarde oprijzende vegetatie haar karakteristieke vorm aan. Deze atmosferische omstandigheden kunnen door de mens afgewogen worden op basis van de hoogte- en breedtegraad, die bepalend zijn voor de golflengte van licht en de daarmee aard van energieën die doorslaggevend zijn voor de levensduur.

Zo is het groenblijvende zachtere 'naaldhout' bijvoorbeeld uitermate geschikt voor gebieden rondom de poolbreedtegraden op grote hoogten. Het meer seizoensgebonden (intermitterende) hout komt daarentegen voor tussen de polen en evenaar (dus op de gemiddelde breedtegraad) en op gemiddelde hoogte. Het groenblijvende hardere 'loofhout' wordt juist gevonden om en nabij de evenaar op equatoriale breedtegraden en lage hoogte.

- ✓ Met betrekking tot het herplanten van boomsoorten, ligt de tweede prioriteit in het kennen van het karakter dat toebehoort aan de geografische locatie.

3) Soort:

Iedere soort vegetatie, verschilt net als ieder soort organisme, in de manier waarop het de energieën van de zon absorbeert en transformeert. Dit leidt ertoe dat bomen in eerste instantie onderverdeeld kunnen worden in twee categorieën: licht- en schaduwvragend. Waarbij lichtvragende soorten een dunnere gladde schors vertonen, ten opzichte van schaduwvragende soorten met een dikkere ruwe schors.

- ✓ De derde prioriteit ligt in: de samenstelling van het bos, met betrekking tot de centraal gelegen (schaduwvragende) bomen en de (lichtbehoevende) bomen aan de randen.

4) Diversiteit:

Een diversiteit aan vegetatiesoorten in een gezond bosgebied is niet slechts van belang voor het zicht van de waarnemer, maar net name voor verscheidenheid aan (licht-)frequenties die doordringen via de kroon tot de bodem.

Met betrekking tot de bodem geldt dat de diversiteit aan het oppervlakte van cruciaal belang is voor de diversiteit aan activiteiten onder het oppervlak. De in verschillende diepten wortelende stelsels maken ieder op hen manier stoffen beschikbaar voor de omringende lagen in een symbiotische relatie, waarbij voedingsstoffen onderling worden verdeeld.

- ✓ De vierde prioriteit is: diversiteit, zowel boven als onder het oppervlak.

5) Diëlekricagraad:

Als het aankomt op kwalitatieve groei gelden de voorgenoemde vier-aspecten als eerste voorwaarden. De kwaliteit wordt echter ook beïnvloed door een factor die zich buiten het bos afspeelt en dat is de mate waarin kortegolfemmisies doordringen.

De gezondheid van de boom is in dit aspect echter doorslaggevend voor de mate waarin deze vatbaar is voor kortegolfemmisies. Een gezonde boom, met een dichtbegroeide kroon en een wortelstelsel dat zich in een vochtige bodem bevindt, zal minimale effecten ervaren van kortegolfemmisies vanwege de hoge diëlektrische waarde van de door haar lichaam stromende hoogwaardige sappen (waterige substanties).

Het behoudt van deze gezonde omstandigheden wordt echter bevordert door de aanwezigheid van electricismische afbraakvelden te minimaliseren. Viktor stelt hieromtrent een aantal manieren voor waarbij op natuurlijke wijze een bio-elektrische kracht kan worden gegenereerd, die, in tegenstelling tot elektriciteit, geen elektrolytische effecten heeft. Hierbij kunt u denken aan de straalturbine (zoals die in Bloed van Moeder Aarde is besproken in hoofdstuk 3.6) en de thuisstroomgenerator (die wordt besproken in de Natuur Kopiëren).

Een ongestoorde groei van de vegetatie zal leiden tot een gezond patroon in de jaarringen, die het proces van energievermenigvuldiging (op basis van ladingsoppervlakte en ladingsdichtheid), via de opbouw van diëlektrische lagen, wierspiegelen.

- ✓ De vijfde prioriteit ligt in: de algehele bescherming van de diëlektricagraad.

6) Boswachter:

In aanvulling tot de ongestoorde processen die plaatsvinden in de vegetatie van het bos zelf, zal ook de rol van de boswachter niet onderschat moeten worden. Het is immers de taak van de boswachter om de subtiele processen van het bos te bestuderen en daar mogelijk te bevorderen, maar bovenal te beschermen tegen de nemende hand van de mens.

Hij of zij zal het bos, zowel vanbinnen als daarbuiten, moeten beschermen door zijn of haar medemens te informeren over de essentiële bijdrage van het bos aan de gezondheid van het leven en haar ongeëvenaarde bijdrage aan een vruchtbare bodem en dienovereenkomstige kwalitatieve landbouwproductie.

Als het aankomt op herbebossing is het tevens de taak van de boswachter om het belang van bodembedekking, de geografische oriëntatie, de diversiteit aan geplante soorten en de bescherming (zeker in deze prille fase) tegen elektrolytische invloeden op zich te nemen.

- ✓ De zesde prioriteit bestaat uit de aanwezigheid van een: natuurgetrouwe boswachter.

7) Biologische landbouwpraktijken:

Daar waar rijke bosgebieden vaak ten prooi vallen aan roofzuchtige landbouwpraktijken, is het in ieder zijn of haar belang dat de bosbouw hand in hand gaat met een biologische landbouw. Alleen op deze manier zal het bos als organisme kunnen bijdragen aan het landbouworgaan.

Met betrekking tot de biologische landbouwpraktijken, in symbiotische relatie tot het bos, een gezonde grondwaterspiegel en optimale bodemvruchtbaarheid, worden in het hieropvolgende boekdeel (Plaats van Geboorte) de ideeën en praktische grondslagen voor de landbouw besproken zoals Viktor Schauberger deze voorschreef en uitvoerde.

- ✓ De zevende prioriteit bestaat uit: een symbiose (het langdurig samenleven van twee of meer organismen van verschillende soorten) tussen bos- en landbouw.

Met deze basisbeginselen is het fundament geplaatst voor het vergroenen van de Aarde en het genezen van de vele open wonden op haar huid. Een groot man die verantwoordelijk is voor misschien wel de aanplant van de meeste bomen is Richard St. Barbe-Baker (1889-1982). Gedurende ruim 60 jaar heeft hij zich onvermoeid ingezet om de aarde van haar wonden te herstellen en de thuisplaats van vele levende wezens te beschermen. Vanwege zijn ongelofelijke bijdrage aan de kwaliteit en het voortbestaan van leven op aarde, is zijn indrukwekkende verhaal, visie en boodschap opgenomen als bijlage in dit boek.

4.6 Groene Front

Temidden van de heersende klimatologische crisis richtte Viktor samen met zijn zoon Walter het 'Grüne Front' op in 1949. Een organisatie die zich inzette om bosgebieden te beschermen tegen ontbossing en onvruchtbare gebieden weer vruchtbaar te maken. Deze doelstelling was volledig in overeenstemming met de milieubeweging van Richard St. Barbe-Baker die zich wereldwijd inzette om ontbossing tegen te gaan en allerlei programma's oprichten ten behoeve van herbebossing.

Zo kwam het dat Walter Schauberger in 1950 via het Groene Fort in contact met Richard St. Barbe-Baker en beide mannen elkaar in 1951 ontmoette in Engeland. Beide mannen waren het erover eens dat de kennis die zij in de jaren hadden opgebouwd aan een breder publiek bekend gemaakt moesten worden en daarom werd er in 1952 een serie lezingen georganiseerd met het thema: Bos en Water.

De Duitse vereniging voor bosbescherming mengde zich niet lang daarna onder het gezelschap, wat ertoe leidde dat ook in Duitsland, in Kaiserslautern een reeks lezingen werd georganiseerd.

Hoewel er verder weinig bekend is over de activiteiten van het Groene Front, vertelde Jörg Schauberger mij dat de 'groene partijen' halverwege de jaren 70 deden hun intrede deden in de politiek. Walter Schauberger, de vader van Jörg, hield zich, samen met diverse wetenschappers, bezig met het tegenhouden van de startklare kerncentrale in Zwentendorf. In 1978 stemden de Oostenrijkers in een referendum met 50,47 % tegen het opstarten van de centrale. Naar aanleiding hiervan was het verbod op kerncentrales in Oostenrijk sindsdien van kracht. Dit betekent tot op de dag van vandaag dat er in Oostenrijk geen werkende kerncentrales staan!

Nawoord

Het is en was altijd al zo dat wie een fout maakt die niet ziet, terwijl het voor een buitenstaander, of voor een 'leek' zoals zo vaak wordt gezegd, meteen in het oog springt. ‘Voor een scherpziende natuurwaarnemer is het gewoonweg onbegrijpelijk dat de wetenschap de onderlinge verbanden tussen bos en water niet onderkent’, aldus Viktor.

Viktor werd door zijn tijdgenoten, en zelfs tot in generaties na zijn overlijden, bekritiseert en weggezet als iemand die niet spoort. En dat klopt, want het spoor waar z’n medemens hem op wilde drukken, was een doodlopend spoor en dat wist hij als geen ander. Dat hij niet ‘spoort’ kunnen wij in die zin opvatten als compliment, in plaats van belediging. Niemand wordt zo gehaat als diegene die de harde waarheid spreekt in een wereld die is gebouwd op mooi verpakte leugens.

Aandoeningen, ziekten en kwalen (en daaronder vallen ook de verwerpelijke keuzes die de mens maakt ten kostte van zijn medeleven) worden te allen tijde veroorzaakt door een verstoring van de harmonie in het innerlijk klimaat. Al deze situaties zijn het indirecte gevolg van een klimatologische ramp die is veroorzaakt toen men is begonnen met het kappen van het bos. Met het kappen van het bos heeft de mens namelijk z’n eigen omgeving koortsachtig gemaakt en belast met voortschrijdende ziekten, die, hoe meer bomen er gekapt worden, hoe heftiger deze zullen toeslaan.

Maar de mens, die niet beter lijkt te weten, maakt er een sport van. Verschillende microben worden gretig verzameld, krijgen Latijnse namen en veel mensen zijn winstgevend in het documenteren en exploiteren van de ontelbare ziekten die van jaar tot jaar en in steeds grotere aantallen het leven aanvallen. Alle zien niet in dat de veelgevraagde aanstichter van deze vreemde levensvormen de rivieringenieur is met moderne bosbouwer als zijn compagnon.

Er werden rechte lijnen, grenzen, concurrentie en strijd geïntroduceerd in de langdurige, geïntegreerde harmonie van de natuur waar het nooit eerder bestond. Zo grondig is de mens doordrenkt met deze inherente filosofie die bijna vanaf de dag dat we geboren worden verdeeldheid zaait. Dit heeft onherroepelijk geleidt tot de grote moeite die het ons kost om ons ervan los te maken en een alternatieve benadering, een natuurlijke beschouwing, te overwegen. Hoe lang moet het nog duren voordat men begrijpt dat niet concurrentie, maar natuurlijke complexiteit, variatie en samenwerking, de pijlers zijn van een gezonde op harmonie gebaseerde samenleving?

Ondanks dat het lijkt dat de aarde beperkte stoffen ter beschikking stelt voor groei, concurreren de natuurlijke aardbewoners daar onderling niet om. Op dezelfde manier als de armen en benen van een organisme niet strijden om bloed en voedingsstoffen, geldt dit ook voor het organisme bos. Alleen iemand die door de bomen het bos niet ziet, kan tot de conclusie komen dat de verschillende ledematen met elkaar concurreren. Wie wél de moeite neemt verder te kijken, ontdekt dat de verschillende soorten elkaar juist helpen met hun verschillende inbreng.

De soorten met diepe wortelsystemen brengen waardevolle voedingsstoffen van onderaf naar boven, die buiten het bereik liggen van de meer schaars wortelende soorten, en door het afwerpen van hun bladeren in de herfst verrijken ze de biomassa en bevordert ze de ontwikkeling van de humuslaag op de bosbodem. De schaduw van de volwassen bomen garanderen een evenwichtige jeugd voor de jonge bomen met constante temperatuur-, vochtigheid- en lichtomstandigheden.

In het oerbos komen de jonge bomen pas in aanraking met zonlicht als zij zijn volgroeid, en dan nog alleen maar met hen kroon. Hierdoor worden de verteringsprocessen van een hoog niveau, iets wat in een plantagebos ontbreekt. Het bos is zo niet het oudste organisme op aarde en zou ons tot

voorbeeld moeten zijn! We zouden ervan kunnen leren hoe juist diversiteit, verdraagzaamheid en onbaatzuchtigheid de voorwaarden zijn voor een gezonde vooruitgang die leidt tot een overvloed aan wat gewenst is.

Als de bosbouw-deskundige in plaats van hun mechanische meetapparatuur hun ogen en hun gevoel hadden gebruikt, zouden zij deze subtielere natuurwet ontdekken. Alleen dan wordt duidelijk dat het bos geen toevallige verzameling is, maar een organisme dat zich over miljoenen jaren ontwikkeld heeft. Door de massale ontbossingsactiviteiten is de totale oppervlakte aan bosgebied drastisch afgenomen ten opzichte van de oorspronkelijke staat. De voormalige vruchtbaarheid van de aarde, die werd opgebouwd door een volledige waterkringloop en gezonde grondwaterspiegel en werd gereguleerd door het bos, neemt af en de gemiddelde boer weet hier alles van.

Wat de bijdrage van één boom aan het levensonderhoud is werd duidelijk uit een onderzoek dat in 1970 is uitgevoerd door Walter Schauberger. Hij onderzocht daarbij de gemiddelde prestaties van een 100 jaar oude boom. De conclusie leidde ertoe dat de 100 jaar oude boom gedurende z'n leven:

1. 18 miljoen kubieke meter kooldioxide (vrije-zuurstof) verwerkt tot frisse lucht (gebonden zuurstofvorm) en heeft vastgelegd in de vorm van ongeveer 2500 kilogram pure koolstof.

2. 23 miljoen kilogram calorieën opgeslagen (een calorische waarde die overeenkomt met 3.500 kilogram steenkool).

3. Voor de ademhaling van mens en dier 6.600 kilogram zuurstof beschikbaar gesteld.

4. Tegen de zwaartekracht in, vanaf zijn wortels tot aan zijn kruin, minstens 2.500 ton water in de atmosfeer vrij heeft laten komen. Elke boom is daarom een waterkolom en als zo'n kolom, die de atmosfeer voortdurend van water voorziet en aanvult, wordt omgehakt, dan gaat deze hoeveelheid water verloren. In dit metabolisme wordt:

    a. een mechanisch warmte-equivalent vastgesteld dat gelijk is aan de calorische waarde van 2500 kilogram steenkool.

    b. een lid van de consumptiemaatschappij voorzien van voldoende zuurstof voor 20 jaar, en zijn aard is zodanig dat hoe groter hij groeit, hoe meer zuurstof hij produceert.

In relatie tot deze buitengewonde prestatie, van slechts één boom als onderdeel van een gezond bos, is het zo dat de verbranding van 100 liter benzine ongeveer 230 kilogram zuurstof verbruikt. Dit betekent dat na een reis van amper 30.000 kilometer (9,6 liter /100 kilometer), de volledige 100 jaar zuurstofproductie van deze boom is verspild.

Dit leidt tot de schokkende conclusie dat 30.000 kilometer rijden met een auto van gemiddelde grootte, ten kostte gaat van 100 jaar zuurstofproductie! Deze eenvoudige opsomming zou voor een weldenkend mens, met het oog op gezondheid en de toekomst van hun nageslacht, voldoende moeten zijn om in plaats van auto's met verbrandingsmotoren te produceren daarentegen bomen te gaan planten en deze in de eerste plaats niet om te hakken!

Het was ver voor de tijd van Christus dat Heraclitus zei 'dat geen mens tweemaal in dezelfde rivier stapt'. Dezelfde bewering gaat op voor het bos. Geen mens is in staat tweemaal voet te zetten in

hetzelfde bos. Het bos moet beschouwd worden als een organisme dat voortdurend in een staat van vernieuwing verkeerd en, net als andere organismen, in haar daadkracht gerespecteerd moet worden. Als hoogst geëvolueerde vorm van leven is zij het die de wieg van het leven is waaraan de vele andere soorten organismen hen leven te danken hebben.

Zonder de verheven processen die plaatsvinden in de gigantische boomstammen, die als immense steunpilaren voor het leven uit de grond rijzen en waar een gezond bos mee gevuld is, kunnen de energetische uitwisselingen tussen de Vader die in de Hemel zijt en de Moeder die in de Aarde zijt niet ongestoord plaatsvinden en zal het leven, met elke boom die wordt omgekapt, degraderen tot een lager niveau op de evolutionaire schaal.

Het is in ieders belang geweest dat mensen als Richard St. Barbe-Baker en Viktor Schauberger de paden hebben voorbereidt waar de natuurgetrouwe mens in de voetsporen kan treden om op zijn of haar manier een gunstige bijdrage te leveren in de tijd die zij hebben in dit leven. Het bos is een onmisbare schakel in de kringloop van water en daarmee een essentiële voorwaarde voor een vruchtbare productie van voedingsmiddelen. Als u alleen al dat zult blijven herinneren en koesteren, heeft u daarmee de eerste stap voorwaarts reeds gezet en stap gezet op het pad dat zal leiden tot een verzoening met de natuur.

> “Het grootste geschenk van allemaal is leven. Miljoenen jaren lang maakten de bomen de weg vrij voor het leven op deze planeet, absorbeerden onzuiverheden, ruimden de foetide atmosfeer en de moerasadem op, absorbeerden kooldioxide en gaven de levengevende zuurstof af die wij inademen. Bomen geven meer terug aan de aarde dan ze nemen, terwijl ze humus opbouwen en de bodem verrijken met mineralen die in het opstijgende sap naar de bladeren zijn meegevoerd.
>
> De primitieve mens stapte zachtjes in het heiligdom van het bos. Hij ervoer een gevoel van verwondering tussen de bomen. Bomen waren zijn eerste tempels. Ze waren zijn oudere broeders. Hij leefde van de vruchten van bomen die, na uit de aarde tot hoog in de boom zijn opgestegen, in zijn hand vielen. Van nature is de mens een bosbewoner. Hij werd gewiegd in de tropen. Zijn voedsel was het fruit van de bomen.
>
> De oorspronkelijke mens bezit het geheim van aanpassing aan zijn omgeving, zodat gezondheid, zachtheid, schoonheid en kracht ten volle werden genoten. In zijn omgeving in het bos was de mens zich bewust van zijn relatie tot God en van zijn eenheid met alle levende wezens. Hij die een boom plant is een dienaar van God. Hij voorziet in de goedheid van vele geslachten en gezichten die, hoewel hij die niet heeft gezien, hem zullen zegenen uit dankbaarheid”, Barbe-Baker.

Bijlage

Mannen van de Bomen

Richard St. Barbe-Baker

In zijn lange, volle leven wijdde hij zich eenzaam aan het redden van de levende planeet door het herstel van het ecologisch evenwicht van de aarde, in een tijd dat bijna niemand het over ecologie had. Hij werd al vroeg tot zijn levenslange missie geroepen toen hij op vijfjarige leeftijd verdwaald raakte in de bossen vlakbij zijn huis. De mysterieuze reis door het weelderige bladerdak van helder groen boven zijn hoofd boeide en prikkelde hem. Het was een wedergeboorte in het bos, een ervaring die hij nooit meer zou meemaken.

Barbe's reizen brachten hem over de hele wereld. Overal waar hij kwam, spoorde hij mensen aan om de aarde, ons thuis, te zien als een wezen met gevoel, dat in staat is om gekwetst te worden als het verkeerd wordt behandeld. Hij zei dat de mensheid de aarde al duizenden jaren aan het plunderen was en bijna de helft van het landoppervlak had veranderd in uitgestrekte woestijnen zoals de Sahara, de Gobi en de Thar. De mens had bomen net zo hard nodig als zuurstof en water. Bomen beschermden niet alleen de "huid" van de aarde, maar gaven ook de levenskrachten door. Grote bossen moeten overleven als wij willen overleven. Gedachten die volledig in overeenstemming zijn met de lange gescheidenislijn van de familie Schauberger.

Jonge jaren

Richard St. Barbe Baker werd geboren in het zuiden van Hampshire, Engeland, op 9 oktober 1889. Zodra die kon wandelen, zocht hij vaak een zonnig plekje op tussen de dennennaalden en luisterde naar het geluid van de wind in hun geïmproviseerde bladeren. ‘Het was als muziek voor mij’, zei Barbe-Baker. Op tweejarige leeftijd had hij al zijn eerste tuintje. De eerste plantjes die hij kweekte waren de Oost-Indische kers. Niet lang daarna leerde hij zijn spellen en krastte zijn naam in de grond en strooide er wit mosterdzaad in. Een week later kon ik trots de letters van een groene “Richard” spellen’, vertelde hij trots.

Hij was altijd bezig rondom het landhuis van zijn ouders en bij de ingang ervan had de nu vierjarige jongen twee wilgentakken in de grond geduwd, die, een maand later, bladeren had laten aangroeien. Hij werd zo gefascineerd door deze groei, dat hij op oudere leeftijd op zaterdagavond, in plaats van cricket te spelen, zijn vader vergezelde bij het zaaien van boomzaden. 'Toen de kleine dennenzaailingen opkwamen, droegen ze een klein "petje" dat ze ter begroeting leken op te steken', zei hij hier later over.'

Barbe-Baker vertelt dat hij was gefascineerd door de regimenten van kleine zaailingen en ze beschermde, wiedde en water gaf. Hun zorg was voor hem belangrijker dan welk spel dan ook. Zijn verdere inspanningen op het gebied van boombeplanting schrijft hij zelf toe aan een reeks aantrekkelijk gekleurde dia's van de uitgestrekte bossen die zijn vader hem daarop liet zien.

De eerste boswandeling

Hoewel de uitgestrekte bomen vlakbij het landhuis lagen, 'waren hun diepten mysterieus en nogal ontzagwekkend voor deze kleine jongen. Toen hij op een dag voldoende moed had verzameld, vroeg hij zijn vader of hij een wandeling mocht maken in het bos. Zijn vader stemde ermee in en Barbe-Baker zei over dat moment dat 'geen enkele ruimteverkenner die de geheimen van andere planeten onderzocht, zich meer verheugd had kunnen voelen dan hij op dat moment'.

Toen hij op weg ging naar dat 'grootste van alle avonturen in het bos', volgde hij eerst het normale pad dat hem naar beneden de vallei in leidde. Al snel werd het bos dichter en bevond hij zich in een deel van het bos waar de bomen hoger waren en het pad verdwaalde in de varens onder de dennen. Al snel was hij helemaal opgenomen in de weelderige, warrige begroeiing van varens die tot ver boven zijn hoofd reikten. 'In mijn kinderlijke geest leek ik in het sprookjesland van mijn dromen te zijn beland. Ik dwaalde verder als in een droom, alle besef van tijd en ruimte verloren', zei hij hierover.

Terwijl hij deze mysterieuze reis voortzette, keek hij af en toe omhoog en zag lichtflitsen waar de zon de ochtendnevel verlichtte en subtiele schaduwen maakte op de enorme varensbladeren die een ononderbroken bladerdak van heldergroen over hem bogen. De doordringende geur was een groot genot voor hem en hoewel hij maar een paar meter voor zich uit kon kijken, had hij niet het gevoel opgesloten te zijn. 'De sensatie was opwindend en ik begon sneller te lopen, opgezweept door een bijna etherisch gevoel van welzijn, alsof ik los was gekomen van de aarde', vertelde hij later.

Hij raakte bedwelmd door de schoonheid om hem heen, ondergedompeld in de vreugde en opgetogenheid. Hij voelde zich werkelijk een deel van dit alles. Naarmate hij verder wandelde, werden de varens al snel korter en werd het dichtbegroeide bos achtergelaten toen zich een open plek opende waar de droge dennennaalden de vloer van het bos bedekten als een zacht bruin tapijt.

> "Lichtstralen priemden door het bladerdak van het bos, werden weerkaatst in de grondnesten en verschenen als glorieuze schachten die door de hoge stammen van de bomen waren gevlochten; heldere en donkere dreigingen verweven tot een ontwerp. Ik was de tempel van het bos binnengegaan.
>
> Ik zonk neer op de grond in een staat van extase; alles was intens levendig - de roep van een koekoek in de verte leek alsof die vanuit mijn innerlijk kwam, zo intens. Ik was alleen en toch omringd door alle levende wezens waar ik zo van hield. De overweldigende schoonheid van dit alles drong mijn wezen binnen.

> In het bos tussen de pijnbomen leek het alsof ik heel even onsterfelijkheid had geproefd en in een paar seconden een eeuwigheid had geleefd. Deze ervaring kan eeuwig duren. Op dat moment overstroomde mijn hart met een gevoel van onuitsprekelijke dankbaarheid dat me door de jaren heen heeft gevolgd sinds die wedergeboorte in het bos", zei hij vol lof.

Toen Richard verder wandelde ontdekt hij dat niet van deze wonderbaarlijke plek het alledaagse leven zich weer afspeelde. Maar wat was alles verandert voor hem. De kleren die hingen te drogen aan het wasrek, leken op vrolijke vlaggen deinzend op de wind. Het was alsof hij op de lucht liep. Zijn oom, die hij niet altijd mocht, kon hij plotseling waarderen en de genegenheid van zijn ouders als nooit te voren voelen. Hij was verliefd op het leven geworden en zegt 'ik was opnieuw geboren, hoewel ik niet had kunnen uitleggen wat er toen met me gebeurd was'.

Eerste reis

In 1909, toen hij nog een tiener was, stak Richard de oceaan over naar Canada. In Saskatchewan sloot hij vriendschap met de plaatselijke Cree-Indianen en leerde hij hun verhalen over het leven in en met de natuur. Hoewel Richard daar kwam werken in een houthakkerskamp, verontruste de activiteiten die daar plaatsvonden hem meer met de dag. Zijn ongemakkelijke gevoelens werden verder aangesterkt door zijn tochten over de Canadese prairie, waarbij hij zag dat de bodem al verder uitdroogde, onvruchtbaar werden en tot stof verging. Grote gebieden waren omgeploegd waar eeuwenlang dwergwilgen de kruipende, rijke, zwarte grond hadden gestabiliseerd.

> "Het eerste wat boeren deden was zoveel mogelijk omploegen en vervolgens warmte en haver zaaien om de paarden te voeren. Je kon kilometers reizen zonder een boom te zien. Als een boer een stuk land in bezit nam, markeerde hij de grens. Hij zette een paar palen neer met stroken van een oud wit overhemd op de bovenkant gebonden, zodat ze een kilometer ver te zien waren.
>
> Hij ploegde wel tot vijf hectare grond per dag, wat in feite gelijkstond aan de vernietiging van zijn land in de brandende zon. werden twee oogsten tarwe verbouwd en daarna een oogst haver. Zijn buurman zou hetzelfde doen. Zonder beschutte bomen begon de grond te stuiven en weg te waaien en in een jaar ging er wel een halve hectare vruchtbare grond verloren."

Het was in die periode dat hij zijn magische eerste ervaring in het bos herinnerde en de diepzinnigheid daarvan begon te doorgronden na zijn tijd en gesprekken met de Cree-Indianen. Hij wilde iets doen om te helpen en wist dat bomen het antwoord waren. Bomen zouden de stormen van de prairiewinden breken, de regen helpen vasthouden, de grond schaduw geven en bijdragen aan het behoud van een gezonde grondwaterspiegel. Hij besloot vanaf dat moment boswachter te willen worden: beschermer van het bos.

Hij stelde zich een toekomst voor waarin de prairies van Canada beschermd zouden worden door beschermende gordels van miljoenen bomen. 'Tijdens mijn drieënhalf jaar in het noorden van Canada moedigde ik het planten van bomen aan als beschutting rond de boerderijen en velden. Gelukkig gaf de overheid destijds gratis bomen aan boeren', zei hij. Na drie en een half jaar in Canada keerde Richard terug naar Engeland, waar hij afstudeerde als boswachter.

Boswachter

Niet lang na het afstuderen, solliciteerde hij bij het Koloniale Bureau naar de functie van assistent-boswachter in Kenia. Na aanvankelijk te zijn afgewezen, werd hij later toegelaten door het Britse Koloniale Bureau en reisde hij naar een buitenpost in Kenia, Oost-Afrika. In de hooglanden van Kenia zag hij dat waar de bossen werden vernietigd, de grond erodeerde en het land veranderde in een woestijn. In deze gebieden verboden begonnen de stamhoofden het huwelijk te verbieden en begonnen vrouwen te weigeren om kinderen te baren, omdat het einde van het bos in zicht was en ze geen kinderen wilden grootbrengen voor een zekere hongerdood.

Na aankomst zag de jonge boswachter in Kenia hoe Moeder Aarde werd gevild en kon de aanblik niet verdragen. Hij besloot onmiddellijk haar wonden te helen door bomen te planten. Hij overlegde met de stamhoofden en oudsten van het Kikuyu-volk over de verstrekkende gevolgen van ontbossingspraktijken en deelde toen een idee. De stammen hielden altijd een dans als ze aan iets belangrijks begonnen, en zo kwam het dat Richard een oproep deed tot 'Dans van de Bomen'.

Aan de oproep werd gehoor gegeven en vanuit twee heuvels arriveerden meer dan drieduizend krijgers in vol ornaat, met speren en schilden. Ze vormden een cirkel voor een reusachtige boom. In overeenstemming met hun geloof was de boom gespaard om de geesten op te vangen van alle andere bomen die in het gebied waren vernietigd. Vanuit de cirkel sprak Richard via een tolk tot het volk en vertelde de gewapende krijgers dat ze bij de Masai (de traditionele stammen) bekend stonden als de 'Woudvernielers'.

Richard zei dat de Masai gelijk had en riep de krijgers op om vanaf dat moment gezworen beschermers en planters van bomen. Deze roeping kreeg in 1922 de naam: Mannen van de Bomen. Door dit te doen zou dit hun manier van leven ten goede komen en de toekomst van hun volk verbeteren. Het volk stemde ermee in, voerde de dans uit en van de meer dan drieduizend Kikuyu krijgers die meededen, hielp hij vijftig krijgers te selecteren om de bomen te beschermen die zouden groeien om het land te genezen en de bodemvruchtbaarheid te herstellen.

Dit zou de leefomstandigheden dusdanig bevorderen, dat het huwelijk en het baren van kinderen weer een zege wordt! Naarmate het werk vorderde, deden negenduizend stamleden mee met het planten en verzorgen van de bomen en dit was het allereerste begin van de milieubeweging die later wereldwijd bekend zou komen te staan als de 'Mannen van de Bomen'. Tijdens een speciale ceremonie maakten de leiders van het volk hem lid van de Kiama, de raad van oudsten. Richard St. Barbe-Baker is de enige blanke die ooit op deze manier geëerd is en het resultaat was dat de krijgers in de regio dat jaar meer dan negen miljoen nieuwe bomen hielpen aanplanten en lieten groeien!

Boomkwekerij in 1920

Men of the Trees

Richard wist dat het verlies aan bosgebied een wereldwijd probleem was en keerde terug naar Engeland met de succesverhalen uit Kenia en het doel om de milieubeweging die daar is opgezet verder te verspreiden. Hij schreef krantenartikelen en sprak op de radio en op vele bijeenkomsten om het publiek te informeren over de cruciale rol van bomen in het ecosysteem. De kernboodschap van Richard was kort en bonding: Plant meer bomen!

In de vele jaren die daarop volgden, groeit de 'Men of the Trees' uit tot een organisatie die zich inzette voor het behoud van bomen in honderdacht landen. Na enige tijd in Engeland keerde Richard opnieuw terug naar Afrika, ditmaal naar Nigeria. Ook hier reisde hij het land door, leerde de mensen kennen en droeg bij aan het behoudt van de bossen. Hij was de eerste Europeaan die de talen, gewoonten, geloofsovertuigingen en verhalen leerde van de verschillende stammen op wiens grondgebied hij leefde en die hij bestudeerde.

Daarbovenop toonde Richard St. Barbe-Baker zich een ware vriend en voorvechter van inheemse volkeren over de hele wereld, omdat dit voor hem de mensen waren die het meest hecht met de natuur verbonden waren. Hij bemiddelde namens hen via de media, via overheidskanalen, door zijn geschriften, en, het meest van alles, door persoonlijke interacties. Op deze manier was hij in staat om deel te nemen in hun speciale relatie tot de natuur.

Het Midden-Oosten

In 1929 werd Richard uitgenodigd door een commissaris uit Palestina om naar die onrustige regio te komen en een boomplantprogramma in de woestijn op te zetten. Ondanks dat het een gebied was met velerlei religieuze en etnische conflicten, was Richard in staat om leiders uit de religieuze en burgerlijke gemeenschappen samen te brengen onder de naam 'Men of the Trees'. Het resultaat was dat er in Palestina tweeënveertig boomkwekerijen werden opgericht en een heropleving ontstond van het Bomenfeest, aan de rand van Jeruzalem. Vierduizend schoolkinderen namen deel aan het planten van bomen voor zestienduizend toeschouwers.

De Verenigde-Staten

Vervolgens ging de reis van Richard verder door de Verenigde Staten. Een uitgever die hem had hoorde praten over zijn ervaringen in Afrika vroeg of hij een boek wilde schrijven. Zo gezegd, zo gedaan. Richard schreef het boek en de uitgever gaf het uit onder de naam: Men of the Trees - In the Mahogany Forests of Kenya and Nigeria.

Tijdens zijn reis belandde Richard in Californië en staarde naar de prachtige sequoia's aan de kust van de Stille Oceaan. Dit waren enkele van de grootste bomen ter wereld, vele duizenden jaren oud en hij was dan ook diep geschokt toen hij hoorde dat er plannen waren om het grootste deel van de bossen te kappen om er vormen van beton van te maken voor de bouw van een brug. Dit liet hem niet los en acht jaar achter elkaar keerde hij terug naar Californië, waar hij zich inzette om de reusachtige sequoia's te redden.

Het Amerikaanse volk reageerde door miljoenen dollars bij te dragen, wat er uiteindelijk toe leidde dat er in 1939 een staatspark van twaalfduizend hectare werd aangelegd om de sequoia's te beschermen. Later werd daar nog eens vijfduizend hectare nationaal park aan toegevoegd.

De goedwilligheid van Richard leidde ertoe dat hij eenvoudig vrienden maakte en bevriend raakte met de gouverneur van New York, genaamd Franklin Delano Roosevelt. Kort nadat Roosevelt tot president van de Verenigde Staten was gekozen, implementeerde en breidde hij Richards plan uit om miljoenen bomen in het hele land te planten. In de jaren die volgden op 1930 vonden zes miljoen jonge mannen werk in het zogenaamde 'Civiele Conservatie Korps'. Een organisatie die zich richtte op de beplanting van bomen en aanleg van bossen. Dit initiatief werd verder aangesterkt door het 'Save the Redwoods Fund' dat Richard oprichtte, kort nadat hij terugkwam in Engeland, nog steeds met als doel de bescherming van de Californische kustsequoia's.

> "Velen geloven dat de 'val van de mens' plaatsvond toen hij zijn tuinparadijs verliet en dierenvlees begon te eten en rijkdom vergaarde in zijn kuddes en kuddes. Door meer te verzamelen dan hij nodig had voor voedsel, stonden zijn reischeques op vier poten en moesten ze gevoed worden; na verloop van tijd werd overbegrazing aan de orde van de dag. Het bezit van kuddes was een symbool van status. Als een man geen kudden had, zei men dat hij onvermogend was.
>
> Deze opeenhoping van rijkdom op vier poten en overbegrazing zorgden ervoor dat de vroege woestijnen van de wereld ontstonden en een tekort aan weidegronden leidde tot strijd tussen herders en oorlog tussen landen. Met toenemende spanningen nam de nieuwsgierigheid naar nieuws in de mens toe en ook dit gat kon niet ongevuld blijven.
>
> De oude jachtgronden van de Amerikaanse Indianen zijn binnengevallen om krantenpapier te leveren voor de grote Amerikaanse kranten. Een grootstedelijk weekblad heeft voor elke editie 330 hectare Canadese papierpulp nodig. Ik herinner me de tijd dat 33 hectare voldoende was, maar dat was uit oerwoud en de krant had minder bijlagen. De Chicago Tribune gaat er prat op dat ze 300 dorpen in Canada aan het werk houden om het krantenpapier te produceren dat ze elke week nodig hebben.
>
> Canada wordt letterlijk levend gevild om de Verenigde Staten van krantenpapier te voorzien en verbruikt elk jaar 3,5 keer zijn eigen houtvoorraad, terwijl de Verenigde Staten 4,5 keer zoveel verbruikt als er elk jaar wordt gekweekt. De Verenigde Staten, met slechts 6% van de wereldbevolking, gebruikt of vernietigt elk jaar de helft van de grondstoffen van de wereld en veroorzaakt natuurlijk spanningen tussen het Oosten en het Westen.
>
> Wat nog erger is, krantenpapier neemt slechts 13 procent van de gebruikte papierpulp in beslag, terwijl 30 procent voor inpakpapier wordt gebruikt omdat mensen elkaar niet meer vertrouwen! Als ze naar de winkel gaan, laten ze alles inpakken. Vroeger ging je met een boodschappentas en was er niets ingepakt en nu moet alles ingepakt worden. Denk aan al die bomen die door de winkeliers worden opgeofferd omdat ze niet vertrouwd worden. Als je het vertrouwen zou kunnen herstellen, zou iedereen elk jaar een grote boom kunnen redden."

Tweede Wereldoorlog

Tijdens de tweede wereldoorlog zette Richard zich in om de ontbossing van Engeland en Ierland tegen te gaan en om ervoor te zorgen dat bomen die voor de oorlog in Engeland werden gekapt, na de oorlog opnieuw zouden worden aangeplant. Ook hiervoor werd een stichting in het leven geroepen, genaamd de 'Forestry Association of Great Britain'.

Groene Front

De wijdvertakte activiteiten van Richard St. Barbe-Baker bereikte ook de voelsprieten van de familie Schauberger, die zich eveneens inzetten voor natuurbeheer en milieubescherming via het door hen opgerichte 'Grüne Front'. Een organisatie die zich inzette om het 'bos tegen de mens te beschermen' en 'de bodemvruchtbaarheid van de aarde te herwinnen door het aanplanten van bosgebieden en herstellen van rivieren'.

In 1950 kwam Walter Schauberger via het Groene Fort in contact met Richard St. Barbe-Baker. In 1951 volgde hierop een bezoek aan Engeland door Walter, waaruit al gauw bleek dat Richard niet alleen qua denkwijze maar ook manier van actie voeren, in harmonie was met de manier waarop de familie Schauberger, met in het bijzonder Viktor Schauberger, de natuur benaderde.

> "Van water en aarde zijn we gekomen en de toekomst van de mensheid op deze planeet zal worden bepaald door respectvol of respectloos omgaan met deze basiselementen."

Deze woorden van Barbe-Baker klonken Walter bekend in de oren en hadden afkomstig kunnen zijn van zijn vader, Viktor. Dit waren echter niet de enige overeenkomsten, zo waren er vele. Zoals blijkt uit het vervolg van Richard St. Barbe-Baker zijn eervolle betoog:

> "Ik geloof in de onderlinge afhankelijkheid van iedereen en daarmee de eenheid van de mensheid en van alle wezens. Ik geloof dat we fysiek niet op deze planeet kunnen bestaan als we niet eerlijk zijn tegen de aarde. Als we niet eerlijk zijn tegenover onze buren, kunnen we sociaal en internationaal niet bestaan. Als we niet eerlijk zijn tegenover een beter zelf, is er geen individualiteit en geen leiderschap. Ik geloof in de ontwikkeling van een vollediger begrip van de ware relatie tussen alle vormen van leven, in een poging om een natuurlijk evenwicht te handhaven tussen mineralen, vegetatie, dieren en de mens, waarbij de mens secundair afhankelijk is van de vegetatie van de aarde voor zijn voedsel en kleding, maar primair in het levensonderhoud van aspecten die aan die secundaire aspecten voorafgaan.
>
> Om voedsel, kleding en onderdak te krijgen, zodat we ons lichamelijk leven op deze aarde kunnen leiden, moeten we voor de aarde zorgen en ons vooral niet bemoeien met de natuurlijke circulatie van het water. We moeten het afval van alles wat we van de aarde nemen terecht teruggeven aan de aarde. We mogen nooit het rioolwater van een grote stad als Bombay in zee lozen. Dit moet worden gerecycled en teruggebracht op de boerderijen.
>
> Ik ben van mening dat water de basisoverweging moet zijn in al onze nationale en wereldwijde bosprogramma's. Beken en rivieren moeten hun natuurlijke beweging terugkrijgen. Wat is een natuurlijke beweging? Een rivier die in zijn natuurlijke loop stroomt, maakt een bocht. Dit geeft het een spiraalvormige beweging. Hij komt bij een merg, dit geeft spanning. Het verbreedt zich, hier is ontspanning. Zo circuleert het bloed in onze aderen en circuleert het sap in een boom. Dit is de natuurlijke beweging.
>
> Wanneer je deze natuurlijke beweging vernietigt, gaat het water ziek of kankerachtig zijn weg. Wanneer water tegen een dam oploopt, wordt de natuurlijke beweging vernietigd en wordt het water ziek. Deze ziekte verspreidt zich naar de zijrivieren en naar de velden waar deze rivieren doorheen stromen en de ziekte zal naar de velden gaan die aan deze rivieren grenzen en de grazende dieren aantasten. Ze zeggen dat kanker een beschavingsziekte is. Het was onbekend tot we onszelf beschaafd noemden, maar dat hoef ik jou niet te vertellen.

Ik ben daarom van mening dat water een basisoverweging moet zijn in al onze nationale en wereldwijde bosprogramma's. Stromen en rivieren moeten hun natuurlijke beweging terugkrijgen en overstromingen en droogtes moeten worden uitgebannen. Bossen zijn nauw verbonden met biologisch, sociaal en spiritueel welzijn. Ik geloof dat de minimale boombedekking voor veiligheid 1/3e is van het totale landoppervlak van elk land. Elk stroomgebied zou ten minste dit percentage aan bomen moeten hebben, bestaande uit gemengde soorten, inclusief loofbomen.

In onze plantageprogramma's moeten we stoppen met de blinde wedloop naar het planten van allerlei dwaze bomen, alleen maar omdat ze snel groeien en grondstoffen leveren aan de industrie. Het behoud van water en de productie van grond zou het primaire doel moeten zijn achter het planten van bomen. Het tijdperk van bomen voor hout alleen is voorbij."

Eerst moeten we het bladerdek herstellen om de bodem te fixeren, te snelle afvloeiing te voorkomen en bronnen, beken en rivieren te stabiliseren. We moeten de natuurlijke beweging van onze rivieren herstellen en daarmee hun vitaliserende functies. Een rivier die op natuurlijke wijze stroomt, met zijn bochten, brede en smalle stukken, heeft de beweging van het bloed in onze slagaders, met zijn inwaartse draaiing, spanning en ontspanning.

Dit waren allemaal aspecten die zowel in de milieubeweging van de familie Schauberger als die van de Mannen van het Bos de hoogste prioriteit hadden. Hieruit volgde in 1952 een serie lezingen in Oostenrijk, gegeven door zowel Walter Schauberger als Richard St. Barbe-Baker, met als hoofdonderwerp: Bos en Water. Hierop volgend werd een verdere samenwerking aangegaan met de Duitse vereniging voor bosbescherming en werd een nieuwe reeks lezingen aangekondigd, ditmaal in Duitsland in de plaats Kaiserslautern.

Sahara

Niet lang na de lezingen, vertrok Barbe-Baker opnieuw naar Afrika om een expeditie te leiden die negenduizend kilometer aflegde door de Sahara-woestijn. Ondanks de gevaren van reizen door de woestijn maakte hij de reis in een tweedehands voertuig dat nog uit de tweede wereldoorlog stamde. Hij vormde een tweede Sahara Expeditie in 1964 en legde toen maarliefst vijfentwintigduizend kilometer af rond en in de Sahara. Het doel van beide expedities was om gegevens te verzamelen over de staat van de bodem, waaruit Richard uiteindelijk heeft kunnen bewijzen dat delen van de Sahara ooit bedekt waren geweest met bossen.

Richard St. Barbe Baker, Nairobi 1953

Dit leidde tot het geloof bij hem dat de bodemvruchtbaarheid in deze gebieden teruggewonnen kon worden door er miljoenen bomen omheen en in te laten groeien. Tijdens de expeditie sprak hij tot kinderen in 72 verschillende scholen over het belang van bomen, want net als Viktor Schauberger, zag ook Richard in kinderen de toekomst. Richting de vele boswachters in spe, die zich onder de jeugdige gemeenschap bevonden, drongen de woorden van Barbe-Baker diep door.

> "Bos is een oud woord. Het is afgeleid van een woord dat het bos betekende dat gereserveerd was voor de koninklijke spelen. Het werk van het bosdepartement was om ze te behouden en te verzorgen. De context is totaal veranderd. Het belang van het bos is nu voor de hele samenleving. Het eerste product van het bos is de levengevende zuurstof. Want zonder lucht kunnen we nog geen vijf minuten leven.
>
> Dit wordt gevolgd door water. We kunnen minder dan vijf dagen leven zonder water. Het derde product van het bos is voedsel. We kunnen minder dan vijf weken zonder voedsel. Deze voedsel is afhankelijk van een vruchtbare bodem en dat is de vierde bijdrage van het bos. Als je bomen weghaalt, heb je te maken met erosie. De zesde taak van het bos is de bescherming van het wilde leven en de zesde is het klimaatevenwicht van de natuur.
>
> Wat is een bos? Het bos is een samenleving van levende wezens waarvan de boom de grootste is en als je het oorspronkelijke ecosysteem van het bos vernietigt, ondermijn je de basis van het leven. Onthoud mijn lieve kinderen, we hebben geen grote dammen en krachtcentrales nodig. Wat wij nodig hebben is zuurstof, water, een vruchtbare bodem een gezonde leefomgeving. Dat alles is veel belangrijker dan elektrisch licht!
>
> Daarom moet het bosbeheer prioriteiten krijgen in overeenstemming met het werkelijke belang van de grondstof. Zij die op een dag de waardige titel van boswachter zullen krijgen, zullen beschermers zijn van het bos en daarmee van het leven. Jullie zijn geen houthandelaren, maar beheerders van dat wat niet te verhandelen is en toch de meeste waarde vertegenwoordigt. Alle organisaties die de houtproductie willen verhogen, hechten geen waarde aan zuurstof, maar vroeg of laat zullen zij daar de prijs voor betalen."

Overal deelde hij de boodschap: "Je kunt de rijkdom van een land, zijn echte rijkdom, afmeten aan zijn bomenbestand'. Zou men van de Sahara weer een weelderige leefomgeving willen maken, moest tenminste 33% van de oppervlakte met bomen worden bedekt volgens Richard. Hij kon zich de rol voorstellen die de Sahara zou kunnen spelen bij het oplossen van het voedselprobleem voor de krioelende miljoenen en bij het leggen van een basis voor betere samenwerking en vriendschap tussen de Afrikaanse landen die aan de Sahara grenzen.

Hij zag zijn doel duidelijk voor zich en realiseerde zich dat als slechts 5 miljoen vierkante kilometer van de 12 miljoen vierkante kilometer Sahara teruggewonnen zou kunnen worden, het voeden van de mensheid geen probleem meer zou zijn. Hij was ervan overtuigd dat als landen van de Sahara samenwerken voor een gemeenschappelijk doel zij als een rolmodel zullen zijn voor een beter begrip tussen mens en mens, natie en natie. De herwinning van de Sahara werd zijn obsessie.

Als expeditieleider was zijn droom om een 500 kilometer diepe boomgordel rond de Sahara aan te leggen en inspireerde de pas geëmancipeerde landen van Afrika om collectief tegen de woestijnen te vechten in plaats van zich over te geven aan rivaliteit nadat ze zich hadden bevrijd van de blanke overheersers. Het resultaat manifesteerde zich in een wijdverspreide samenwerking die algauw vruchten afwierp in de vorming van weelderige groene gewassen rond de Sahara woestijn.

Nieuw-Zeeland

Richard verhuisde van Engeland naar Nieuw-Zeeland en toen hij was 74 jaar was reed hij op een donkerbruin paard genaamd Rajah twaalfhonderd mijl van de meest noordelijke kauriboom van Nieuw-Zeeland naar de meest zuidelijke kauriboom. Tijdens de hele reis gaf hij lezingen over het Sahara regeneratieprogramma. Tijdens deze paardentocht bezocht hij opnieuw vele scholen en sprak tot zo'n tweeënnegentigduizend Nieuw-Zeelandse schoolkinderen over hun erfgoed met bomen.

> "Ik heb de droom dat de hele aarde weer groen wordt, een aarde die geheeld en heel gemaakt is door de inspanningen van kinderen: kinderen van alle naties die bomen planten om hun speciale begrip van de aarde als hun thuis tot uitdrukking te brengen, kinderen van alle rassen die elkaars hand vasthouden, de aarde omcirkelen, hun speciale begrip van alle kinderen als hun broers en zussen tot uitdrukking brengen en vieren", aldus Barbe-Baker.

Terugkeer naar Kenia

Niet lang na de rondreis in Nieuw-Zeeland volgde een terugreis naar Kenia. Tijdens dit bezoek organiseerde hij het planten van tienduizend bomen in tien minuten met de hulp van tienduizend jonge mensen. Drie dagen later werden er zesduizend bomen geplant in ongeveer zes minuten. Wat opvallend was voor Richard, was dat sommige van de meest actieve leden van de 'Mannen van de Bomen' vrouwen waren. Op veel plaatsen is sindsdien daarom de naam "Men of the Trees" veranderd in "International Tree Foundation".

> "Ik geloof dat één katalysator, die zo'n kosmische eenwording kan controleren en bewerkstelligen, de vrouw is. Er zou geen oorlogsdreiging zijn zoals nu, als vrouwen hun juiste plaats in de regering zouden hebben. Ik geloof dat de bloei van woestijnen die door de profeten uit het verleden werd voorspeld, nu in vervulling gaat door de gestage ontginning van de Sahara door het planten van bomen. Dit kan het antwoord zijn op het dilemma van de wereld en met Gods zegen zorgen voor één Bos dat het Oosten en het Westen verenigt."

Richard St. Barbe-Baker zal altijd bekend blijven als "de man van de bomen". In Kenia, waar hij jarenlang assistent-boswachter was, stond hij bekend als 'Baba Wya Miti', de liefhebbende vader van de bomen, en ook als 'Bwana Wya Miti', de Meester van de bomen. In Australië werd hij de 'Koning van de Bomen' genoemd, soms de 'Heilige van de Bomen', in Californië werd hij de 'Redwood Saint' genoemd. Overal waar hij kwam werd hij met groot respect ontvangen.

Reis naar India

Hoewel Richard veel reisde door de Westerse wereld, was hij ook bekend in het Oosten. Barbe-Baker was niet geheel nieuw in India, toen hij daar in 1968 opnieuw arriveerde. Al sinds 1931 kwam hij af en toe naar India en heeft hij Mahatma Gandhi (1869-1948), Pandit Jawaharlal Nehru (1889-1964) en vele anderen ontmoet om hun aandacht te vestigen op de afnemende boombedekking en de oprukkende grote woestijnen in India. Het was tijdens zijn verblijf in Bombay in 1968 dat hij het gemeentebestuur adviseerde om een 5 kilometer diepe groene gordel te ontwikkelen aan de noordelijke grens van Bombay.

Met een natuurlijke watergrens in drie richtingen en een groene gordel in het resterende noorden zou Bombay systematisch ontwikkeld kunnen worden, meende hij. Voor journalisten die St. Barbe Baker kwamen ontmoeten in de hoofdstad, deze wonderbaarlijke man van woestijn en bomen, was het een verrassing om te ontdekken dat de interesse van de heer Baker lag in het uitbreiden van zijn samenwerking bij het oplossen van de voedselproblemen van India. Hij vertelde de staatsminister van Landbouw dat hij India in 1931 had bezocht en de boeren in de heuvels had geïnspireerd om bomen te planten te midden van hun boerderijen.

Toen hij in 1957 naar India terugkeerde om het Wereld Vegetarische Congres bij te wonen, regelde Rukmani Arundale een ontmoeting met de premier Nehru. Nehru zei tegen Richard, 'Baker, ik heb je boek Sahara Desert drie keer doorgenomen, heb je enig plan om de groeiende woestijnen in India te stoppen?' Prompt kwam het antwoord van Barbe-Baker, 'Bomen rond uw velden'. Tegen de staatsminister van Landbouw zei hij dat India kan nooit honger kan lijden op voorwaarde dat de mensen een verdedigingslinie van bomen op ten minste 22% van hun landbouwgrond planten. Een deel van de bomen zouden fruitbomen met brede bladeren kunnen zijn en een deel loofbomen. Volgens hem zal dit de opbrengst van de landbouwgewassen niet alleen verdubbelen, maar ook veel frisser en fruitiger maken. Hij vertelde Nehru verder dat:

> "Het Engelse woord 'field' is afgeleid van het woord 'felled' (geveld), wat open plek in het bos betekent. De bomen rond een veld helpen om de snelheid van de wind, die de gronddeeltjes meeneemt, onder controle te houden. De verdamping wordt met 75% verminderd. De afgevallen bladeren verrijken het organisch materiaal in de bodem en zo wordt de voeding die planten van het land halen, weer aan het land teruggegeven.
>
> Chemische meststoffen brengen niet alleen een ramp voor het organische systeem, maar vervuilen ook de rivieren en reservoirs. De Verenigde Staten van Amerika lijden al hevig onder de gevolgen. Er zijn ongeveer 200 soorten mango's in India. Waarom worden er geen mangobomen geplant om de stad te verfraaien? Op dezelfde manier zou in dorpen braakliggend land gebruikt kunnen worden door mangobomen, tamarindebomen en andere vruchten te planten. Bovendien zullen vervuilde steden als Delhi ook verlost worden van de rook die boven de hemel hangt.
>
> De huidige situatie in India is zeer kritisch met slechts 12% boombedekking, terwijl het minimum voor veiligheid op 33% ligt. Dat wil zeggen dat 1/3 van het land bedekt moet zijn met bosrijke gebieden. Voor een gezond ecosysteem zou ik zelfs zeggen dat 66% een redelijk percentage zou zijn, dat hersteld zou moeten worden tot een boombedekking en dat het kappen van bomen (vooral op steile hellingen) verboden zou moeten worden."

Chipko-beweging

De aanwezigheid van Richard St. Barbe-Baker werd opgemerkt door Sunderlal Bahuguna (1927-2021), die zich samen met de dorpelingen inzette tegen de verwoestende activiteiten van de gemoderniseerde bosbouw Richard een brief schreef met de uitnodiging om het gebied te komen bezoeken. Onderweg naar de Himalaya kon Richard de heuvels al zien in de verte, maar slaakte een zucht van verdriet bij het zien van de opgedroogde. Hieruit kon hij al duidelijk opmaken wat er gaande was in het gebergte.

Hij zag hoe de bossen waren gekapt en heuvels bij Sahastradhara werden geëxploiteerd voor kalksteen. Hij was verbaasd om eucalyptusbomen te zien aan beide kanten van de weg naast de tarwe- en suikerrietvelden en een grote eucalyptusplantage in de buurt van Bhaniawala. Toen hem werd verteld dat in heel Terai-Bhabar duizenden hectaren natuurlijk bos werden gekapt om eucalyptus te planten, zei Richard: 'dat is dwaasheid! Het is een samenzwering om de aarde uit te buiten. Eucalyptus is prima voor de nutteloze dorre zones en moerassige gronden, maar in India heb je hele goede bomen die je fruit en hout geven. Je hebt guave, mango, tamarinde, bamboe en teak. Als je deze bomen hebt, waarom dan deze exotische eucalyptus?'

Richard benadrukte dat we in onze plantageprogramma's moeten we stoppen met de blinde wedloop naar het planten van allerlei dwaze bomen, alleen maar omdat ze snel groeien en grondstoffen leveren aan de industrie. Sommige van deze bomen, zoals eucalyptus, worden op grote schaal aangeplant door boeren in India, Thailand en Portugal, terwijl uit ervaring is gebleken dat ze veel water vragen en de bodem uitputten. Het behoud van water en de productie van grond zou het primaire doel moeten zijn achter het planten van bomen. Hij gaf deze mening op basis van de experimenten die zijn uitgevoerd door de Sahara Universiteit.

In Srinagar werd hem verteld dat er verderop een plan was om water uit de Alaknanda rivier op te pompen voor de stad Pauri. Er werd hem verteld drinkwater in 1966 vanuit een meer naar Pauri vervoerd met een debiet van 360 liter per minuut, slechts enkele jaren later, toen Richard dit te horen kreeg, was dat nog maar 108 liter per minuut. Terwijl de bevolking van de stad geleidelijk toeneemt, is de drinkwatervoorziening vermindert!

Algauw werd het Richard duidelijk dat de bevolkingsgroei en het opdrogen van de waterbronnen zijn de grootste problemen waar de dorpen in de Himalaya mee te maken hebben. Elk jaar plant de regering drinkwaterprojecten, maar overal blijven de bronnen opdrogen waardoor deze projecten mislukken. Richard reageerde op het verhaal door te zeggen dat 'alleen dat de dorpelingen het dankzij een enorme herbebossing zich konden veroorloven om hun 'rivier van verdriet' te temmen, bodemerosie een halt toe te roepen en hun levensvoorziening (het bos) te redden'.

Niet veel later op dezelfde reis zag hij voor het eerst dennenbossen tussen Srinagar en Tehri. 'Deze pijnbomen worden zwaar gekapt om hars te winnen', werd hem verteld. 'Het is pure wreedheid', riep hij uit. Ook de dam die zij passeerden langs het historische stadje Tehri, dat gelegen is aan de samenvloeiing van de Bhagirathi en de Bhilangana rivier, zei hij over dat deze niets anders doet dan het water ziek maakten en hij zei dat met betrekking tot natuurlijke irrigatie 'de beste manier om een gezonde grondwaterspiegel op te bouwen is door op grote schaal loofbomen aan te planten'. Op die manier zou de grondwaterspiegel als vanzelf stijgen!

Toen Barbe Baker eenmaal arriveerde op zijn bestemming, ontmoette hij voor de eerste keer met Sunderlal Bahuguna (1927-2021) en met hem de zogenaamde Chipko-activisten. De Chipko-beweging ontstond toen dorpsbewoners, vaak vrouwen, bomen fysiek omarmden om te voorkomen dat ze gekapt zouden worden.

Richard werd diep geraakt door de wijdverspreide toewijding en inzet voor de bomen in India en het Himalaya-gebergte en kwam te weten dat 'Chipko' stond voor 'knuffel aan de bomen' en dat de Chipko-activisten als slogan hebben: wat dragen de bossen? Bodem, water en zuivere lucht - de basis van het leven. Sunderlal Bahuguna heeft geschreven over de situatie waarin ze verkeren:

> "Zolang de mens bestaat, hebben de bossen gezorgd voor voedsel, onderdak, brandstof en veevoer. Hierdoor is het respect voor de afhankelijkheid van de mens van de natuur ontstaan.

In de mens-gemeenschappen vind je de boom terug als symbool van het leven. De oude Indiaanse cultuur bloeide onder de bomen.

Deze zorg en balans werden vernietigd door de zogenaamde moderne geïndustrialiseerde cultuur, in India voor het eerst vertegenwoordigd door de Britse overheersing. Onder de Britten werden onze bossen beschouwd als een bron van handel en winst. De traditionele rechten van de dorpelingen om gebruik te maken van de bossen werden hen ontnomen en de overheid nam de commerciële exploitatie van de bossen over, zonder rekening te houden met zowel de behoeften van de lokale bevolking als het evenwicht van de natuur.

Commercieel kappen is niet het enige probleem, en het is ook niet de voornaamste reden dat delen van de Himalaya "het uiterlijk van ongeplande woestijnen" beginnen te krijgen. Het rooien en kappen van de bossen voor brandstof en veevoer, overbegrazing, het cultiveren van marginale gronden en steile hellingen, de aanleg van wegen langs steile trajecten, het boren van tunnels en explosieven dat gepaard gaat met mijnbouw, steengroeven, de bouw van dammen en de ontwikkeling van rivierdalen, en het rollen van gekapt hout over hellingen dragen allemaal bij aan een situatie die het keerpunt bereikt.

De Chipko-vrouwen in de heuvels voelen direct de gevolgen van deze praktijken. Door de migratie van hun echtgenoten naar de vlakten op zoek naar werk, is hun last toegenomen in directe relatie tot de ontbossing. In sommige gebieden in de Himalaya is het nu nodig om de hele dag te besteden aan het verzamelen van voldoende brandstof en voer voor de avond. Als gevolg hiervan is hun sociale en politieke bewustzijn zodanig toegenomen dat ze de belangrijkste stem zijn geworden achter de Chipko Andolan, met hun slogan: Wat dragen de bossen? Grond, water en zuivere lucht!"

Deze boodschap verspreidde zich al snel in het Himalaya gebied, waarna de vele dorpelingen als slogan namen: ‘hak mij, niet de boom’. Voor Sunderlal was Barke-Baker als zijn goeroe en hij nodige Richard dan ook uit om de 'Chipko beweging' tijdens zijn bezoek aan India te komen opzoeken in het Himalaya-gebergte. Toen Barbe-Baker de verschillende heuvelgemeenschappen in 1977 bezocht met Sunderlal, was hij getuige van de diepe betrokkenheid van de kinderen en zag hij het potentieel voor een internationaal netwerk van jonge mensen die de planeet genezen door het planten van bomen. Vanuit deze visie groeide Kinderen van de Groene Aarde (Children of the Green Earth).

Toen Richard in aanraking kwam met de lokale boswachter van het Himalaya gebied, vroeg hij hen wat het bos draagt. Hij kreeg daarop het antwoord: ‘hars, hout en vreemde valuta’. Als in een koor werd van achteren door de dorpsvrouwen teruggeroepen: ‘wat draagt het bos? Grond, water en zuivere lucht. Grond, water en zuivere lucht vormen de basis van ons leven’.

Richard kwam er al gauw achter dat hij hier duidelijk te maken had met confrontatie tussen twee conflicterende wereldbeelden. De eerste ziet de natuur slechts als een bron van grondstoffen die verkocht kunnen worden op de wereldmarkt. De laatste ziet de natuur als het 'uitgestrekte bewuste wezen als de basis van het leven.

De eerste weerspiegelt het vernuft van wetenschap en technologie. De tweede de wijsheid die de Goddelijke Wet en de Wetten van de Natuur weerspiegelt waarvan schending alleen maar kan leiden tot vernietiging. In de aanwezigheid van de lokale boswachter, de Chipko-activisten, Sunderlal en de vele dorpelingen, waaronder kinderen, zei Richard doeltreffend:

> “Bijna overal ter wereld heeft de mens de Goddelijke Wet en de Wetten van de Natuur genegeerd, tot zijn eigen ondergang. In zijn hoogmoed heeft hij over het toneel van de aarde geraasd, vergetend dat hij slechts een van de spelers is die daar zijn neergezet om zijn rol te spelen in harmonie en eenheid met alle levende wezens.
>
> De mens is de weg kwijtgeraakt en zal op zijn schreden moeten terugkeren, hoe pijnlijk dat ook is. Hij zal moeten ontdekken waar hij de fout in is gegaan en vrede sluiten met de natuur. Door dit te doen, kan hij misschien het ritme van het leven en de liefde voor de eenvoudige dingen van het leven hervinden, wat voor hem een steeds terugkerende vreugde zal zijn."

De dorpelingen joelden het uit, omdat eindelijk iemand er net zo over sprak als zij het zagen. De boswachters stonden enigszins beduusd, omdat zij niet anders dan konden accepteren wat werd gezegd, maar zich tot voorheen niet op een dusdanig indrukkende wijze de les hebben laten lezen. Ook zij zagen in dat de omgeving erop achteruitgaat, dat familiebanden uit elkaar vielen, maar waren niet in staat door hun eigen geraas door het bos en door het leven enigszins te relativeren wat nu werkelijk de gevolgen waren van hun daden. Na enige tijd stilte en overdenking sloot Richard af met de harde woorden:

> “Deze generatie kan ofwel de laatste zijn die in enige schijn van een beschaafde wereld zal bestaan, ofwel de eerste zijn die de visie, het lef en de grootsheid zal hebben om te zeggen 'Ik wil niets te maken hebben met deze vernietiging van het leven, ik wil geen rol spelen in deze verwoesting van het land, ik ben vastbesloten om te leven en te werken aan een vreedzame opbouw, want ik ben moreel verantwoordelijk voor de wereld van vandaag en de generaties van morgen’. De keuze is aan jullie en die zullen jullie nu, op dit moment, moeten maken, want morgen is het te laat.”

De indruk die deze woorden achterliet hebben onder de dorpelingen, waaronder ook de boswachters, een verandering teweeggebracht, die misschien al even magisch kan worden genoemd als de ervaring van Richard zelf tijdens zijn eerste boswandeling. De geest in vele aanwezigen werd als herboren. Iemand heeft ooit over Richard gezegd: ‘Nooit heeft ecologie een meer objectieve en welbespraakte woordvoerder gehad dan in Richard St. Barbe-Baker, die ook meer dan welke westerling ook van Afrika en haar volk houdt’.

Ik zou dit zelfs nog als onderwaardering beschouwen, omdat Richard is een wereldburger was die zich inzette voor het welzijn van de hele natuur, een kruisvaarder voor vrede tussen mens en mens en een voorvechter voor correcte waardering van Moeder Aarde. De vernietiging van het Amazonewoud doet hem evenveel pijn als het stropen van walvissen en het kappen van bomen in de Himalaya en omdat de woorden die hij sprak recht uit zijn hart kwamen, wist hij anderen ook in hun hart te raken en te bekeren tot rechterhand van God.

Zijn eerste woorden bij aankomst in Bombay op 10 augustus 1980 zouden ons moeten inspireren: ‘Sunderlal Bahuguna is bij mijn weten de enige man ter wereld die tot de dood toe vastte om bomen te redden. Ik wil, net als hij, vasten om de Himalaya te redden. Ik wil een demonstratie leiden tegen het regeringsproject’. Richard St. Barbe-Baker is een levend voorbeeld van wat een man gemotiveerd door hoge idealen kan doen voor het welzijn van de mensheid. Hij was zo gevoelig als Moeder Aarde zelf. Hij zag de natuur als een uitgestrekt 'voelend wezen', met een geest of een ziel zien, net zoals onze voorouders dat honderdduizenden jaren lang deden.

Vandaag de dag hebben we de neiging om deze visie af te doen als archaïsch, grof of rudimentair, maar waarom? Waarom zou het grof of rudimentair gevonden moeten worden om goddelijkheid helder aanwezig te vinden in de wereld waar anderen alleen dode materie of een inferieure orde van zijn vinden? Zodra we de natuur niet meer op deze levendige manier zien, zodra we haar ontheiligen, wordt ze in feite veroordeeld en de ontheiligde wereld is gedoemd een obstakel te worden dat uitnodigt tot verovering, een louter object.

Wat Richard in de harten van de aanwezigen wist te bereiken, met name in dat van de boswachters van het Himalaya-gebied, was het aanwakkeren van het levende en het levende nodigt het levende uit om te leven. Die plundert, rooft of moordt niet, maar die bouwt op, geeft weg en creëert. Over deze ervaring zei hij zelf:

> "Ik geloof in de intelligentie van de dorpelingen. Dorpsbewoners moeten hun eigen zaken kunnen regelen. Waarom zou iemand van hen eisen dat ze hout leveren voor de industrie? Ze hebben hun dorpsleven te leven, ik geloof dat ze niet alleen hun handen en voeten aan het werk zullen zetten, maar ook hun hersenen en hun hart. Elk van hen kan de transcendentale vreugde van de schepping ervaren en kan onsterfelijkheid verdienen en schenken."
>
> Ik ken geen toegewijdere beschermers van hun bossen dan de dorpelingen van de Himalaya, behalve misschien de Indianen van de Amazonewouden, die met duizenden hun leven opofferen om hun oorspronkelijke habitat van de tropische altijd groene bossen te beschermen. Ze worden zelf met kogels geveld wanneer ze hun omgeving proberen te beschermen. De verwende westerse beschaving is ver verwijderd geraakt van de eerbied die onze primitieve voorouders hadden voor bomen, en als gevolg daarvan is de mens zelf de meest bedreigde soort van allemaal geworden."

Richard St. Barbe-Baker laat ons zien dat, hoewel er in de moderne wereld verschillende communicatiemiddelen zijn, u de harten van de mensen alleen kunt raken als u ze persoonlijk ontmoet. Alle grote dienaren van de mensheid - Boeddha, Jezus, Hazarat Mohammed, Sint Franciscus, Baha-Ullah, Mahatma Gandhi - hadden geen moderne communicatiemiddelen. Ze bereikten de harten van de mensen en leven daarin nog altijd voort.

Vruchtbaar succes

Tussen 1916 en 1963 verdeelde het Forest Nursery Station van Saskatoon, in Canada maarliefst 147 miljoen bomen en in minder dan dertig jaar werd op de Canadese prairies, waar het avontuur van Richard begon, zijn doel van zestienhonderd mijl aan beschuttingstroken geplant! Door zijn onvermoeibare inzet was dit slechts een fractie van het succes dat hij wereldwijd bereikte. Nabij het einde van een succesvol leven zei hij:

> "Ik heb al vroeg geleerd om het bos te beschouwen als een samenleving van levende wezens, waarvan de boom de grootste is. Zijn waarde hangt af van zijn duurzaamheid, zijn vermogen om zichzelf te vernieuwen, om water op te slaan, zijn vele biologische functies waaronder die van het leveren van de meest waardevolle bodembedekker van de natuur en

het opbouwen tot grote hoogte van voorraden van een van de meest aanpasbare grondstoffen: hout.

We kijken vol ontzag en verwondering naar de schoonheid van één enkele boom. Hij is hoog en sierlijk, maar toch robuust en pezig met uitgespreide armen versierd met gebladerte dat door de seizoenen heen verandert, uur na uur, moment na moment als schaduwen voorbijgaan of zonneschijn de bladeren kleurt.

Hoeveel dieper raken we ontroerd als we de gecombineerde werking beginnen te waarderen van de verzameling bomen die we een bos noemen. Enorme hoeveelheden water van de regenbui en de rivier worden onderweg vastgehouden door het dikke tapijt van doorlaatbare humus en zolang een bodem bedekt is met bos, blijft de humus behouden.

Het fundamentele probleem van bossen ligt in de samenstelling en regeneratie ervan. In het bos houden het afbraak- en opbouwproces elkaar altijd in evenwicht. Plantaardig afval vormt samen met de bijproducten van de dierlijke bevolking een mengsel op de bosbodem. Als we dit mengsel van tijd tot tijd onderzoeken, zien we dat het praktisch constant in diepte blijft, ondanks de jaarlijkse toevoegingen door bladval die plaatsvinden.

Dit mengsel wordt in een gelijkmatig tempo opgenomen door regenwormen, schimmels en bacteriën, en de resulterende humus wordt op zijn beurt opgenomen door de bodem en voorziet de bomen en ondergroei van het voedsel dat ze nodig hebben. Zo bemest het bos zichzelf en met behulp van de regenwormen en andere dieren verspreidt het deze mest door de bovenste lagen van de bodem. Alles wordt rustig en efficiënt door de natuur gedaan.

Er zijn geen kunstmatige meststoffen, geen selectieve onkruidverdelgers, geen pesticiden en geen machines nodig in het huishouden van het natuurlijke bos. In dat uitgestrekte altijd groene bos werkt de natuur in een perfect ritme. Ongemerkt bouwt de natuur die machtige pilaren met ontelbare zijtakken, wortels en veelvoudige vormen in de wieg van het leven.

Er zijn geen vuilnisbakken, geen riolering via het water, geen gemeentesecretarissen of gemeenteraadsleden of legers ambtenaren, die steeds meer belastingen moeten betalen, geen steeds grotere schuldenlast. Het bos lost zijn eigen sanitaire problemen op door directe actie, terwijl de mens ze ontwijkt. In zijn economie combineert het perfect kapitalisme, communisme en sociaal krediet en in plaats van een schuldenlast op te bouwen produceert het echte rijkdom en geeft dat weg!”

Richard St. Barbe-Baker was verantwoordelijk voor het planten van meer bomen dan enig ander persoon in de geschiedenis. Hij stierf op 92-jarige leeftijd in 1928 op 9 Juni tijdens een wereldwijde tournee om milieubewustzijn te promoten.

“Vriendelijke mensen hebben lovende woorden uitgesproken over mijn werk. Maar ik kan u verzekeren dat alles wat ik heb kunnen bereiken de vruchten zijn geweest van samenwerking. We hebben een motto bij de Mannen van de Bomen: Twahamwe. Het is een Afrikaans woord dat 'samen optrekken' betekent en ik geef dit door aan iedereen die zich bezighoudt met natuurbehoud.”

De boodschap van Richard St. Barbe-Baker verspreidde ver voorbij de grens van India en bereikte in de loop der tijd de afgelegen gebieden van Thailand. Thailand is het eerste land ter wereld waar het kappen van bomen sinds januari 1989 verboden is.

De strijd lijkt eindeloos en dit boek daagt ons uit om op te staan en mee te tellen voor of tegen het behoud van onze planeet. Als één man zoveel kan doen, wat kunnen we dan niet bereiken als we allemaal samenwerken? Een man als Richard brengt hoop voor de toekomst van de hele wereld. En vraagt u zichzelf eens af: welke bijdrage kan er mogelijk groter zijn dan dat?

Groene Defensie

Het overtreffen van zijn eigen prestaties kan mogelijkerwijs worden bereikt door een idee dat van Richard zelf kwam. In zijn boek 'Green Glory, Forests of the World' stelt Richard voor dat alle staande legers overal worden ingezet voor het werk van essentiële herbebossing. Hij herhaalde dit voorstel in 'My Life, My Trees'. Als de miljoenen soldaten die nu worden getraind om elkaar te vernietigen, zouden worden ingezet in het Groene Front met als doel bomen planten en het vruchtbaar maken van een eens vruchtbare bodem, zou er in acht jaar genoeg voedsel kunnen worden verbouwd om 100 miljoen mensen te rehabiliteren en zou de Sahara te zijner tijd weer een voedselproducerend gebied voor de wereld kunnen worden.

De eerste oefening is om het vanuit de omtrek in te dammen en dan terug te duwen en het weer vruchtbaar te maken. Dit zou een doel voor één wereld kunnen worden en Oost en West verenigen. Hij realiseerde zich echter dat een dergelijke actie alleen succesvol kan zijn als we eerst de volledige medewerking krijgen van de lokale bevolking, waar dan ook. Meer nog, het zijn zij, in plaats van regeringen en internationale instellingen, die het voortouw moeten nemen.

De pleidooi van Richard St. Barbe-Baker om herbebossing net zo serieus te behandelen als nationale defensie, zodat de aanschaf van voedsel ons in de toekomst net zo weinig zorgen zal baren als de lucht die we inademen, lijkt nog steeds een verre droom. Maar uit een klein begin ontspruiten grote bewegingen. Niemand wist dit beter dan de "Man van de Bomen" zelf.

> "Een half miljoen wetenschappers over de hele wereld zijn bezig met het ontwerpen van de meest efficiënte moordmachines; anderen zijn bezig met onderzoek om het tempo van plundering van de verzamelde schatten van Moeder Aarde te versnellen. Ze werken om de hebzucht van de materiële mens te bevredigen.
>
> Deze bevooroordeelde wetenschap heeft de hebzuchtige mens, wiens religie economie is, uitgerust met de meest dodelijke wapens om de natuur af te slachten. Moeder Aarde is ernstig gewond. Ze bloedt. Haar kinderen zijn in nood. Sommigen zijn al uitgestorven en de anderen staan op het punt van uitsterven. Ze kreunen onder de drievoudige dreiging van oorlog, vervuiling en honger.
>
> Van de 30 miljard hectare van de aarde is negen miljard hectare al woestijn geworden. Oude wijsheid heeft geleerd dat de aarde zelf een wezen met gevoel is en het gedrag van de mens op haar aanvoelt: Als een mens 1/3 van zijn huid verliest, sterft hij; de plastische chirurgen zeggen dat hij "het gehad heeft". Als een boom 1/3 Van zijn schors verliest, sterft hij.
>
> Vraag het een botanicus of dendroloog en hij zal het bevestigen, en ik stel dat als de aarde 1/3 van haar natuurlijke bomenbestand verliest, zij zal sterven. Wanneer de groene mantel

van bomen is verwijderd, zakt de grondwaterspiegel. Als het ritme van het natuurlijke bos eenmaal verbroken is, is het een moeilijke - en langdurige - operatie om het te herstellen."

Voor deze operatie zijn alle handen nodig die kunnen bijdragen. De wonden die open en bloot in het licht liggen te verschroeien, dienen verzorgd te worden door een helpende hand. Ieder mens heeft er daar twee van gekregen en moet zichzelf alleen de eigenschap aanleren om het levendige in zichzelf in het leven door te geven. Iedere ziel verlangt daarnaar en zal hieruit de vrede, het geluk en die vervulling bereiken die hij of zij diep van binnen nastreeft.

Jong geleerd oud gedaan

De Volksrepubliek China, met een bevolking van 1.000 miljoen mensen, heeft 45 miljoen mensen permanent in dienst voor herbebossing en heeft een voorbeeld gesteld voor de wereld door het planten van bomen een verplicht vak te maken op de scholen. In heel China wordt kinderen op school geleerd hoe ze bomen moeten planten. De jongste kinderen beginnen met gras en bloemen en de ouderen met populieren en wilgen.

China heeft zijn inwoners het idee bijgebracht dat het planten van bomen een voorrecht en een eervol voorrecht is. Naast de mensen die direct werkzaam zijn in de herbebossing, is er ook de vrijwillige aanplant van bomen door een groot deel van de bevolking, in onder meer grote steden, die hun weekenden doorbrengen met het helpen van boeren met het planten van bomen in hun dorpen, om afbraak tegen te gaan en de opbouw van het leven te vereren.

"Grote bossen moeten bloeien, en de mens moet hiervoor zorgen als hij op deze planeet wil blijven leven. De kennis van deze noodzaak moet deel gaan uitmaken van zijn bewustzijn, net zozeer als dat hij water nodig heeft om te leven, zijn bomen net zo waardevol. De twee zijn innig met elkaar verbonden. Wij zijn inderdaad de huid van de aarde, en een huid bedekt en omhult niet alleen het leven, het geeft het leven door. Niets is vitaler voor ons als geheel dan bomen, bomen en nog eens bomen."

De leden die nog steeds werkzaam en actief zijn voor de organisatie 'Mannen van de Bomen' zeggen trots te zijn op de rijke erfenis die zij van hun stichter hebben geërfd en dat een bekwame erfgenaam altijd iets toevoegt aan de nalatenschap die hij erft. En dat is alles wat Richard St. Barbe-Baker van de vele kinderen die hij inspireerde had gehoopt!

Natuurwoonplaats

"Het lot van een individu of een natie zal altijd worden bepaald door de mate van zijn of haar harmonie met de krachten en wetten van de natuur en het universum. De mens is niet alleen in het universum, maar wordt omringd door bronnen van kracht, harmonie en kennis. De volheid van het leven hangt af van de harmonie van de mens met de totaliteit van de natuurlijke kosmische wetten. Onze individuele evolutie is een taak die dag na dag door ieder individu zelf moet worden uitgevoerd. Het is een levenslange taak.

Een bos is een perfect voorbeeld van de wet van de terugkeer in actie. Bomen geven meer terug aan de aarde dan ze nemen, terwijl ze humus opbouwen en de bodem verrijken met

mineralen die in het opstijgende sap naar de bladeren zijn meegevoerd. Van nature is de mens een bosbewoner. Hij werd gewiegd in de tropen.

Zijn voedsel was het fruit van de bomen. Hij bezat het geheim van aanpassing aan zijn omgeving, zodat gezondheid, zachtheid, schoonheid en kracht ten volle werden genoten. In zijn omgeving in het bos was de mens zich bewust van zijn relatie tot God en van zijn eenheid met alle levende wezens."

Dit natuurgegeven werd vertaald via de boodschap van Gandhi, die voorstelde om een gedecentraliseerde samenleving in te richten op basis van autonome, zelfvoorzienende dorpen. Nadat Gandhi in 1948 overleed, werd zijn beweging voortgezet door Pandit Jawaharlal Nehru en Vinoba Bhave (1895-1982). Vinoba Bhave maakte zich Gandhi's visie eigen en erfde Gandhi's zorg voor de benarde situatie van de minder bedeelde in de samenleving.

13 jaar lang, beginnend in 1951, marcheerde Vinoba door India met massa's volgelingen. Hij liep van dorp naar dorp en vroeg rijke landeigenaren om een deel van hun land te schenken aan gezinnen die leefde in armoede, om dit land te veranderen in een vruchtbaar gebied voor landbouw, wat gerund wordt door de zelfvoorzienende dorpen zoals Gandhi zich dat voorstelde.Honderde landeigenaren gaven hier gul gehoor aan.

Op het hoogtepunt verzamelden Vinoba en zijn volgelingen 1000-3000 acres per dag en zo kwam het dat in 1954 meer dan 3 miljoen hectare verdeeld werd onder de armen. Daarbij kreeg geen enkel gezin zijn eigen stuk land, maar werd het land verdeeld onder het dorp. Gandhi was tenslotte van mening dat het 'veel beter is voor honderd families om hun land collectief te bewerken, dan om het land op de een of andere manier in honderd porties te verdelen'.

Dit concept is later bekend komen te staan als de 'Community Land Trust', waarbij individuele eigendomsrechten worden gecombineerd met collectief landeigendom. Op het hoogtepunt van de beweging in de jaren 1960, waren meer dan 160.000 Gramdan dorpen opgericht. Het verhaal van Vinoba is later in boekvorm verschenen door Daniel Hoffman, onder de naam 'India's Social Miracle'. Deze beweging werd ondersteund door Richard St. Barbe-Baker.

Ook hij was van mening dat de menselijke cultuur zich op deze manier meer zou kunnen vermengen met de natuur, zodat een ware symbiotische relatie van mens tot natuur ontstaat, een relatie zoals die tegenwoordig alleen nog bekend is bij inheemse volkeren.

"Met evenveel kracht, inspanning en motivatie als we de afgelopen eeuwen hebben gekapt, zo moeten we de komende eeuwen herbossen, planten en regenereren om te beschermen wat er nog over is van de inheemse bossen. Ik stel me dorpsgemeenschappen van de toekomst voor die in valleien wonen die beschermd worden door beschuttende bomen op de hoge grond. Ze zullen fruit- en notenboomgaarden hebben en vrij van ziekten leven en genieten van vrije tijd, vrijheid en rechtvaardigheid voor iedereen, levend in het besef dat ze één zijn met de aarde en met alle levende wezens", aldus Barbe-Baker.

In dit geval zullen er geen grote stinkende steden ontstaan, maar lokale dorpen, rijkelijk gevuld met, en omringd door bosgebieden met vrij stromend water. Rondom deze dorpen zal niet alleen een vruchtbare landbouw kunnen bestaan, maar ook gezonde leefomstandigheden, omdat de atmosfeer schoon en zuiver blijft, de grondwaterspiegel wordt behouden en een algehele 'sfeer van leven'

wordt gecreëerd. De dorpen bestaan als op zichzelf staande decentrale autonome organisaties, waarin de besluitvorming ligt bij het volk zonder regering.

Wanneer u zich in het verlengde van de ideeën van Gandhi en activiteiten van Richard St. Barbe-Baker en Vinoba de vele mogelijkheden voor de productie-, voorziening- en optimalisatie van water bedenkt (1), in combinatie met de bodembewerking-, landbouw- en regeneratiemethoden (2), alsmede de verschillende methoden voor energie-, temperatuur-, en lichtvoorziening (3), zoals Viktor Schauberger deze aan zijn medemens heeft doorgegeven, hebben wij hiermee alle aspecten om handen om het paradijs op Aarde vorm te geven in harmonie met de almachtige Natuur.

(1) deze aspecten worden besproken in: Bloed van Moeder Aarde.
(2) deze aspecten worden besproken in: Plaats van Geboorte.
(3) deze aspecten worden besproken in: de Natuur Kopiëren.

De velen grote namen die ons voorgegaan zijn hebben een pad bewandeld dat afwijkt van het pad dat de moderne maatschappij op scholen en universiteiten smeden in de hoofden van de jongste leden van de maatschappij. In plaats van economisch, zou de mens ecologisch georiënteerd moeten worden. Met name op jonge leeftijd. Alleen op die manier zal de samenleving leren waarderen waar échte waarde vandaan komt.

In zo'n wereld zullen kinderen opgroeien met een gevoel van genegenheid richting de natuur en ernaar verlangen om de wereld inderdaad een 'beetje beter achter te laten dan ze deze aantroffen'. Dit was waar Mahatma Gandhi voor streed. Het was waar Richard St. Barbe-Baker moeite voor deed en waar Viktor Schauberger in zijn oeverloze pogingen om zijn medemens de weg te leiden naar de 'natuurlijke wereld' onder leed.

Viktor Schauberger beweerde dat 'de enige weg vooruit, de weg terug naar de natuur is'. De tweeledigheid van deze uitspraak is kenmerkend voor zijn levensvisie en het is aan een ieder van ons om individueel bij te dragen aan de collectieve ommekeer. Een kleine actie kan leiden tot een grote reactie en iedereen die dit principe begrijpt, begrijpt dat iedere grote verandering begint met kleine woorden en barmhartige daden.

Voelt u zich vrij om vragen, gedachten of opmerkingen te delen.
Misschien raakte iets u, riep het iets op, of wilt u eenvoudigweg iets kwijt.
Dan bent u van harte welkom om te schrijven naar: taamniels@gmail.com.

Niels Taam ~ Groene Front

Wieg van het Leven

Januari, 2025
Alle rechten voorbehouden

www.viktor-schauberger.nl